ALICIA THOMPSON

Mă tem să te iubesc

Traducerea şi adaptarea în limba română de: NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Ridicându-se visători, ochii lui Fay întâlniră din nou figura plăcută a tânărului blond cu trăsături aspre, aşezat pe bancheta opusă. Zâmbi distant, demonstrându-i că orice conversaţie ieşea din discuţie şi îşi îndreptă privirile spre fereastră. Peisajul accidentat prin care treceau era cu adevărat încântător, îşi spuse ea absentă, căutându-şi o poziţie mai comodă. Călătoria cu trenul era aproape un lux, după mizeria şi nebunia traficului rutier londonez.

Ochii i se închiseră, datorită efectului soporific al vitezei trenului şi îşi strânse în jurul gâtului gulerul de blană al hainei. Se simţea obosită şi slăbită – iară îndoială, avea nevoie de odihnă, departe de oraş, departe de necazurile cotidiene. Cu toate că îşi revenise complet după pneumonia care o ţinuse la pat câteva luni, obosea uşor, se simţea extenuată şi letargică şi profitase imediat de şansa

unei perioade de convalescenţă în minunata casă de la ţară a mătuşii.

Trenul opri într-o mică staţie pustie, iar Fay aruncă o privire pe fereastră, căutând numele localităţii. La următoarea oprire va coborî. Bine. Abia aştepta s-o revadă pe Sophie.

Tânărul de pe cealaltă banchetă se ridică în picioare şi luă din plasa de deasupra capului o valijoară de piele. Îi aruncă lui Fay un zâmbet dulce şi plin de regrete şi se îndreptă spre coborâre, iar ea îi răspunse la fel, mulţumită că nu se arătase mai insistent. Aducea vag cu Sam – gândurile i se opriră asupra amintirii cu părere de rău, în vreme ce trenul se punea în mişcare.

În ciuda certei amarnice şi supărătoare, Sam voise s-o ducă până în Yorkshire cu maşina, dar ea refuzase, simţindu-se vinovată pentru expresia dezamăgită ce apăruse pe chipul lui, încercând să-i explice că o despărţire imediată era cea mai bună soluţie. Poate că scurta perioadă petrecută departe de viaţa de zi cu zi, o va ajuta să-şi pună-n ordine sentimentele cam confuze faţă de Sam.

Familia Dailey era vecină cu cei din familia Drumond încă înainte ca Fay să se fi născut, iar amiciţia dintre părinţi făcuse ca Sam şi Fay să crească împreună, să fie apropiaţi, prietenia evoluând natural în ceva mai puternic.

Sam îi demonstrase că dorea s-o ia de soţie şi, într-adevăr, ambele familii sperau un asemenea deznodământ, dar Fay simţise o reţinere. Oare asta îşi dorea? se întrebase ea. Oftând, pricepuse că răspunsul era „nu”. Îl îndrăgea pe Sam, desigur, dar simţea din instinct că era vorba mai degrabă despre o iubire frăţească. Ajunseseră la statutul neoficial de logodnici mai ales fiindcă ea nu suporta ideea de a-l răni – laşitatea de a accepta cea mai simplă rezolvare. Poate că fusese vorba despre starea ei nervoasă, o deprimare provocată de boală, dar brusc reuşise să vadă lucrurile într-o perspectivă corectă. Instinctiv, fugise din faţa unui anunţ public al logodnei şi pricepuse imediat că-i va fi imposibil să se mărite vreodată cu Sam. Încercând să-i explice, se lovise iniţial de refuzul lui de a o lua în serios şi de tachinările blânde privind o presupusă teamă de a se aşeza la casa ei. În cele din urmă, reuşise totuşi să-l convingă. Fusese cam dură, ştia asta acum şi urmaşe o caiertă violentă. Din acest motiv acceptase oferta mătuşii de a-şi petrece o vacanţă prelungită în Yorkshire.

În seara următoare, Sam îşi făcuse din nou apariţia şi o găsise împachetând. Cu toate că era palid şi părea resemnat, când se oferise s-o conducă, ea ştiuse că de fapt spera s-o recâştige. Îl cunoştea prea bine, aşa că refuzase. Amintindu-şi privirea îndurerată a lui Sam în vreme ce

pleca din apartamentul ei, se întrebă amărâtă de ce onestitatea era atât de dificilă. Se simţea incapabilă atât de corectitudine deplină cât şi de iubire din toată inima, temându-se mereu de o implicare profundă. Chiar şi faţă de Sam fusese probabil relativ necinstită. Avea încredere în el, deoarece îl cunoştea de o viaţă, iar el era la curent cu toate temerile ei. Fusese soluţia cea mai comanodă, iar acesta era motivul pentru care îl lăsase să spere, ba chiar îşi permisese să creadă şi ea că se vor căsători. Spre norocul ei, se retrăsese la vreme. Numai respectul pe care i-l purta îi învinsese temerile, iar ea pusese stop la timp acestei prefăcătorii.

Fay avea o neîncredere profund înrădăcinată în toţi bărbaţii, izvorând dintr-o noapte groaznică, fatidică, de când avea doar doisprezece ani. Niciodată n-avea să uite cum stătea pe scară, trezită de zgomot, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, ascultând îngrozită ţipetele şi plânsul mamei, în vreme ce vocea mânios a tatălui ei recunoştea cinic o aventură cu altă femeie.

Universul sigur al lui Fay se destrămase. Neînţelegând deplin povestea, rămăsese cu amintirea mamei ei în lunile care au urmat, neobişnuit de tăcută, cu inima frântă. Pofta de viaţă şi râsul muriseră în ea, mama era parcă altcineva, iar Fay confuză şi teribil de amărâtă îşi jurase că n-o să-şi ierte niciodată tatăl. Cruzimea şi

trădarea lui o şocaseră şi rămăsese bănuitoare, marcată pe viaţă de acel episod.

Cu toate că părinţii ei se separaseră o vreme, mama îl reprimise acasă pe tată, spre uimirea lui Fay, iar lucrurile reveniseră aproape la normal, deşi atmosfera fericită, lipsită de griji dispăruse pentru totdeauna. Mama devenise mai rece, mai detaşată, cumva diferită.

Fay se străduise, dar nu reuşise niciodată să-şi schimbe atitudinea faţă de bărbaţi. Le bloca automat avansurile, atacându-l feroce pe acela care ar fi încercat să-i încalce barierele de protecţie. Nu va accepta niciodată să păţească ceea ce se întâmplase cu mama ei. Inima îi era neatinsă şi avea de gând s-o păstreze aşa.

Cugetând încă la propriile slăbiciuni, observă că trenul încetinea. Era staţia ei, aşa că sări în picioare, trase din plasă cele două valize şi se chinui să le ducă până la coborâre. Oare Sophie îi venise în întâmpinare? Un lucru era sigur, n-avea cum să-şi transporte bagajele de una singură.

În vreme ce trenul se pusese iar în mişcare, Fay fu străbătută de un fior. Peronul era aproape pustiu şi începuse să ningă uşor, straniu, în lumina cenuşie, deprimantă a după-amiezii de iarnă.

Fay se înfăşură mai strâns în haina groasă şi îşi puse mănuşile îmblănite. Nici urmă de mătuşă şi, ridicol,

lacrimile începură să-i înece ochii. Ştia din proprie experienţă că nu exista nici taxi, nici autobuz în micuţa staţie rurală de cale ferată, iar Sophie nu avea telefon, ceea ce era o adevărată nebunie în aceste vremuri, îşi zise ea iritată, străduindu-se să scape de lacrimile nedorite. Ce-i rămânea de făcut? Era absolut imposibil să meargă pe jos până la Lambrigg House, mai ales cărând şi valizele. Inspiră adânc – trebuia să se adune. Imaginaţia ei o luase razna, simţindu-se părăsită. Sophie urma să apară într-o clipă, îşi spuse ea cu asprime. Probabil că întârziase din pricina zăpezii.

Drumurile erau proaste în această perioadă a anului. Privea împrejur sperând s-o zărească pe mătuşă şi făcându-şi în acelaşi timp griji iraţionale privind un eventual accident. Nici urmă, dar ochii îi căzură pe silueta înaltă a unui bărbat, neclară în lumina slabă a după-amiezii, sprijinindu-se indolent de zidul gării, în spatele ei. Urmărind-o. În vreme ce-l privea, bărbatul porni în direcţia ei şi, pentru o clipă, Fay rămase parcă vrăjită, fascinată de uşurinţa graţioasă cu care păşea. Apoi se întoarse repede. Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, să fie abordată de un străin într-o gară pustie de ţară – chiar dacă se mişca atât de frumos. Privirea ei mătură din nou peronul, căutând degeaba un hamal, un controlor – orice angajat al staţiei, înspăimântată de apropierea străinului. Deşi îşi

spuse că imaginaţia ei extenuată îi juca o nouă festă, era gata-gata s-o zbughească la fugă atunci când străinul i se adresă.

— Domnişoara Drummond? Avea o voce gravă, atrăgătoare şi uşor batjocoritoare. El îi observă imediat teama întipărită pe chip, ochii mari ca de smarald, întrebători pe figura palidă, vulnerabilă. O privea cercetător, iar figura lui întunecată era indescifrabilă, în vreme ce aştepta un răspuns, dar ea nu reuşi să scoată vreun cuvânt. Chiar în lumina aceea sărăcăcioasă, figura lui avea darul de a o împietri. Trăsăturile puternice, prelungi, umbrite şi misterioase îi accelerară bătăile inimii. Îşi coborî ochii cu efort, roşind la gândul că-l fixase cu privirea şi inspiră adânc.

— Cine eşti dumneata? şopti răguşit, cuvintele parcă lipindu-i-se de gâtlej, incapabilă să-i înfrunte uitătura.

— Are vreo importanţă? Mă tem că mătuşa dumitale nu a putut să te întâmpine, aşa că am venit în locul ei, răspunse el criptic, distant, parcă uşor plictisit. Considera că-şi pierde vremea. Îi ridică valizele fără pic de efort.

— Maşina este aici, adăugă el scurt şi, fără să mai aştepte, o luă înainte. Fay rămase pe loc o clipă, încercând să-şi adune gândurile şi continuând să-l urmărească din priviri pe străinul ce dispărea cu valizele ei. Cine naiba era? se întrebă ea ieşind după el din gară şi apropiindu-se

de Land Roverul parcat aproape.

Desigur, manierele lui lăsau de dorit, aprecie Fay, în vreme ce el îi făcea semn să urce, după ce aşezase valizele pe bancheta din spate. Se supuse şi luă loc privind fix înainte, mai mult supărată decât jignită, simţindu-l cum se urca la volan şi auzind cum pornea motorul.

Fără să mişte capul, îl urmări cu coada ochiului, printre gene. Avea un profil puternic şi mândru şi, cu toate că îi venea greu să admită, extrem de atrăgător, care-i stârni freamătul interior. Ar fi vrut să-l vadă în lumină, fiindcă întunericul înserării îi dădea un aspect dur, aproape ameninţător. Şi fără veste, se simţi brusc înspăimântată.

De ce nu putuse Sophie s-o întâmpine la gară? Dacă bărbatul acesta n-avea nicio legătură cu mătuşa?

— De ce n-a venit Sophie şi cine eşti dumneata? bolborosi ea, incapabilă să se mai abţină. Uitând de jenă, Fay se întoarse spre el cuprinsă de teamă.

Bărbatul îşi luă ochii de pe drum pentru o secundă şi-i aruncă o privire.

— Ţi-e frică de mine? întrebă el, glasul trădându-i amuzamentul.

Ceva din vocea lui îi făcu inima să bată dureros de repede, ceva greu de precizat, dar instinctiv recognoscibil. Era un joc ciudat, iar ea nu dorea să fie prinsă în el. Inspiră din nou profund.

— Nu, replică ea ferm, nu mă tem de tine. Doar că… aş vrea să ştiu cine eşti, izbucni ea muşcându-şi buzele. Simţea că glasul o va trăda şi nu dorea ca el să-şi dea seama.

Land Roverul încetini brusc şi se opri pe marginea drumului. Fay se cufundă în scaun, în timp ce el ridica mâna să aprindă plafoniera. Se întorsese parţial spre ea, aşa că-i observă gestul temător şi păru mai amuzat. O fixă îndelung cu privirea înainte de a deschide gura, iar ea îi susţinu privirea, parcă vrăjită de strălucirea ochilor lui.

— Ce-i cu tine? întrebă el aspru. De ce te temi?

— Ţi-am mai spus – roşi, enervată că se lăsase speriată şi că avea în faţă un bărbat atât de atrăgător. Nu mă tem.

— Mincinoaso. Întinse mâna spre ea şi-i cuprinse bărbia între degetele puternice, cu un gest blând. Atingerea parcă îi provocă o arsură pe suprafaţa pielii, iar Fay începu să tremure, incapabilă să alunge din minte imaginea acelor mâini suple mângâindu-i trupul. Scutură din cap incapabilă să vorbească, şocată de aceste senzaţii tulburătoare, iar mâna lui îi eliberă bărbia.

— Tremurai când te-am atins, spuse el gânditor.

— Mi-e frig, atâta tot, replică ea înţepat. Şi cred că ai nişte apucături groaznice domnule… ah! Omul surâse, iar ochii parcă i se umplură de lumină şi, spre surprinderea ei,

de căldură. Continuau să se privească fix, în lumina slabă, aproape intimă din maşină, pricepând că între ei lua naştere o legătură puternică – o atracţie ciudată – înconjurându-i şi legându-i unul de celălalt.

— Îmi pare rău. Am fost nepoliticos şi n-am avut intenţia să te înspăimânt. Ştii că n-am să-ţi fac niciun rău, nu-i aşa? murmură el, privind-o printre gene, iară pic de amuzament. Inima ei începu din nou să galopeze.

— Da, se grăbi să răspundă, convinsă acum că acesta era adevărul.

— Mă bucur că am stabilit chestiunea asta, zâmbi el strâmb. Numele meu este Winter – Gabriel Winter. Sophie s-o fi întrebând pe unde umblăm. Drumurile sunt mult prea periculoase ca să fi venit chiar ea cu maşina, adăugă el pentru a-şi explica prezenţa.

Porni din nou motorul şi se înscrise pe drum. Ciudata lor discuţie părea să se fi încheiat, iar Fay se relaxa, ceva mai liniştită, dar şi oarecum dezamăgită. Acum ningea abundent şi Gabriel Winter se concentra asupra drumului. Fay nu reuşea să vadă prin parbriz decât hora fulgilor viscoliţi, întrebându-se cum vor putea ajunge la Lambrigg House.

— Vrei să-mi dai o ţigară? Acolo, dedesubt. Îi indică bordul, iar Fay se întinse după pachet.

Acum se simţea în siguranţă, apărată în interiorul

cald al maşinii. Îi întinse o ţigară, zâmbindu-i.

— Pot să iau şi eu una? îi ceru ea, întrebându-se dacă proceda bine, atât de curând după boală, dar simţind nevoia.

— Bineînţeles. Trebuia să-ţi fi oferit, replică el politicos dar absent, încruntat, din cauza drumului întunecat şi alunecos. Fay aprinse un chibrit şi-l apropie de ţigară, observând în lumina flăcării trăsăturile reliefate ale şoferului, precum şi faptul surprinzător că avea ochi cenuşii. Îşi aprinse ţigara şi trase fumul în piept cu nesaţ. Păstra tăcerea, conştientă că el avea nevoie de întreaga atenţie pentru condus, dar se gândea la el. Gabriel Winter – un bărbat cu ochii la fel de cenuşii ca iarna. Numele i se părea familiar, iar el îl pronunţase de parcă se aştepta să-i fie recunoscut, dar ea nu reuşea să se lămurească. Era în mod clar un prieten al Sophiei, deşi nu-şi amintea să-l fi menţionat în scrisori. Ei bine, avea să afle cât de curând.

Începu să tuşască şi strivi repede ţigara, simţindu-se dintr-odată extrem de obosită. Închise ochii pentru o clipă, sub efectul ameţitor al vârtejului fulgilor de nea.

Se trezi tresărind şi observă că Gabriel Winter se aplecase spre ea şi o scutura uşor. O vreme îl privi fără să-l recunoască. Apoi, înţelegând că fruntea ei era sprijinită de umărul lui şi simţindu-i respiraţia pe obraz, se înroşi stânjenită.

— Am ajuns, declară el sardonic, coborând graţios din maşină.

Fay îşi scutură capul încercând să-şi revină, apoi deschise portiera şi se înfioră sub efectul valului de aer îngheţat de afară.

Sophie stătea în uşa deschisă, înconjurată de lumina strălucitoare şi primitoare, iar Fay alergă spre ea, conştientă că era urmărită de acei ochi cenuşii şi batjocoritori.

— Sophie, ce fericire să te văd din nou! stigă ea, îmbrăţişându-şi mătuşa.

Sophie avea ochii umezi.

— Fay, draga mea, ai să îngheţi! Intră în casă. Vai cât eşti de slabă! exclamă ea. Fay zâmbi de îngrijorarea mătuşii şi se lăsă trasă la căldură, în hol.

— Trebuie să bei ceva, afirmă Sophie cu fermitate, apoi îi strigă peste umăr bărbatului ce rămăsese afară: Gabe – vrei să aduci valizele înăuntru, te rog! Fay auzi uimită aprobarea lui. Gabe – mătuşa îl strigase Gabe! Părea un apelativ cam lipsit de respect – va trebui să descurce toate iţele afacerii.

Urmă silueta măruntă şi vioaie a Sophiei prin holul prietenos, lambrisat cu lemn de stejar, până în încăperea puternic luminată şi încălzită de buştenii ce ardeau în cămin. Atrasă de strălucirea focului, se apropie cu mâinile

întinse. Trecu în revistă încăperea mult îndrăgită. Nimic nu se schimbase. Văzu ferestrele înalte cu obloane în culori vesele, fotoliile de la geam şi draperiile grele de catifea. Pereţii deschişi la culoare, acoperiţi de fotografii – hobbyul Sophiei – şi covorul gros, oriental. Mobila ce scotea în evidenţă uriaşul cămin sculptat şi scaunele cu huse de creton. Era o cameră încântătoare.

— Scote-ţi haina, Fay. Acum, vrei un ceai, o cafea, sau ceva mai tare?

— Un ceai ar fi perfect, Sophie – exact ce se cere după călătoria cu trenul, replică Fay, scăpând de greaua haină de blană.

Îşi netezi tunica de mătase brodată, pe care o asortase pentru călătorie cu nişte pantaloni negri de velur acoperiţi de cizme înalte şi îşi scutură părul ciufulit, castaniu deschis. Nu reuşea să scape de senzaţia că arată oribil, dar nu dorea să se gândească la motivul pentru care o preocupa aspectul în momentul acela.

— Pot să te ajut la preparatul ceaiului? întrebă ea, continuând să-şi dezmorţească degetele îngheţate. Sophie scutură din cap.

— Nu, este gata făcut – nu trebuie decât să-l turăm în căni. Stai jos, copilă, pari extenuată.

Fay se cufundă recunoscătoare în fotoliul moale, acoperit cu creton, din faţa căminului.

— Cum o mai duci, Sophie? îşi chestionă ea mătuşa, urmărind-o cu afecţiune cum îşi făcea de lucru cu serviciul pentru ceai.

— Minunat, draga mea, niciodată nu m-am simţit mai bine. Ceea ce e mai mult decât se poate spune despre tine, după cum arăţi.

— Mi-am revenit complet, protestă Fay. Numai că obosesc uşor – dar asta va trece curând.

— Eşti piele şi os! continuă mătuşa, înmânându-i o ceaşcă de ceai. Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin la gară, dar n-am îndrăznit să conduc pe vremea asta – era periculos, iar Gabe s-a oferit, aşa că am profitat. Sper că nu te-ai supărat, iubito?

— Sigur că nu, o linişti Fay. Apropo, Sophie, cine este?

Întrebarea rămase pe jumătate rostită, datorită apariţiei celui la care făcea referire. Bărbatul intră cu pas elastic, umplând încăperea cu prezenţa lui. Fay îşi coborî privirile şi se concentră asupra ceaiului.

— Am lăsat pe hol valizele domnişoarei Drummond. Am să le duc sus mai târziu, rosti el tărăgănat, iar Fay îi simţi privirea aţintită asupra ei de parcă ar fi atins-o fizic.

— Bei ceva? întrebă mătuşa.

— Whisky scoţian, te rog, veni răspunsul serios.

— E chiar atât de prost drumul? V-a luat multă vreme

să ajungeţi, continuă Sophie, întinzându-i zâmbitoare paharul.

— Aproape impracticabil din cauza ultimelor căderi de zăpadă. N-aş fi surprins dacă vom rămâne izolaţi săptămâna viitoare. Tenta leneşă dispăruse din glasul lui, iar Fay îi aruncă o privire rapidă. Dacă rămâneau înzăpeziţi, măcar nu-l va mai avea prin preajmă. Prezenţa lui era mult prea neliniştitoare pentru pacea ei interioară şi cu cât l-ar fi văzut mai puţin, cu atât mai bine.

Deocamdată, era adâncit în conversaţie cu mătuşa, iar Fay profită pentru o inspecţie amănunţită, dar discretă a celui care o intriga atât. Era foarte înalt – peste 1, 86 m – şi în lipsa hainei se putea observa că era bine făcut, foarte puternic şi suplu. Înălţimea nu-i afecta cu nimic graţia înnăscută, scoasă în relief de acea ţinută sport. Se deplasa ca un animal uriaş de preerie, economic şi fără zgomot, iar Fay simţi că-şi pierde respiraţia.

Cămaşa de bumbac, în carouri se mula pe umerii largi şi pe tors, punându-i în valoare tenul bronzat şi părul de pe piept. Avea şolduri suple, abdomen plat şi picioare puternice, a căror musculatură se reliefa prin pantalonii închişi la culoare.

Cercetarea ajunse apoi la chipul lui – chiar mai fascinant acum, la lumina puternică din încăpere. Părul negru şi bogat ajungea până la guler şi încadra o figură

mândră, prelungă. Sprâncenele groase umbreau ochii de un cenuşiu-închis – cu adevărat remarcabili, îşi spuse Fay, la fel de clari şi cenuşii ca cerul crepuscular de iarnă. Pometii proeminenţi şi ososi, precum şi maxilarul puternic completau o figură parcă dăltuită. Buzele subţiri, dure şi senzuale lăsau o uşoară impresie de cruzime. Nu era o frumuseţe convenţională, dar figura lui era greu de uitat şi o atrăgea pe Fay ca un magnet. Chiar de la acea distanţă, îi simţea agresivitatea. Trebuia să se ţină departe de acest bărbat şi se pomeni rugându-se ca Sophie să nu-l oprească la masă.

Continua să-l fixeze, uitând de regulile discreţiei, întrebându-se ce vârstă ar fi putut avea şi estimând că probabil nu depăşea treizeci şi cinci de ani, când el se întoarse simţindu-se privit. Ochii li se întâlniră, ai lui îngustaţi şi impenetrabili, ai ei larg deschişi, aproape temători. Pe figură îi reapăru cruzimea batjocoritoare, nelăsându-i nicio iluzie că n-ar fi observat examenul amănunţit la care frusese supus. Fay lăsă imediat ochii în pământ, iar obrajii ei palizi se colorară delicat, în vreme ce se blestema pentru că avusese o atitudine atât de uşor de descifrat. O făcuse să se simtă lipsită de tact, naivă – de ani de zile nu mai roşise şi, iat-o acum, o femeie de douăzeci şi cinci de ani reacţionând ca o şcolăriţă de paisprezece.

Mânioasă pe sine şi pe el, lăsă din mână ceaşca de ceai şi se ridică în picioare, simţindu-se dintr-odată incredibil de obosită. Va face un duş înainte de cină şi până atunci, Gabriel Winter ar trebui să plece. Se scuză politicos, ignorând privirea cercetătoare a ochilor cenuşii şi o întrebă pe mătuşă care va fi camera ei. Era aceeaşi încăpere unde stătea de obicei, aşa că se făcu rapid nevăzută.

Urcă la etaj şi închise uşa în urmă, descoperind că tremura. Să-l ia naiba fiindcă o neliniştise într-atât!

Camera ei avea pereţii crem, odihnitori. Covorul în nuanţe deschise contrasta cu mobila veche, închisă la culoare, iar patul era mare, moale şi primitor, decorat cu tăblii sculptate la ambele capete.

Lumina blândă produsă de cele două plafoniere de sticlă producea o atmosferă paşnică, iar întregul era liniştitor, un adevărat balsam pentru nervii ei. Mătuşa avea fără îndoială bun-gust, îşi zise ea apropiindu-se de fereastra cu ochiuri şi privind afară. Continua să ningă la fel de abundent, aşa că trase repede draperiile grele, bucuroasă că era înăuntru, la căldură.

Focul ardea vesel. Cu intenţia de a intra sub duş, se dezbrăcă în apropierea sobei şi se înfăşură în halatul verde-pal ce o aştepta pe pat. Realiză dintr-odată că valizele ei rămăseseră la parter. Dacă ar fi coborât acum,

putea fi văzută. Oricum trebuia să facă două transporturi. Va aştepta ca Gabriel Winter să plece – nu se simţea în stare să mai dea ochii cu el – şi apoi va coborî după valize. Prefera, pe cât posibil, să nu-l mai întâlnească. O să se întindă câteva clipe şi va coborî când terenul va fi liber. Era atât de obosită.

Fu trezită de un zgomot ascuţit, lângă pat. Fără să deschidă ochii se întinse, arcuindu-şi spatele şi trecându-şi mâinile prin păr. Era a doua oară că adormea astăzi; ce se petrecea cu ea? Deschise ochii încetişor, continuând să se întindă languros şi. îl descoperi pe Gabriel Winter în picioare lângă pat, studiind-o în linişte.

O clipă rămase ca împietrită, apoi, în vreme ce mânia punea stăpânire pe ea, îşi strânse la piept halatul. De câtă vreme o observa oare? Ideea îi provocă un fior violent.

— Ce naiba cauţi în camera mea? întrebă ea aruncând fulgere din ochii verzi. Ieşi şi lasă-mă-n pace!

Buzele lui se strânseră ameninţător.

— Ţi-am adus valizele, răspunse totuşi calm. M-am gândit că o să ai nevoie de ele. Am bătut la uşă şi n-am primit niciun răspuns – am crezut că poate ţi s-a făcut rău. Glasul suna distant şi politicos, dar furia lui era trădată de ochi.

— Nu era necesar să te mai deranjezi, replică Fay nerecunoscătoare, simţind că atacul era singura

posibilitate de apărare împotriva slăbiciunii ce-i cuprinsese membrele la vederea bărbatului, atât de puternic, de atrăgător, de înalt. Ieşi afară!

Înainte de a mai adăuga ceva, mâinile lui o prinseră nemilos de umeri şi o ridicară în picioare cu brutalitate.

— Ai nevoie de o lecţie de bune maniere, vorbi el răguşit, scuturând-o uşurel, în vreme ce degetele puternice i se înfigeau în carne.

— Nu de la tine! şuieră ea printre dinţi, străduindu-se să se elibereze din strânsoare. El se mulţumi să zâmbească.

— Ba chiar de la mine, murmură el moale, ameninţător, trăgând-o mai aproape.

Fay se opri imediat, hipnotizată parcă de atingere, de mirosul lui pur masculin, de sclipirea argintie a ochilor ascunşi de gene bogate. N-avea să se împotrivească, dar îi va demonstra că nu o putea intimida nicicum.

Buzele lui îi găsiră gura, iar sărutarea fu devastatoare. La început brutale, dezmierdările deveniră blânde şi senzuale îndată ce o simţi răspunzând la sărutare – reacţie involuntară, în ciuda hotărârii ei de a se opune. Sărutarea se transformă într-o explorare amănunţită, profundă şi lentă, iar mâinile lui îi eliberară braţele pentru a-i cuprinde obrajii.

Uitând de mânie şi de ofensă, Fay îi cuprinse gâtul cu

braţele, încurcându-şi degetele în pletele lui, dorind parcă să nu-i mai dea drumul niciodată. Era invadată de pasiune, o dorinţă pe care nu o mai simţise pentru vreun alt bărbat. Buzele lui îi mângâiară ochii, obrajii, fruntea, fără grabă, înfometate, iar Fay pricepu şocată că năzuia să le simtă atingerea pe întreaga suprafaţă a trupului.

— Gabriel. murmură ea, încercând să spună ceva, dar neştiind ce.

El îşi ridică fruntea cu părere de rău şi o privi cu ochii plini de dorinţă, iar mâinile îi căzură pe lângă trup, eliberând-o, dar lăsând-o parcă deposedată şi înfrigurată. O clipă rămaseră pe loc, aproape atingându-se, privindu-se unul pe celălalt, ambii conştienţi de inevitabilitatea celor petrecute. Zâmbind, Gabriel ridică o mână şi-i atinse uşor buzele.

— Mult mai bine aşa, spuse el răutăcios, fără mânie. Se întoarse pe călcâie şi porni spre uşă. Cina va fi gata la opt, adăugă liniştit şi părăsi camera.

Multă vreme, Fay rămase pe loc, apoi cu un efort de voinţă reuşi să se adune. Se simţi dezgustată de felul cum se abandonase în braţele lui. Nu-l cunoştea şi abia scăpase dintr-o relaţie nesatisfăcătoare. N-avea nicio intenţie să se vâre în alta atât de curând. Oricât s-ar fi străduit, nu era capabilă să-şi aducă în memorie figura lui Sam. Deja dispăruse, lăsând loc exclusiv neliniştitorilor ochi cenuşii şi

acelei guri senzuale.

Scutură din cap furioasă, ca pentru a înlătura imaginile obsesive, apoi îşi aminti ultimele lui vorbe: „cina va fi gata la opt”. Asta însemna că va fi prezent. Oare nu exista nicio scăpare? se întrebă ea cu disperare, începând să caute cele necesare pentru duş. Era aproape ora şapte, adică dormise două ceasuri şi nu-i mai rămăsese prea mult timp. Despachetă rapid şi intră în baie. Duşul fierbinte avu un efect liniştitor. Se şamponă viguros, bucuroasă să scape de murdăria călătoriei. Se înfăşură iar în halat şi se întoarse în dormitor. Îşi zvântă rapid părul cu foehnul, apoi îşi îndreptă toată atenţia spre propria figură. O vreme se privi în oglindă pe gânduri. Castaniu-deschis, bogat şi strălucitor, părul îi cădea pe umeri şi încadra ovalul feţei cu aspect fragil – de când cu boala. Ochii de culoarea smaraldului – punctul ei forte – erau imenşi şi tiviţi de gene bogate. Un nas obişnuit şi o gură cu buze pline îi completau înfăţişarea. Cu o grimasă, concluzionă că era un ansamblu atrăgător, dar cu siguranţă nu răpitor.

Oftând, începu să se machieze. Folosi ceva mai multă culoare la pleoape, încercând să pretindă că n-o făcea din pricina lui Gabriel Winter. Aplică grijuliu rujul de buze, apoi îşi perie părul rebel.

Satisfăcută de rezultat, trecu la problema îmbrăcămintei.

Sophie se gătea întotdeauna pentru cină, tradiţie la care nu era încă pregătită să renunţe, aşa că Fay îşi alese ţinuta cu mare grijă. În final se hotărî pentru o rochie din satin, croită simplu, cu guler înalt şi cu mâneci lungi. Era foarte simplă, dar ştia că-i stă bine. Se mula perfect pe toate rotunjimile trupului ei mlădios, chiar dacă în ultima vreme slăbise.

Îşi completă ţinuta cu o broşă de aur, care fusese a mamei şi cu nişte cercei mari din acelaşi metal. Privindu-se în oglindă, se declară mulţumită de rezultatul eforturilor.

Îşi verifică ceasul de mână. Era opt fără zece minute, aşa că îşi puse pantofii negri cu toc înalt, stinse lumina din dormitor şi coborî, încercând să ignore golul din stomac, provocat de gândul că avea să-l revadă pe Gabriel Winter.

Intră nervoasă în salon, ca să descopere că era gol. Oarecum uşurată, se îndreptă spre tava cu băuturi aflată pe un scrin şi îşi turnă o porţie mică de vin de Xeres. O bău dintr-o înghiţitură, sperând că-i va alunga neliniştea interioară. Fără efect. Tresări vizibil la intrarea mătuşii.

— Ah, Fay – mă bucur că te-ai servit singură. Arăţi minunat, draga mea.

— Mulţumesc. Să-ţi aduc ceva de băut? întrebă nepoata, zâmbind.

— Am să gust puţin Xeres – simplu. Avem o groază de lucruri de discutat, Fay, trebuie să-mi povesteşti toate

noutăţile.

— Da – se întoarse pentru a turna băutura în pahar. Voiam să te întreb, Sophie, despre Gabriel Winter. Glasul i se stinse în timp ce el tocmai intra în cameră. Se întoarse – dar nu înainte ca privirile să li se întâlnească – şi pricepu imediat că se amuza pe seama întrebării pe care n-ar fi trebuit s-o audă.

— Dacă tot sunt aici, mă poţi întreba direct, tărăgănă el vorbale, vizibil bine dispus.

Inima începu să-i bată frenetic, dar spre norocul ei interveni Sophie

— Ei, Gabe, n-o mai necăji pe sărmana fată. Ce vrei să bei?

Gabriel slobozi un râs grav.

— Ai câştigat, Sophie, am să beau un whisky sec.

— Vrei să fii amabilă, Fay, dacă tot eşti acolo?

— Desigur. Încercând să-şi stăvilească tremurul necontrolat al mâinilor, Fay umplu un pahar cu whisky scoţian.

Îi dădu vinul de Xeres mătuşii, apoi cu ochii în pământ îi întinse paharul lui Gabriel. Mâinile lor se atinseră, iar Fay se retrase ca arsă, în timp ce el îi mulţumea ironic.

Pe urmă se salvă, îndreptându-se spre celălalt capăt al încăperii pentru a-şi recupera propriul pahar – avea

nevoie disperată de tărie după evenimentele din ultimele minute.

Evită în bună parte conversaţia de la cină. Sophie părea vizibil îngrijorată de tăcerea ei, aşa că pretinse că o durea capul. Nu era adevărat, desigur, dar nu-i putea mărturisi mătuşii adevărul, ar fi fost ridicol. Era profund afectată de prezenţa bărbatului aşezat vizavi de ea. Îi aruncă o privire, în vreme ce el discuta cu Sophie. Era fermecător de frumos, cu haina de velur negru, cu cămaşa albă care-i scotea în evidenţă tenul bronzat. Ochii lui erau umbriţi, cu o expresie uşor amuzată şi se purta relaxat, spiritual şi încântător. Doar privindu-l se simţea străbătută de o senzaţie ameţitoare.

Masa fu absolut delicioasă – menajera Sophiei, doamna Bond, era o bucătăreasă desăvârşită, dar Fay nu se simţea în stare să-i aprecieze realizările la justa valoare în starea actuală. După câteva înghiţituri de supă cremă, îşi împinse deoparte farfuria şi refuză de asemenea mielul fraged cu legume, astfel încât Sophie întrebă alarmată:

— Te simţi rău, Fay? Abia dacă te-ai atins de mâncare. Te doare atât de tare capul? Fay zâmbi nehotărât, conştientă de privirea cercetătoare a lui Gabriel.

— Îmi. pare rău, Sophie. Masa este excelentă, dar nu-mi este foame. probabil din cauza călătoriei. scuză-mă,

reuşi ea o explicaţie ezitantă.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, draga mea, nu e vina ta. Încă nu ţi-ai revenit deplin după boală – vindecările nu pot fi grăbite.

— Ai fost bolnavă? Vocea gravă, atrăgătoare a lui Gabriel interveni în conversaţie. Ochii lui umbriţi şi gânditori erau fixaţi pe figura ei îmbujorată.

— Da, am avut pneumonie – dar mă simt bine acum! De vină a fost drumul – obosesc repede, deocamdată. Se opri brusc, dându-şi seama că începuse să tremure. Sophie, te rog să mă ierţi. Cred că aş face bine să mă duc la culcare. Se ridică în picioare nesigură. Mătuşa aprobă imediat.

— Sigur că da, draga mea. Am să-ţi aduc o ceaşcă de ceai.

— Îţi mulţumesc. Fay se aplecă afectuos şi îşi sărută mătuşa pe obraz. Noapte bună, Sophie – domnule Winter. Fără să aştepte răspuns, ieşi din cameră, încercând să ignore privirea stăruitoare a ochilor cenuşii. Urcă la etaj. Cel puţin scăpase şi cu ceva noroc n-avea să-l mai vadă vreodată pe Gabriel Winter.

Îndepărtă toate gândurile legate de el, se spălă şi se urcă în pat cu efort. Dar odată ajunsă la orizontală, gândurile i se îndreptară din nou spre bărbatul de la parter. O ciocănitură în uşă o trezi din reverie. Era mătuşa

cu ceaiul promis, iar Fay se ridică în capul oaselor.

— Îţi mulţumesc, Sophie, aveam nevoie de aşa ceva. Zâmbi. Îmi pare rău de cină.

— N-are importanţă, o întrerupse mătuşa. Ai venit aici să te odihneşti şi asta o să faci.

Sorbi graţios din ceaiul fierbinte, iar mătuşa o privi gânditoare.

— Ce părere ai despre Gabe? întrebă ea dintr-odată.

O vreme se aşternu tăcerea.

— Cred că e foarte atrăgător, reuşi ea să spună în cele din urmă, sperând să nu lase să se vadă prea mult. Sunteţi prieteni?

— Da – ţin mult la el. Este un om bun şi sper să vă înţelegeţi bine.

Fay ridică din umeri.

— Locuieşte aproape? întrebă ea detaşat.

Sophie izbucni în râs şi se arătă surprinsă.

— Stă chiar aici – n-am menţionat în scrisoare? Cu vârsta am început să uit, spuse ea scuturând din cap. I-am închiriat etajul de sus

— Îţi mai aminteşti că unchiul îl remodelase ca apartament pentru Judy şi soţul ei. Ah, ce păcat de mariajul lor – iartă-mă, dar chiar dacă mi-e fiică, trebuie să recunosc, Arthur a cam răsfăţat-o. Se opri puţin. Ce ziceam? Ah, da, este un apartament de sine stătător, dar

Gabe coboară la masă. E mai convenabil pentru doamna Bond, iar mie îmi face plăcere compania lui, recunosc. Este un bărbat interesant. Ai citit vreuna din cărţile lui? Fay clătină din cap mirată. Sigur că da! Nicio minune că numele i se păruse cunoscut – era un scriitor cunoscut, multe dintre cărţile lui deveniseră best-sellere.

— Nu, n-am citit nimic scris de el, replică ea într-un târziu.

— Ei bine, va trebui s-o faci, declară ferm mătuşa. Sunt extrem de bine scrise. Îi observă tăcerea şi o puse pe seama extenuării. Iartă-mă, draga mea, că te ţin de vorbă, când eşti atât de obosită. Când mă pornesc. ştii tu! Se ridică în picioare. Mai vorbim mâine, acum trebuie să te culci. Noapte bună. Se aplecă şi îşi sărută nepoata pe obraz.

— Noapte bună, Sophie. E grozav să stau cu tine din nou, surâse Fay. Mătuşa ieşi din cameră, iar Fay rămase cu gândurile ei, întinzându-se din nou în pat şi stingând lumina. Deci Gabriel Winter stătea acolo. Zâmbi în sine – gata cu ideea că nu-l va mai vedea niciodată, dar trebuia să admită că în secret se bucura. O intriga, o atrăgea, o neliniştea, iar ea era obligată să înveţe să-şi stăpânească emoţiile. Fusese o zi lungă şi adormi curând. Visă un bărbat cu ochi limpezi, cenuşii şi cu nişte buze care promiteau raiul.

Capitolul 2

Fay se trezi devreme în dimineaţa următoare, simţindu-se refăcută şi bine dispusă. Dormise profund, mai bine decât i se întâmplase în ultimele luni. Coborî din pat, neluând în seamă aerul rece şi se apropie de fereastră pentru a privi afară. Soarele strălucea slab, reflectat de pătura groasă de nea neîntinată. Pe mai mulţi kilometri împrejur nu se vedea decât zăpadă. Deschizând fereastra, îşi umplu plămânii cu aerul rece şi pur al dimineţii.

Surâse, simţind dintr-odată bucuria vieţii. Aici urma să se pună pe picioare, îşi spuse ea fericită; aerul acela curat o să-i vindece trupul, iar frumuseţea locului o să-i aline cugetul.

O bătaie uşoară în uşă o făcu să se întoarcă.

— Intră, Sophie, strigă ea, iar uşa se deschise.

Numai că cel care-şi făcu apariţia era Gabriel Winter, purtând o tavă încărcată. Pantalonii din denim îi scoteau în evidenţă supleţea, materialul decolorat mulându-se pe pulpele musculoase. Puloverul negru, pe gât îi dădu lui Fay senzaţia că era cam dezbrăcată în cămaşa de noapte subţire, de mătase. Privirea lui i se păru insuportabilă. Apoi Gabriel zâmbi.

— Micul dejun, spuse el, arătând spre tavă. Sophie s-a gândit că în dimineaţa asta ai să fii obosită.

Fay îl observa suspicioasă, incapabilă să-şi liniştească

bătăile nebuneşti ale inimii, provocate de virilitatea izbitoare a acestui bărbat.

— Nu era nevoie să-mi aduci micul dejun în cameră, rosti ea pe un ton iritat.

Zâmbetul lui dispăru şi strânse din buze. Când vorbi, vocea părea detaşată.

— Sophie are încredere în mine, declară el cu înţeles. Se întoarse să plece, iar Fay simţi că nu asta dorea, nu acum, de fapt niciodată. Se repezi să-l oprească, atingându-i braţul cu timiditate, exact când el ajunsese la uşă.

— Îmi pare rău, articulă ea cu respiraţia întretăiată, n-am vrut să fiu nepoliticoasă. Îţi mulţumesc fiindcă te-ai deranjat.

Gabriel o privi o clipă. Ridică leneş din umeri, gestul atrăgând atenţia asupra pieptului larg şi puternic.

— Pentru nimic, murmură el liniştit, iar tonalitatea o făcu pe Fay să-i caute din nou expresia ochilor. Simţi că i se uscaseră buzele.

— Eşti foarte frumoasă – dar ştiai asta, nu-i aşa? zise el, ridicându-i bărbia cu degete de fier, obligând-o să-i suporte privirea ochilor cenuşii, prevestitori de furtună.

Fay scutură din cap, incapabilă să vorbească şi dacă el avusese intenţia de a mai spune ceva, se răzgândi, îi eliberă brusc bărbia, se întoarse pe călcâie şi ieşi din

cameră.

Rămase cu ochii pe tăblia uşii, inima continuând să-i bată cu putere. Nu-i putea ţine piept. Suspinând, ridică tava şi se aşează în pat. Mâncă înfometată. Micul dejun se compunea din ouă fierte, pâine prăjită, gem şi cafea, iar ea mâncă tot şi bău trei ceşti de cafea neagră, tare.

Simţindu-se refăcută, făcu un duş şi se îmbrăcă rapid cu nişte pantaloni verzi de catifea reiată şi un pulover gros, măsliniu. Renunţând la machiaj, îşi pieptănă părul bogat şi coborî.

O găsi pe mătuşă în camera de zi, citindu-şi ziarul în faţa focului.

— Bună dimineaţa, Sophie. Îţi mulţumesc pentru micul dejun trimis la pat – a fost frumos din partea ta. Fay o sărută pe obraz. Mătuşa zâmbi vesel.

— Nu ştiam dacă ai să te simţi suficient de bine ca să cobori la masă

— Văd că m-am îngrijorat degeaba. Arăţi minunat, draga mea.

— Mă simt minunat, replică Fay, dar trebuie să-mi promiţi că n-ai să te mai îngrijorezi pe seama mea. Nu sunt bolnavă – de fapt, în dimineaţa asta mă gândeam să ies la o scurtă plimbare. E atât de frumos afară. Mătuşa aprobă din cap.

— Bună idee. Am să-l rog pe Gabe să-ţi arate

împrejurimile, au trecut câţiva ani de când n-ai mai trecut pe aici şi lucrurile s-au mai schimbat.

— Nu. zău. nu-l deranja pe domnul Winter. Prefer să merg singură, o întrerupse Fay în grabă. O plimbare cu Gabriel Winter era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Sophie o privi curioasă, observând imediat petele de culoare ce-i apăruseră în obraji.

— Dacă aşa vrei, ai să mergi singură, se rezumă ea să spună. Dar înainte de a pleca, Fay, pune-mă la curent cu toate noutăţile din Londra – ard de curiozitate!

Izbucnind în râs, Fay se aşeză în faţa mătuşii şi următoarele ceasuri le petrecură în mod plăcut cu poveşti de acasă. Nu că ar fi fost prea multe noutăţi, dar Sophie voia să afle tot despre munca ei, despre apartament, despre părinţi, despre Sam, precum şi despre toate piesele de teatru şi filmele pe care nepoata le văzuse în ultima vreme.

Fay o luă cu începutul, povestindu-i despre serviciul ei de asistentă şi factotum al unui regizor tânăr şi promiţător. Era o muncă interesantă şi-i plăcea enorm. Paul, şeful ei îi dăduse liber pe termen nelimitat, ca să-şi revină, simţindu-se probabil vinovat, îi explică ea mătuşii. Contractase pneumonia în vreme ce lucra pentru Paul, într-o zonă sălbatică din Scoţia şi, deşi ea nu-l învinovăţea pentru dezastrele declanşate de îmbolnăvire, simţea că el

se considera responsabil.

Îi povesti Sophiei şi despre noul apartament, situat aproape de centrul Londrei, pe care avusese norocul să pună mâna. Mătuşa dorea să afle amănunte despre zugrăveli, mobilă şi vecini.

Apoi veni rândul veştilor despre părinţi şi despre Sam, iar Fay se văzu nevoită să recunoască îngrijorată că relaţia ei cu Sam scârţâia. Îi povesti mătuşii ce se petrecuse, iar aceasta îi ascultă cu înţelegere toate neliniştile şi temerile, asigurând-o că putea rămâne în Yorkshire cât de mult dorea, până ce avea să-şi clarifice sentimentele.

În cele din urmă fură întrerupte de doamna Bond, care adusese o tavă cu cafele. Fay o asigură că masa din seara trecută fusese excelentă, explicându-i de ce mâncase atât de puţin şi fu răsplătită cu zâmbetul larg al menajerei. Doamna Bond lucra de mult la Lambrigg House şi se înţelegea foarte bine cu Sophie. Fay nu dorea s-o contrarieze cumva.

Sophie tocmai umplea ceştile de cafea când în salon intră nepăsător Gabriel Winter.

— Ah, am avut impresia că se simte aroma excelentă a cafelei făcute de doamna Bond, i se adresă el zâmbind Sophiei. Ea îi aruncă o privire.

— Ia loc, Gabe. Îţi dau şi ţie o cană. Astăzi nu lucrezi?

El se aşeză comod într-un fotoliu şi îşi aprinse o ţigară.

— Nu, nu mă pot concentra, declară el, întorcând ochii enigmatic spre Fay.

Sophie observă direcţia priviri lui.

— După cafea, Fay o să iasă la plimbare. Poate că vrei să-i arăţi împrejurimile? Fay înregistră aprobarea lui cu amărăciune. Oare ce mai urmărea Sophie acum – se juca de-a peţitoarea? Dar nu se putea supăra pe ea. Mătuşa era atât de drăguţă, zâmbindu-le atât de naiv-vicleană. Atunci aşa rămâne, decise ea, iar nepoata aprobă exasperată din cap şi-i întoarse zâmbetul, deşi forţat. Fay tocmai mă punea la curent cu noutăţile de la Londra, reluă Sophie, întorcându-se spre Gabriel. El surâse şi trase din ţigară, privind-o amuzat pe Fay.

Terminându-şi cafeaua, aceasta se ridică în picioare evitându-i ochii.

— Mă duc să-mi iau haina şi cizmele, declară ea, ca scuză adresată Sophiei.

— În zece minute, spuse tărăgănat Gabriel, ne vedem afară.

Fără să răspundă, Fay părăsi încăperea şi urcă în fugă la etaj. Refuza să fie manipulată, chiar dacă era vorba despre Sophie. Nu se va plimba cu Gabriel; peste zece minute, va fi deja departe.

Se privi în oglindă – măcar parţial culoarea îi revenise în obrataţi. Sub ochi existau încă cearcăne întunecate, iar slăbiciunea îi accentuase pometii, dându-i un aspect fragil. Fără să-şi dea seama, căpătase şi o frumuseţe aparte, un aspect neajutorat. Se strâmbă la propria reflexie. Nu mai avea vreme să se machieze, îşi spuse cu amărăciune, încălţându-şi cizmele şi luând grăbită haina şi mănuşile.

Coborî în viteză, furişându-se pe lângă salon, de unde se auzea râsul grav şi seducător al lui Gabriel Winter. Scuturată de un frison, deschise uşa de la intrare şi ieşi, închizând-o în urmă fără zgomot.

Traversă aleea şi porni printre copacii ce înconjurau casă, încercând să se ascundă de priviri. Era o zi minunată – temperatura scăzuse sub zero, dar aerul proaspăt şi strălucirea soarelui o încântau pe Fay, în vreme ce păşea prin zăpada ce-i trecea peste glezne. Era bucuroasă că scăpase de Gabriel Winter – se simţea bine singură, cu toate că se gândea mereu la el.

Făcându-şi drum peste colina din spatele casei, ajunse în locul favorit al copilăriei, o cădere de apă mică şi complet îngheţată, pe versantul opus, care se vărsa în râul din vale. Se opri cu respiraţia întretăiată şi ridică ochii spre cer. Norişori albi, străvezii pătau întinderea albastră – urma să ningă din nou, îşi aminti ea zâmbind.

Probabil că vor fi complet înzăpeziţi – cu toţi cei douăzeci şi cinci de ani ai ei, perspectiva o entuziasma copilăreşte, aşa că izbucni în râs, cercetând orizontul încântată. În aceeaşi clipă descoperi silueta înaltă, uşor de recunoscut a bărbatului ce începuse să coboare dealul şi zâmbetul i se stinse pe buze. O urmărea, invadându-i singurătatea şi, cu toate că era încă destul de departe, Fay distingea semnele mâniei pe figura lui.

Se întoarse şi porni înapoi, urmărindu-şi propria urmă în zăpadă, dorindu-şi să ajungă cât mai iute acasă. îl auzea apropiindu-se şi grăbi pasul, dar nu avea nicio şansă, mai ales prin pătura groasă de nea. O prinse de braţ, oprind-o pe loc. Trebuia să-şi fi închipuit că avea s-o găsească. Se întoarse să-l înfrunte, cu amărăciunea înfrângerii întipărită pe chip.

Întâlnirea ochilor lui îi provocă obişnuitul şoc şi accelerarea bătăilor inimii. Suspină. Părea dur, sigur pe sine şi devastator de atrăgător, în lumina dimineţii. Îşi coborî privirea aşteptând ca el să vorbească primul, să-şi reverse mânia asupra ei.

— De ce nu m-ai aşteptat? întrebă el aspru, supărat, strângând-o dureros de braţ.

— Nu doream să mă însoţeşti la plimbare, răspunse ea cinstit, privindu-l din nou provocator, dar speriată de lucirea neprietenoasă a ochilor lui îngustaţi.

— De ce te porţi mereu atât de al naibii de respingător? murmură el printre dinţi şi o scutură, făcând-o să strige de durere şi să-şi piardă cumpătul. Încercă să se elibereze din strânsoarea degetelor de oţel, dar fără succes.

— Ce te face să presupui că ai fi irezistibil? îi strigă ea, luptându-se să nu cadă pradă slăbiciunii ce o cuprindea de fiecare dată în preajma lui. Ascultă-mă pe mine, nu eşti! Te urăsc! Dă-mi drumul!

Cu braţul liber începu să-l lovească sălbatic, în piept şi peste umeri. Gura lui căpătă o expresie crudă, îi prinse cu uşurinţă şi cealaltă mână şi i le răsuci pe amândouă la spate, lăsând-o fără apărare, la mila lui. Fay îl privi cu ochii ei de smarald din care dispăruse mânia, înlocuită fiind de un amestec de teamă şi dorinţă. Într-adevăr, de astă dată mersese prea departe. Un muşchi tresălta spasmodic pe grumazul lui, figura îi era încordată, o mască furioasă, iar ochii păreau nişte hăuri negre sub genele dese.

O trase mai aproape de el, până ce între figurile lor nu mai rămaseră decât câţiva centimetri, iar respiraţia lui întretăiată îi încălzea obrazul.

— La dracu', Fay, mă provoci, scrâşni el sălbatic.

— Să te ia naiba! şopti ea slab, în vreme ce buzele lui se apropiau implacabil, incredibil de încet. Dorinţa o

împingea spre el, neţinând seama de durerea din braţe.

Prima atingere a buzelor avu efectul unei explozii. O pedepsea, dar şi el era împins de aceeaşi năzuinţă înfometată, iar ea răspunse la sărutare. Cu un geamăt răguşit, o cuprinse în braţe, strecurându-şi mâinile pe sub haina groasă de blană. Rămaseră înlănţuiţi, singuri în zăpadă. Îl auzi murmurându-i numele, apoi buzele lui posesive îi stăpâniră din nou gura, cu pricepere incitantă. Îi mângâia umerii puternici şi se arcui pe spate în vreme ce buzele fierbinţi îi coborau pe gât.

Cuprinsă de un fel de ameţeală, constată că şi el era la fel de exaltat. Degetele lui puternice îi mângâiau trupul pe sub haina de blană; ar fi vrut s-o posede chiar acolo, imediat. Ar fi fost o experienţă deplină, înălţătoare – ar fi învăţat-o cum să-l satisfacă şi, Dumnezeu îi era martor, nici nu dorea altceva. Niciodată nu-i mai provocase cineva asemenea senzaţii – nici măcar Sam, cu toate că fusese gata-gata să se mărite cu el.

Aceste gânduri umilitoare o readuseră la realitate. Mâinile ei căzură imediat de pe umerii largi ai lui Gabriel, iar ea se desprinse din îmbrăţişare, lăsând în urmă o părticică din propria inimă şi străduindu-se să-şi controleze instinctele trădătoare.

Privi spre bărbatul din faţa ei. Trebuia să descopere o metodă de apărare împotriva propriilor sentimente.

Gabriel respira accelerat, cu ochi somnoroşi, dar nu făcu nicio tentativă de a o lua din nou în braţe. Oare aştepta ca ea să i se arunce singură la piept? Trebuia să ia iniţiativa.

— Cum îndrăzneşti! izbucni ea furioasă. Să nu mă mai atingi niciodată. Sunt pe cale să mă mărit. Logodnicul meu o să te omoare, dacă află! Minciuna fusese prima idee ce-i trecuse prin minte şi păru să aibă efect, deoarece observă cum o privire cinică pune stăpânire pe ochii lui plini de dorinţă, iar aceştia devin la fel de reci ca zăpada de sub tălpi. Privirea lui se opri asupra inelarului şi zâmbi cu amărăciune.

— Dacă ai fi fost a mea, mi-ai fi purtat inelul. Nu te-ai mai fi uitat la alt bărbat, declară el brutal.

Vinovăţia şi ideea că-l lăsase să gândească rău despre ea, o îndemnară să replice mânios:

— Dar nu-ţi aparţin – şi asta n-o să se întâmple niciodată! Blestemat fie tremurul din voce, care o dădea de gol.

Gabriel ridică nepăsător din umeri.

— Eşti convinsă? o necăji el cinic, parcă încercând să-i citească în suflet, obligând-o să-şi plece ochii ruşinată. Nu te cred, Fay. Când am să doresc, vei fi a mea şi n-ai să te poţi împotrivi. Râse nemilos. Şi cu toate că ştii asta foarte bine, intenţionezi să te măriţi cu alt bărbat – cum reuşeşti să te păcăleşti singură astfel?

Confuză, Fay scuturǎ din cap. îl minţise ca să se protejeze, iar acum minciuna se întorcea împotriva ei. Citise în reviste despre asemenea legături – el era mistuit de dorinţă, dar nu iubea. Nu putea admite să devină încă una dintre cuceririle lui, dar nici nu găsea vreo apărare eficace. Parcă lua foc de fiecare dată când o atingea – minciunile l-ar fi putut ţine la distanţă, reprezentau singura ei şansă. Lacrimi de frustrare i se formară în ochi, ameninţând să se prelingă pe obrajii palizi.

— Nu. da. ah, nu ştiu! De ce îmi faci aşa ceva? şopti ea cu disperare, rugător.

Gabriel oftă, trecându-şi palma peste ceafa, fără pic de mânie.

— Deoarece doresc să devin obiectul năzuinţelor tale, fiindcă te doresc – ştii bine, iar gândul că ai putea ajunge în braţele altuia mă scoate din minţi – ah, la naiba! Se întoarse, înjurând sălbatic şi căutându-şi ţigările.

Fay îl urmărea curioasă. Era un bărbat ciudat, cinstit şi interesant, iar ei începu imediat să-i pară rău că-l minţise. Dar era prea târziu să retracteze, iar neadevărul constituia singura ei protecţie împotriva lui. Nu putea nega atracţia puternică dintre ei, o atracţie irezistibilă pentru ea, indiferent cât s-ar fi străduit. Îşi apăsă stomacul cu mâna, parcă încercând să potolească dorinţa ce o răvăşea încă. Ce să facă? Era pregătită pentru o nouă relaţie?

Poate că exista o singură modalitate de a afla adevărul.

— Sărută-mă, Gabriel, spuse ea clar, şocată de propriile cuvinte, cu inima bătând să-i sară afară din piept. Îl văzu împietrind şi-i auzi respiraţia bruscă, dar bărbatul nu se întoarse spre ea.

— Gabriel. repetă ea moale.

— Te-am auzit, vorbi el, întorcându-se şi dezvăluind o figură chinuită. Ce joc pervers este ăsta, Fay?

Se înfioră sub duritatea acelor cuvinte, dar răspunse imediat.

— Aveai dreptate, m-am minţit pe mine. Doresc să mă săruţi din nou. Înghiţi în sec, iar glasul i se stinse la vederea expresiei întunecate de pe chipul lui mândru.

Nu voise să-i spună aşa ceva, dar acest bărbat puternic îi stârnea onestitatea, chiar atunci când îl minţea. Oare îl iubea deja? Cu o bruscă revelaţie, înţelese că ceea ce simţea pentru Gabriel Winter, nu va mai simţi niciodată pentru altcineva.

El oftă din adânc, în vreme ce un muşchi îi juca incontrolabil pe maxilar.

— Nu, Fay, habar n-ai ce-mi ceri, replică el în cele din urmă cu o voce gravă, atent controlată. Îi îndepărtă mâna de pe braţ. Nu, repetă el răguşit.

Ruşinată de respingere, Fay se întoarse pe călcâie şi porni spre casă. Se umilise – vai cum avea să mai râdă de

ea! îşi spuse cu amărăciune. O obligase să fie cinstită, onestitate atât de dificil de admis, doar pentru a o respinge. Doamne, ce se petrecea cu ea? Acest bărbat o cunoştea de numai două zile şi reuşise deja să-i dea peste cap viaţa şi simţămintele. Astăzi deveniseră duşmani, iar ea nu dorea aşa ceva. Ar fi supărat-o pe Sophie, iar situaţia era foarte dificilă fiind obligaţi să trăiască sub acelaşi acoperiş, să mănânce şi să-şi petreacă serile împreună. Trebuia să facă ceva.

— Fay, aşteaptă-mă! întinzând pasul, Gabriel o ajunse şi i se alătură, cu mâinile în buzunare. Îi aruncă o privire furişă şi suspină tăcut. Chipul lui se transforma rapid în singura figură importantă din universul ei şi simţea că trebuie să reacţioneze – să pună lucrurile la punct. Se opri din mers şi se întoarse spre el, privindu-l direct.

— Gabriel, putem s-o luăm de la început? Să uităm ce s-a întâmplat şi să fim prieteni? Zâmbea blând, cuprinsă brusc de încredere.

Ochii lui erau plini de căldură.

— Crezi că vom putea fi doar amici? îi întoarse el zâmbetul.

— Nu ştiu, recunoscu ea, dar putem încerca – da, sunt sigură că putem fi prieteni.

Gabriel îşi desfăcu braţele, iar ea primi îmbrăţişarea cu bucurie. O ţinu la piept câteva clipe, iar ea încercă să

treacă peste efectul devastator al contactului. Se simţea atât de bine în braţele lui. Dacă ar fi fost pentru vecie, încă ar fi fost prea puţin.

Ochii lui îi căutară pe ai ei, schiţând un zâmbet.

— Am luat-o de la capăt, murmură el, sărutând-o uşor pe frunte. Fay se simţea într-al nouălea cer.

— Într-adevăr. Acum putem merge la plimbare? întrebă ea fericită.

— Desigur – să mergem!

O luă de mână şi porniră pe coasta dealului, spre cascada îngheţată. Cerul se înnorase şi reîncepuse să ningă puternic. Cu ochi strălucitori, Fay îi adresă un surâs fericit.

— Pot să te întreb ceva? Gabriel aprobă din cap. Ce vârstă ai? îl privea inocent, iar el izbucni în râs.

— Treizeci şi şase, replică el, relaxat şi extrem de atrăgător.

— Eu am douăzeci şi cinci, îi dezvălui Fay, candidă. Eşti foarte bronzat; ai călătorit în străinătate?

— Până anul trecut am locuit în Sicilia, îi satisfăcu el curiozitatea cu amuzament.

— Ah. Fay memoră informaţia. De când stai aici, cu Sophie?

— De vreo patru luni. Aveam nevoie de o locuinţă – a trebuit să mă retrag o vreme. Din nou părea interiorizat,

cu ochi reci şi preocupaţi.

— Hai să construim un om de zăpadă, îl îndemnă ea, încercând să-l îndepărteze de gândurile negre. Când eram mică, îmi petreceam vacanţele aici şi, împreună cu Judy – verişoara mea – ridicam oameni de zăpadă pe creasta dealului. Pun pariu că n-ai mai făcut aşa ceva de ani de zile! îl şicană ea.

Gabriel râse din nou.

— Acesta-i purul adevăr, replică el, bine dispus.

Construiră un om de nea enorm, chiar în vârful dealului, iar Fay află mai multe despre el. Nu era căsătorit, călătorise foarte mult şi scrisese. Începu să cunoască şi amănunte privind personalitatea lui. În schimb îi povesti despre boală, despre munca ei şi despre Sam, deşi nu-i dădu prea multe amănunte despre acesta. Ar fi vrut să-i spună adevărul, că nu mai era logodită, dar nu reuşi – vorbele i se poticniră în gât.

Gabriel o ascultă atent, privind-o concentrat, cu urme ale dorinţei încă vizibile în ochi.

În cele din urmă, omul de zăpadă fu gata. Amândoi erau albi din cauza ninsorii abundente, ce nu dădea semne că s-ar putea opri.

— Sunt moartă de foame! Probabil că s-a făcut vremea prânzului, râse ea cu respiraţie gâfâită.

Gabriel îşi cercetă ceasul de mână.

— E trecut de ora unu, aşa că masa trebuie să fie într-adevăr gata, aprobă el, râzător. O luă de mână şi porniră înapoi spre casă, vorbind şi râzând vesel ca nişte copii.

Capitolul 3

Mai târziu în după-amiaza aceea, Fay se relaxa multă vreme într-o baie fierbinte cu săruri şi reflectă asupra evenimentelor zilei. Prânzul fusese prima masă pe care o savurase din plin de la sosirea la Lambrigg House. Atmosfera veselă şi relaxată îi permisese pentru prima dată plăcerea de a-l privi deschis pe Gabriel în timp ce mânca. Îşi întipărise în memorie cele mai mici detalii ale figurii, structura osoasă, mişcările specifice ale maxilarului puternic, precum şi neliniştitoarele schimbări de nuanţă ale ochilor de fiecare dată când o privea.

Până şi Sophie observase schimbarea şi le aruncase privi cercetătoare, pe rând.

Se spălă fără grabă, cugetând asupra ciudatei relaţii ce se înfiripase între ei. Niciodată nu mai întâlnise un bărbat ca Gabriel Winter, iar experienţa era îmbătătoare. O afectase profund, nu putea spune exact cât de mult, iar faptul o neliniştea puţin. Se temea să nu se ambaleze mai mult decât el. O dorea, Fay ştia asta, dar era aproape sigură că sentimentele sale nu mergeau mai departe. Pentru moment măcar erau prieteni, îşi spuse, hotărându-

se să nu se mai gândească.

După masa de prânz, Sophie aţipise ca de obicei, iar Gabriel urcase în camera lui să lucreze, Fay rămânând singură. O vreme, stătuse în faţa focului, răsfoind numeroasele albume de fotografii ale Sophiei, poze de când era doar o copilă sfidătoare, iar amintirile plăcute o făcuseră să zâmbească. Singură la părinţi, abia aştepta vacanţele petrecute cu mătuşa Sophie şi cu cele două verişoare, Judy şi Lee, aici în peisajul sălbatic din Yorkshire. Ce vremuri fericite!

Încă nostalgică, Fay pusese deoparte albumele şi se apucase să le scrie părinţilor. Le povestise despre ruptura dintre ea şi Sam. Aveau să fie dezamăgiţi, era convinsă, dar trebuia să le spună adevărul. Le scrise despre Sophie, despre Gabriel Winter şi despre omul de zăpadă, dar nu intră în amănunte privind incidentele dintre ea şi Gabriel. Nu-i plăcea nici să se gândească la ele, cu atât mai puţin să le descrie. Închise plicul şi îi dădu scrisoarea doamnei Bond s-o pună la poştă pe drumul spre casă. Apoi cedă în faţa oboselii ce-i invada membrele şi urcă în dormitor.

Ieşind din cadă, se înfăşură într-un uriaş prosop gros şi începu să se şteargă. Oboseala dispăruse; era atât de bine să evadezi din Londra şi din rutina zilnică. Calităţile magice ale acestui loc începuseră să-şi facă efectul asupra ei. Zâmbind pentru sine, îşi uscă părul şi se machie

discret, înainte de a se îmbrăca. Pentru cină, alese o rochie de mătase verde. Se potrivea perfect cu nuanţa ochilor ei, iar croiala îi ascundea slăbiciunea provocată de boală. Cobora până la genunchi şi era tivită la poale cu broderie în culori vii. O îmbrăcă repede şi părăsi camera.

Pe culoar se întâlni cu Gabriel, tulburător în jacheta sa de catifea şi în pantalonii negri, strânşi pe picior. Fay îi adresă un zâmbet nervos.

— Arăţi minunat, murmură el răguşit, cu ochi îngustaţi, în vreme ce o măsura cu o privire mângâietoare. Îi luă braţul şi coborâră împreună. Simţea parfumul discret, masculin al after-shaveului său. Se pregătea să iasă pentru cină, iar Fay înţelese că-i va simţi lipsa. Oare avea întâlnire cu vreo femeie? Doamne, era geloasă! Ar fi vrut să-l întrebe, să capete o asigurare, dar nu se simţi capabilă – nu era treaba ei.

Ajunseră în salon mult prea repede după gustul lui Fay, acolo unde Sophie stătea lângă foc şi se desfăta cu un strop de Xeres ca apetitiv înainte de cină. La apariţia lor, se ridică în picioare. Cei doi păreau cuplul perfect.

— Ah – Fay, Gabriel. Ai vreme pentru un păhărel înainte de plecare? îl întrebă ea.

— Nu prea cred, Sophie, replică el privindu-şi ceasul cu regret.

— Ei bine, să conduci cu grijă, afară e din ce în ce

mai rău, zâmbi mătuşa.

El părăsi încăperea cu pas elastic, urmărit discret de Fay, care-şi veni în fire abia când Sophie îi înmână un pahar.

— Mă bucur atât de mult că acum păreţi să vă înţelegeţi, remarcă ea, privind-o cu atenţie pe Fay.

— Da – acum suntem prieteni, cred. Ştii cumva unde s-a dus? Încercase să dea impresia de nepăsare.

— Da, răspunse Sophie zâmbind, cred că e invitat la familia Baxter. Au o casă enormă la vreo douăzeci de kilometri de aici. Cred că nu-i cunoşti, nu?

— Într-adevăr, numele nu-mi spune nimic, replică Fay, întrebându-se cum să obţină mai multe informaţii fără să-şi dea în vileag gelozia. Îi cunoaşte de mult?

Sophie îi aruncă o înţeleaptă şi continuă:

— Gabe şi John Baxter sunt prieteni vechi. John e mai vârstnic, iar fiica lui, Lucy – groaznică fiinţă! – este vizibil interesată de Gabe. A venit pe aici de câteva ori cu John desigur şi n-a prea fost subtilă. Se opri văzând expresia nefericită de pe figura nepoatei. Dar nu-ţi face griji, draga mea, sunt convinsă că el nu simte nimic pentru ea, cel puţin nu în acelaşi sens.

Fay se strădui să zâmbească, cu succes îndoielnic.

— De ce mi-ar păsa? Oricum, nu-i treaba mea, minţi ea. Ah, Sophie, sunt atât de derutată! Are un efect teribil

asupra mea. Ajunge să-l zăresc ca să-l doresc nebuneşte. Ce mă fac? îi aruncă mătuşii o privire torturată, incapabilă să mai păstreze aparenţa nepăsătoare.

Sophie o strânse de braţ, încercând s-o îmbărbăteze.

— Nu te necăji, Fay, lucrurile se vor aranja între tine şi Gabriel, în timp. Am observat cum se uită la tine – aş vrea să fiu cu treizeci de ani mai tânără! Ca să fiu cinstită.

Fay zâmbi trist.

— Aşa spunea şi el, dar mi-e frică. Ştiu că l-aş putea iubi, dar nu vreau să mă fac de râs din nou. Suspină din greu. Îmi pare rău că te împovărez cu toate astea…

— Nu-ţi cere scuze, draga mea. Numai că nu ştiu ce să-ţi spun. Nu te pot sfătui. Gabriel este un om bun – se va purta corect cu tine, sunt sigură.

— Ştiu – te rog nu te îngrijora. Le-am scris părinţilor după-amiază şi le-am spus despre Sam. Cu el am fost cinstită cel puţin. Ah, hai să mergem la masă! Intrară în sufragerie braţ la braţ, Fay fiind hotărâtă să nu strice plăcerea cinei pentru amândouă. Nu mai rămânea nimic de spus, iar ea se bucura că i se destăinuise mătuşii. Deocamdată, n-avea decât să-şi plângă de milă.

Seara trecu într-o atmosferă plăcută. Fay află toate celelalte noutăţi de la Sophie, iar după cina delicioasă se aşezară în faţa focului, ascultând la radio o piesă de teatru. Viaţa înainta domol, iar ea era fericită şi mulţumită că

reuşise să şi-l alunge din minte pe Gabriel Winter.

Puţin după ora unsprezece, mătuşa se retrase la culcare, iar Fay rămase singură lângă cămin, cu gândurile ei. Încă nu-i era somn. Aţipise după-amiază şi acum se simţea în formă. Lângă foc era bine, confortabil. Stinse luminile, cu excepţia unei veioze de pe copertina căminului şi deschise draperiile grele de catifea. Încă ningea, aşa că se întoarse în fotoliu şi rămase cu ochii fixaţi pe dansul fulgilor de nea. Nu-l aştepta pe Gabriel, îşi zise ea hotărâtă; ar fi fost ridicol. Pur şi simplu, era prea devreme să se ducă la culcare.

Căderea fulgilor avu un efect aproape hipnotic. Era atât de adâncită în gânduri, încât nu auzi uşa de la intrare şi paşii ce traversau holul. Se trezi cu el în faţa ochilor, privind-o întrebător, cu haina de catifea atârnată nepăsător pe un umăr.

— Te simţi bine?

Câteva secunde înainte de a răspunde îl privi pierdută.

— Scuze, eram departe.

— Vreau să beau ceva, zâmbi Gabriel. Te atrage ideea?

— Un coniac ar fi grozav, mulţumesc, răspunse Fay, urmărindu-i mişcările în vreme ce umplea paharele. Părea obosit şi se observa o oarecare rigiditate în ţinuta lui.

— Cum e drumul? întrebă ea, fără să fie interesată, dar nesuportând liniştea. Îşi dorea să fi plecat la culcare înainte de apariţia lui.

— Încă vreo două zile ca asta şi vom fi înzăpeziţi. Îi întinse paharul şi se aşeză pe canapea în faţa ei. Îşi slăbise strânsoarea cravatei şi descheiase nasturele de la gât. Aşa aşezat la câţiva metri distanţă, puterea şi virilitatea lui erau evidente, dar figura îi rămânea în umbră. Cu un gest tacticos, îşi aprinse o ţigară şi trase fumul adânc în piept.

— Doamne, dar obosit mai sunt! murmură el, sorbind dintr-o înghiţitură conţinutul paharului.

— Se vede, replică Fay încet. De când n-ai mai dormit?

— Două zile, poate, ridică el din umeri cu extenuare graţioasă şi strivi ţigara în scrumieră.

— Te preocupă ceva? Fay simţea nevoia copleşitoare să-l ajute, lucru de-a dreptul hazliu. Un bărbat ca Gabriel n-ar fi avut niciodată nevoie de ajutorul unei femei.

El surâse enigmatic.

— Vrei să-mi rezolvi toate problemele, Fay? întrebă el blând, iar ea lăsă ochii în jos, frământându-şi mâinile în poală, stânjenită.

Când în cele din urmă ridică fruntea, el îşi sprijinise capul pe spătarul canapelei, cu ochii închişi. Ezită o clipă, apoi se ridică dorind să se retragă în dormitor. Dar

împotriva dorinţei, la îndemnul unui imbold interior, se trezi în spatele lui privindu-i părul negru, iar mâinile ei se ridicară parcă singure şi începură să-i maseze muşchii încordaţi ai umerilor. Prin bumbacul cămăşii simţea căldura trupului, iar simpla atingere îi provoca palpitaţii.

Gulerul tare o împiedica să-i maseze ceafa şi, întrucât el nu se mişca, îşi închipui că adormise şi îşi depăşi timiditatea, descheindu-i nasturii cămăşii, cu grijă să nu-l trezească. Terminând această operaţie, îşi strecură mâinile pe sub guler şi reîncepu masajul.

Simţea cum tensiunea acumulată în muşchii lui dispare, iar asta îi furniza o plăcere incredibilă. Degetele ei sensibile se delectau cu acea piele mătăsoasă, întinsă peste musculatura umerilor şi cefei.

Brusc, Gabriel inspiră profund.

— Hmm. e bine, şopti el răguşit.

Mâinile ei îngheţară parcă, paralizate de senzaţia de stânjeneală.

— Îmi pare rău. credeam că ai adormit. se poticni ea, mulţumind Cerului că roşeaţa din obraji era invizibilă pentru el.

— Nu te opri, veni comanda rugătoare. Ascultătoare, mâinile ei începură să se mişte instinctiv, ezitant. Faptul că era treaz şi că începuse să respire mai profund îi spori dorinţa provocată de atingere, iar mâinile ei începură să

coboare mai mult spre pieptul larg, acoperit de peri. La început timidă, deveni tot mai îndrăzneaţă, până ce mâinile lui se animară şi-i cuprinseră încheieturile. Îi mormăi răguşit numele şi o trase, cuprinzând-o în braţe.

— Îţi dai seama ce-mi faci? îi şopti el în ureche, ţinând-o strâns la piept.

Fay scutură din cap năucită, fermecată de focul ce ardea în privirile lui.

— Mă scoţi din minţi, continuă el, pe acelaşi ton. Ridică braţele, iar degetele lui i se încurcară în părul des, trăgând-o mai aproape, în vreme ce buzele îi mângâiau figura cu o încetineală dureroasă, torturând-o şi ademenind-o, până ce Fay nu mai ştiu de ea şi răspunse cu pasiune la sărutare.

Simţea că parcă i se înmuiaseră oasele sub presiunea înfocată a gurii lui, ce-i explora acum gâtul şi umerii. Îi murmură numele, iar unghiile i se înfipseră în umerii lui.

— Eşti splendidă, rosti el pasionat, şi te doresc, Fay – vreau să te am acum.

N-avea cum să reziste glasului şi ochilor acelora înfometaţi.

— Strânge-mă în braţe, îi ceru ea, ridicând mâinile într-o încântătoare promisiune. I se oferea cu toată inima. Era copleşită şi nu se putea opune sentimentelor pe care i le inspira.

Dar în vreme ce vorbea, îl văzu înfiorându-se şi-l simţi îndepărtându-se, punând distanţă între ei ca să-şi recapete stăpânirea de sine. Stătea în faţa ei, înalt, puternic. Se priviră câteva clipe până ce braţele ei căzură pe lângă trup. Umilită, îşi îndreptă rochia de culoarea smaraldului, simţindu-se aproape indecentă, în faţa ochilor lui cenuşii care o sfredeleau intens. Gabriel nu scosese niciun cuvânt şi îl urî câteva clipe. Tremurând necontrolat şi rugându-se să reziste până va ajunge în propria cameră, se ridică ezitant în picioare. Privi încă o dată spre omul din faţa ei, de pe al cărui chip dispăruse orice urmă de pasiune. Pe gât îi pulsa violent o arteră şi o privea printre gene. Apoi se întoarse repede şi porni orbeşte spre uşă.

— Fay – nu pleca. Cererea răguşită o făcu să se oprească, în sine ducându-se o luptă crâncenă.

O parte din ea dorea să fugă, să scape definitiv de el, iar cealaltă, trădătoare, ar fi preferat să se întoarcă în braţele lui bronzate. Îi venea să râdă de ideea că ar fi putut rămâne prieteni. Acum înţelegea că ar fi fost imposibil. Duşmani, sau iubiţi – nu existau decât două variante, iar ea înclina spre prima. Pe viitor, va avea grijă să nu se mai pună în situaţia de a fi umilită astfel.

Dintr-un pas, Gabriel fu lângă ea, cu un soi de înfrângere ciudată în ochi şi o întoarse spre el.

— Nu mă atinge, şopti ea, ferindu-se, dar incapabilă

să-şi ia ochii de la el. Era încă perfect capabil s-o reţină doar din priviri, iar conştiinţa acestui fapt avu darul s-o înfurie.

— Cum ţi-ai permis? începu ea acuzator, nereţinându-şi lacrimile. Am avut încredere în tine şi m-ai trădat. m-ai atras…

— Nu, Fay, scutură el din cap, obosit. Îi aparţii altuia, spuse el fără intonaţie.

Ea se întoarse şi ieşi în fugă, în vreme ce cuvintele lui continuau să-i reverbereze în urechi. Ah, de ce-l minţise în privinţa logodnei? La momentul respectiv, motivele i se păruseră perfect juste şi acceptabile. Acum însă o înăbuşeau regretele.

În noaptea aceea nu prea reuşi să doarmă, singura satisfacţie fiind că-l auzea şi pe Gabriel umblând prin camera de deasupra. În mod clar, nici el nu putea închide ochii. Zvârcolindu-se în aşternuturi, ajunse la concluzia că-l acuzase pe nedrept de comportament nepotrivit, că se minţise singură. Purtarea lui fusese aproape fără cusur. îl chinuise cu mângâierile până când nu mai putuse rezista. Fusese gata să i se ofere şi ar fi făcut-o fără îndoială dacă el nu se retrăgea în ultima clipă. I se aruncase în braţe şi practic îi cerşise dragostea. Scăpă un geamăt nazal, acoperindu-şi figura cu palmele. Obrajii îi ardeau de ruşine. Pretinzând că aparţinea altuia, îl obligase practic

să o refuze. Nu-i rămânea decât să se ţină departe de el.

În cele din urmă adormi, dar era un somn superficial, chinuit şi se trezi a doua zi amărâtă şi apatică. Făcu un duş, trase pe ea o pereche de blugi şi un pulover gros, albastru, după care începu să se simtă ceva mai bine. Îşi pieptănă părul şi îl legă neglijent într-o coadă de cal, apoi se aşeză în faţa oglinzii, examinându-şi chipul în căutarea semnelor insomniei. Avea ochii puţin injectaţi, dar în rest arăta ca de obicei. Trebuia să mănânce mai bine, îşi spuse ea, pentru a recâştiga kilogramele pierdute. Era prea slabă. Aruncă peria cu un oftat de nemulţumire şi coborî pentru micul dejun.

Salonul era pustiu, aşa că se duse la bucătărie, unde Sophie şi doamna Bond sortau proviziile din cămară.

— Bună dimineaţa, Fay. Cum te simţi în dimineaţa asta? Sophie se oprise din număratul conservelor pentru a-i zâmbi larg nepoatei.

— Foarte bine, dar mă tem că am dormit prea mult, replică ea detaşat, hotărâtă să păstreze pentru sine toate cele petrecute în seara precedentă. Pot să vă ajut?

— Nu, draga mea. Dar ai putea să-ţi prepari singură micul dejun, cât timp terminăm noi treaba aici?

— Sigur că da. Ce s-a întâmplat? întrebă ea introducând două felii în aparatul de prăjit pâine.

— Facem o listă cu proviziile de care vom avea

nevoie. Nu se ştie când vom mai putea ajunge la oraş, iar Gabe s-a oferit să mă ducă până acolo astăzi.

— Înţeleg. Se întoarse şi puse ceainicul pe foc, roşind violent la menţionarea numelui lui. Deci, crezi că vom rămâne înzăpeziţi?

— Aşa se pare, răspunse Sophie. La fel se întâmplă în fiecare an. Uneori, mă întreb de ce ne mai încăpăţânăm să rămânem aici.

Fay zâmbi.

— Fiindcă iubeşti această casă şi n-ai s-o părăseşti pentru nimic în lume.

Sophie izbucni în râs şi se întoarse la lucru. Fay îşi unse cu unt feliile de pâine prăjită şi prepară ceaiul. Umplu două ceşti pentru Sophie şi pentru doamna Bond, apoi se aşeză la masă. Abia terminase de mâncat când în bucătărie îşi făcu apariţia Gabriel. Pierdută în propriile gânduri, Fay nu-l observă, dar când ridică ochii în căutarea ceainicului, îl descoperi privind-o cu o expresie insondabilă. Îşi coborî ochii imediat, copleşită de ruşine.

— Când vrei să plecăm, Sophie? îl auzi ea întrebând.

Mătuşa apăru zâmbitoare în uşa cămării.

— Peste vreo jumătate de oră, dacă-ţi convine. Fay a pregătit nişte ceai, aşa că ia loc şi serveşte-te cu o cană, până atunci. Dispăru din nou în cămară, lăsându-i singuri în bucătăria bine încălzită.

Fay se ridică repede în picioare, să aducă încă o cană şi o farfurie din dulap. După seara trecută, se simţea stânjenită în prezenţa lui, dar nu-şi putea permite s-o arate, aşa că se hotărî să pară degajată şi neimpresionată. Se aşeză înapoi la locul ei.

— Vrei nişte ceai? întrebă ea pe ton vesel, niţel răguşită, în ciuda eforturilor.

— Da, te rog, răspunse el politicos, scoţând o ţigară din pachet şi aşezându-se vizavi. Îi întinse ceaşca plină. Avea părul umed, căzându-i pe frunte; în mod vizibil abia ieşise de sub duş. Înalt, suplu şi în formă, chiar dacă puţin obosit, purta o cămaşă închisă la culoare şi o jachetă perfect croită.

— Ai luat micul dejun? Întrebarea ei fu însoţită de un zâmbet timid.

— Şi dacă nu, te pregăteai să-mi oferi ceva? întrebă el tărăgănat, uşor amuzat.

— Da, chiar aşa.

O privi câteva clipe.

— Arăţi ca o şcolăriţă cu părul aranjat astfel, declară el, arătând spre coada de cal şi aprinzându-şi ţigara.

— Ei bine, dacă ai de gând să fii necioplit. Începu ea mânios.

— De asemenea, arăţi de parcă n-ai fi dormit prea bine noaptea trecută. Am dreptate? continuă el, distrându-

se vizibil pe seama furiei ei.

— Nu-i treaba ta! izbucni ea. Conversaţia devenea prea indiscretă.

— Ar putea fi, declară Gabriel moale, amintindu-i de scena pasională care avusese loc între ei, pe un ton mângâietor. Fay inspiră profund.

— Vrei sau nu micul dejun? repetă ea, înghiţindu-şi replicile caustice care-i stăteau pe limbă.

— Îţi mulţumesc, dar nu mi-e foame, veni răspunsul plat, iar ea pricepu că era supărat. Strivi ţigara cu un gest nervos. Strângea buzele într-o atitudine intransigentă.

De ce nu erau capabili să se înţeleagă? se întrebă ea necăjită.

— Nu vom fi niciodată doar amici, ştii bine, spuse el, iar Fay pricepu că-i descifrase gândurile.

Ridică ochii spre el, cu o expresie speriată.

— Acum ştiu, admise ea într-un târziu. Dar cred că suntem datori să facem un efort de dragul Sophiei. Nu voise să pară atât de plină de aversiune, dar vorbele aşa sunaseră.

— De acord, replică Gabriel aproape brutal, aruncându-i o privire ca de gheaţă. Trebuie să păstrăm aparenţele în faţa Sophiei.

— Gabriel, te rog. Începu ea, dar el îi tăie vorba.

— Spune-mi, Fay, de ce nu porţi un inel? Nu crezi că

i-o datorezi logodnicului tău? Sau nu-l deranjează că pozezi în femeie liberă?

Crudă întrebare. Fay ştia că se gândise la noaptea precedentă, iar remarca tăioasă îi stârni din nou ruşinea, stânjeneala şi, împreună cu ele, mânia. Cum îndrăznea să-i vorbească astfel? îşi dorea să-i poată demonstra că nu însemna nimic în ochii ei, că n-o putea răni, umili, sau afecta în vreun fel.

Îi înfruntă privirea roşie ca focul, cu uchii verzi aruncând fulgere.

— N-ai niciun drept să mă judeci – nu cunoşti nimic despre legătura dintre mine şi Sam, izbucni ea. Măcar asta era adevărat, îşi spuse ea, aproape isteric, dar furia i se stinse aproape la fel de iute cum se aprinsese. Argumentul era atât de inutil încât părea aproape caraghios.

Gabriel continua să aibă o expresie mânioasă, iar ea începu să zâmbească.

— Găseşti ceva amuzant? întrebă el posomorât, părând tentat s-o strângă de gât.

Fay nu se mai putu stăpâni şi izbucni în râs.

— Da, pe tine, replică ea cu ochi sclipitori. Eşti atât de al naibii de încrezut! Nu uita că viaţa te e de notorietate publică; dacă mă acuzi de infidelitate, îţi închipui că eu nu ştiu nimic despre tine? Despre aventurile cu femei măritate? Te crezi Dumnezeu şi mă faci să râd! îl fixa cu o

privire inocentă, umezindu-şi buzele, inconştientă de aparenţa ei extrem de provocatoare. În afară de asta, ce-ţi pasă ţie? Poate că vreau să acumulez experienţă înainte de măritiş. Dar fără îndoială că eşti gata să condamni la mine ceea ce faci chiar tu.

Gabriel mormăi o înjurătură, se ridică dintr-o mişcare şi porni spre fereastră, unde rămase întors cu spatele spre ea, cu pumnii strânşi.

— Despre asta era vorba aseară? Experienţă? întrebă el răguşit, întorcându-se brusc, cu figura răvăşită de furie.

Fay înţelese că ieşise victorioasă. Îi găsise punctul sensibil şi se răzbunase pentru respingerea umilitoare. Îl lovise în mândria lui.

— Da, declară ea, cu un zâmbet crud. Respiraţia lui deveni şuierătoare.

— Javră, murmură Gabriel. Ai să regreţi, Fay. Vrei experienţă, domniţă? Am să-ţi arăt eu experienţă. Glasul lui devenise din nou liniştit şi seducător.

Fay simţi imediat un fior de răspuns interior, la intensitatea şi timbrul acelui glas. Se ridică ignorându-l şi adună tacâmurile de pe masă, ducându-le la chiuvetă cu mâinile tremurând. Se apucă să le spele aparent nepăsătoare, dar îi simţea privirea sfredelitoare.

— Ce-i, te-ai speriat? reluă el, batjocoritor.

Fay înghiţi în sec, întrebându-se cât valora victoria ei

de moment. În clipa aceea, Sophie îşi făcu apariţia, iar ea se simţi salvată. Mătuşa zâmbea, inconştientă de atmosfera tensionată din bucătărie.

— Sunt aproape gata, Gabe, iartă-mă că te-am făcut să aştepţi. Vrei să vii cu noi, Fay?

— Nu, dacă nu ai nevoie de ajutor, răspunse ea, pălind vizibil. Mă gândeam să ies la plimbare, declară ea, simulând detaşarea.

— Nu, n-o să avem nevoie de ajutor. Apropo, ţi-a spus Gabe despre cina din seara asta? vorbise neatentă, uitându-se pe lista enormă din mână. Îi aruncă o privire curioasă lui Gabriel. Acesta îşi stăpânise mânia şi stătea deoparte, liniştit, impenetrabil, doar puţin încordat. Nu vorbea, se mulţumea să se uite la ea glacial. Fay se întoarse spre Sophie.

— A... nu. Vine cineva? întrebă ea cu o veselie aparentă.

— Spune-i, Gabe, îl îndemnă Sophie, încă atentă la lista de cumpărături.

Expresia lui deveni ironică.

— Mi-ar plăcea să vă scot la cină deseară, pe tine şi pe Sophie. S-ar putea dovedi ultima şansă înainte de a fi izolaţi complet de nămeţi. Glasul lui era lipsit de expresie, iar ochii liniştiţi. Lăsa impresia că nu-i pasă nici cât negru sub unghie dacă ea va veni sau nu. Fay începu să regrete

ceea ce-i spusese mai devreme. Nu suporta ideea de a-şi petrece seara cu el, trebuia să scape cumva.

— Foarte amabil din partea ta, dar. se opri, străduindu-se să găsească o scuză plauzibilă.

— Într-adevăr, o întrerupse Sophie, cu o privire strălucitoare. Abia aştept. Au trecut ani de zile de când n-am mai cinat în oraş.

Fay observă entuziasmul ce lumina parcă figura mătuşii, simţind că i se îneacă toate corăbiile. N-avea cum să refuze invitaţia, nu exista nicio scuză şi n-avea inima să strice cheful Sophiei. Ridică ochii şi observă că Gabriel o urmărea sardonic. Reuşi să zâmbească slab.

— Da, minunată idee. Îţi mulţumesc, murmură ea, încercând să-şi păstreze demnitatea, dar afectată de expresia de cruzime de pe buzele lui.

— Plăcerea e de partea mea, replică el civilizat, cu o lucire victorioasă în ochi.

Terminând de spălat vasele, Fay îşi zise că venise vremea să scape din atmosfera tot mai claustrofobă a bucătăriei.

— Petrecere frumoasă în oraş, Sophie, spuse ea, şi porni spre uşă.

— Îţi mulţumesc, dragă. Să-ţi aduc ceva?

— Nu, n-am nevoie de nimic. Ne vedem mai târziu.

Ieşi din încăpere cu un suspin de uşurare. Parcă ar fi

scăpat din temniţă. Urcă grăbită în cameră şi se aşeză pe scaunul de răchită din faţa sobei. Se simţea din nou tânără şi plină de viaţă. Măcar atât reuşise Gabriel să facă pentru ea, s-o readucă la viaţă, după penumbra ceţoasă în care trăise de când se îmbolnăvise.

Se întreba de ce găsise cu cale să-l mintă atât de des, lăsându-i impresia că era dispusă să-şi înşele logodnicul. Nu se simţea în largul ei, se temea de orice fel de relaţie cu el. Se iscă o întrebare: oare îl iubea? Imposibil, ridicol! Se ridică în picioare, şocată de propriile gânduri. Se va duce la plimbare – trebuia să-şi abată cumva atenţia de la asemenea revelaţii.

Coborî scara în fugă, îşi îmbrăcă haina şi ieşi din casă. Înaintând pe alee, văzu Land Roverul parcat la intrare şi pe Gabriel curăţind zăpada cu o lopată. Îi urmări fiecare gest, în vreme ce se apropia, iar el ridică ochii de parcă s-ar fi simţit observat.

— Unde te duci? o întrebă când ajunse în dreptul lui.

— La plimbare, răspunse ea scurt, evitându-i privirea, cu ochii pe ghetele lui negre. Atitudinea lui fusese enervantă.

— Ei bine, nu te îndepărta prea mult, spuse el pe ton de comandă.

— De ce nu-ţi vezi de treaba ta? izbucni Fay, urându-l pentru sentimentele pe care reuşea să i le provoace.

— Acum ai devenit una din preocupările mele, declară el posomorât, vag amenințător.

Fay fu scuturată de un fior.

— Am să merg cât de departe o să doresc, replică ea copilăreşte, şi nu mă poţi împiedica.

Gabriel ridică din umeri, zâmbind cu cruzime.

— Nu pune pariu, Fay, murmură el periculos, întinzând o mână să-i atingă părul.

Se feri ca un cal sperios, ochii de smarald exprimându-i teama şi porni mai departe, încercând să nu ţină seama de chicoteala lui.

Trecu de poartă, traversă drumul şi o apucă peste câmpul acoperit de nea. Înaintarea greoaie îi furniza o mare plăcere; dădu la o parte gândurile despre Gabriel, încercând să-şi savureze deplin ziua. Ajunsă în vârful colinei, se opri şi privi în urmă spre casă. Era aşezată între doi versanţi lini, în lumina sărăcăcioasă a soarelui. Splendidă, îşi spuse ea, cu ochii pe structura impunătoare, amintind de vremuri apuse. Ridicată din gresie de Yorkshire, cu ferestrele strălucind de parcă ar fi făcut cu ochiul, construcţia pătrată avea acoperişul în pantă pronunţată şi o verandă pietruită; în spate existau câteva acareturi. Locul era foarte izolat, nicio mirare că iarna rămânea adesea izolat de restul lumii. Fay îşi zise că trebuia neapărat s-o convingă pe mătuşă să-şi instaleze un

post telefonic, mai ales acum când începea să îmbătrânească. Nimeni nu putea şti cât va rămâne acolo Gabriel, anul viitor ar fi putut rămâne singură, iar Fay ştia din experienţă că atunci când erau înzăpeziţi, nici doamna Bond nu mai putea ajunge acolo. Da, va discuta problema cu Sophie.

Vârându-şi mâinile adânc în buzunare, cugetând încă la pericolele izolării, Fay depăşi coama dealului şi îşi continuă drumul.

Trecuse cam o oră când auzi nişte zgomote ciudate, stranii, din direcţia unui gard viu, complet acoperit de zăpadă. Gardul era ceva mai jos pe pantă, de-a lungul unui şanţ adânc, pe marginea câmpului. Fay se îndreptă spre şanţ, în vreme ce gemetele continuau să-i răsune în urechi, provocându-i o oarecare senzaţie de teamă şi de singurătate.

Luându-se în râs fiindcă lăsase imaginaţia să-i joace feste, ajunse la gardul viu şi începu să coboare cu atenţie malul abrupt al şanţului. Nu vedea nimic, dar sunetele erau inconfundabile – era un animal în suferinţă. Dintr-odată, piciorul ei întâlni un obstacol dur, denivelat, aflat sub stratul gros de nea, iar Fay îşi pierdu echilibrul.

Încercă să se agaţe de ceva pentru a-şi redobândi stabilitatea, dar căzu în zăpadă, prinzându-şi piciorul sub ea şi simţind o durere ascuţită în gleznă. Încercă să-şi

adune curajul şi să-şi elibereze piciorul, zvârcolindu-se de durere. Îşi pipăi gamba, încercând să determine natura accidentului. Glezna era de vină. Spera să nu fie o fractură. Trebuia să încerce să se ridice în picioare. Inspiră adânc de câteva ori, calmându-se şi aşteptând înainte de a face o tentativă. În ciuda durerii, până la urmă reuşi, dar constată că nu-şi putea lăsa greutatea pe piciorul rănit. O presiune oricât de mică îi provoca ameţeli. Lacrimi de durere şi sperietură începură să i se rostogolească pe obraji. Cum să ajungă acasă? Habar n-avea cât era ceasul, dar mai devreme sau mai târziu se va întuneca. Gândul de a-şi petrece noaptea singură, afară, îi provocă un început de panică.

Nimeni nu ştia încotro plecase. Animalul captiv continua să scâncească, iar ei îi venea să urle. Îşi permise luxul de a izbucni în lacrimi şi de a plânge zgomotos.

Simţindu-se ceva mai bine după acea eliberare emoţională, se resemnă. Lumina părea să se diminueze, aşa că începu să se uite după un posibil adăpost. Într-un colţ al parcelei se zărea un perete de piatră, iar Fay porni şchiopătând în acea direcţie, gemând de durere şi căzând de nenumărate ori. Ajunse într-un târziu, curăţă zăpada de pe zid şi se aşeză.

Mulţumea Cerului pentru haina groasă şi impermeabilă, de blană. Vârând mâinile în buzunare,

descoperi un pachet de ţigări aproape gol şi bricheta. Un adevărat lux! Probabil că să aflau acolo de luni de zile, îşi zise ea încântată. Aprinse o ţigară şi trase fumul adânc în piept, aproape fericită. Bine că măcar nu mai ningea şi se simţea bine, exceptând glezna. Însă oricât de curajoasă ar fi fost, refuza să se gândească la noaptea care se apropia. Îi era foame şi din ce în ce mai frig. Se rugă s-o găsească cineva.

Capitolul 4

Parcă în vis, îşi auzi numele strigat şi se ridică pe zidul năruit cât mai sus. Oare adormise? Privi împrejur plină de speranţe. Încă nu se întunecase, de fapt era greu de precizat ora. Din nou răsună strigătul, iar ea recunoscu vocea lui Gabriel. Îi răspunse la chemare cu însufleţire, iar el apăru pe creasta dealului, înaintând în direcţia ei. Inima lui Fay bătea să-i spargă pieptul. Era încântată să-l vadă, cu silueta lui suplă şi puternică, atât de dragă. Se dovedea că nu va fi obligată să-şi petreacă noaptea de una singură în pustietatea îngheţată, iar recunoştinţa şi iubirea o copleşiră.

Îi zâmbi fericită, dar el era supărat; foarte supărat.

— Ce fel de joc e ăsta? întrebă Gabriel cu asprime şi cu o privire mânioasă, aproape ameninţătoare.

Surâsul muri pe figura ei, iar Fay înghiţi în sec, afectată de mânia lui palpabilă, ochii umplându-i-se de

lacrimi.

— Nu te supăra pe mine, începu ea rugător. Am crezut că o să rămân aici toată noaptea. Sunt atât de fericită să te văd, te rog, Gabriel.

El slobozi un blestem.

— Doamne, Fay, te-am avertizat! Eşti lovită?

Ea izbucni în plâns, incapabilă să răspundă. Se simţea vulnerabilă, incapabilă să-i înfrunte mânia, cruzimea.

Gabriel îşi trecu o mână prin păr, privind-o câteva clipe, apoi gemu înfundat, întinse mâna şi-i şterse lacrimile de pe obraz.

— Îmi pare rău că te-am făcut să plângi, iubito. N-am vrut să-ţi provoc suferinţă, spuse el, iar cuvintele avură darul de a o calma. Mi-am ieşit din minţi de îngrijorare şi am avut o reacţie exagerată. Iartă-mă!

Fay schiţă un zâmbet slab.

— Nu contează. Eu. mi-am scrântit glezna – nu pot să pun piciorul jos.

— Am să te duc în braţe, ridică el din umeri.

— Tot drumul? îl privea neîncrezătoare.

— De ce nu? O să-mi facă plăcere, adăugă cu un zâmbet sugestiv, iar Fay se înroşi toată.

Apoi îşi aminti de animal. Acum era linişte, dar spera că nu murise. îl trase copilăreşte de mânecă.

— Gabriel, în gardul viu de colo este prinsă o fiinţă. Mai devreme scâncea, din cauza asta am coborât până aici. Vrei să vezi despre ce este vorba?

Ochii ei rugători îl înduplecară şi porni în direcţia indicată. Ea îl urmărea cu privirea – înalt şi puternic, în prezenţa lui se simţea în siguranţă; îl iubea.

Gabriel înjură violent, iar ea văzu ce-i declanşase mânia. împinsese puţin gardul viu şi dedesubt găsise un pui de vulpe prins într-o capcană ruginită. Cu o figură posomorâtă, Gabriel deschise capcana şi eliberă piciorul animalului.

Puiul stătea nemişcat şi tăcut, iar el îi examină rana cu gesturi precaute. Scoase o sticlă plată din buzunar şi turnă câteva picături de lichid pe rană, înainte de a goni animalul, care se îndepărtă şchiopătând.

Luă capcana şi se întoarse lângă Fay, încă posomorât. Era o vechitură letală, iar el o zdrobi cu un gest simbolic lovind-o de zidul de piatră.

— Capcana asta măcar nu va mai ucide sau schilodi animale, declară el cu amărăciune, iar Fay îi adresă un zâmbet iubitor, pentru faptul că-i păsa.

— O să-şi revină vulpiţa? întrebă ea neliniştită.

— Aşa cred, se încruntă el gânditor. Piciorul nu era fracturat. Probabil că n-a stat prea multă vreme acolo – totuşi, rana era destul de urâtă. Am spălat-o cu nişte

rachiu ca să previn infectarea.

— Ce cruzime, aprecie Fay. Vulpile sunt atât de frumoase şi de libere. Cine sunt oamenii care vor să le prindă în capcană?

— Fermierii le consideră dăunătoare – împotriva dăunătorilor orice este permis. Dar sunt de acord cu tine, dragă şi blândă Fay, sunt frumoase şi au dreptul la libertate.

Fay se simţi cuprinsă de un sentiment cald. Era atât de bun, atât de afectat de cruzimea inutilă. Mereu descoperea lucruri noi despre el şi dorea să afle mai mult, tot. Gabriel îi întinse sticluţa.

— Bea, spuse el pe ton de comandă. O să te încălzească puţin, până ajungem acasă.

Fay acceptă sticla şi înghiţi o gură, înecându-se şi tuşind din pricina tăriei.

— Îţi este frig? vru el să ştie, în vreme ce făcea să dispară flaconul plat în buzunar.

— Nu, răspunse ea apăsat.

— Să mergem, atunci, ce părere ai?

Fay aprobă din cap, iar el o ajută să coboare de pe zidul ruinat şi o ridică în braţe fără efort, de parcă ar fi fost un copil. Îi simţea braţele musculoase şi i se agăţă de gât pentru a-l ajuta.

— Cum ai reuşit să mă găseşti atât de repede?

întrebă ea, privindu-i fascinată profilul.

— Am văzut azi-dimineaţă încotro ai plecat şi ţi-am luat urma, explică el.

În vreme ce vorbea, Fay îi observa dinţii puternici, albi şi aliniaţi, unul îmbrăcat în aur; din cine ştie ce motiv, inima începu să-i bată mai repede.

— Sophie era îngrijorată? reluă ea, doar ca să spună ceva, căutând un subiect care să-i îndepărteze gândurile de la bărbatul în braţele căruia se afla.

— Sophie nu s-a întors din oraş, replică el. Am terminat cumpărăturile, apoi s-a întâlnit cu o veche prietenă, care a promis că o va aduce acasă după-amiază. Când ne-am despărţit, tocmai se îndreptau spre o ceainărie, sporovăind cu spor; încheie el relatarea, iar Fay izbucni în râs, sub impresia acelei imagini.

Gabriel înainta repede, ţinând-o fără efort, iar ea rămase uimită de forţa etalată.

— Eşti foarte puternic. Cuvintele fuseseră rostite înainte ca ea să-şi dea seama ce spunea şi imediat se înroşi puternic. Ce prostie!

Însă Gabriel râse.

— De fapt, tu eşti foarte uşoară, răspunse el, iar ea se relaxă. Incapabilă să se stăpânească, îi studia figura. Avea gene lungi, neobişnuite pentru un bărbat; de la distanţa aceea observă că irişii lui erau acoperiţi cu pete negre,

ceea ce făcea ca ochii cenuşii să pară mai închişi la culoare. De asemenea, observă pentru prima oară o cicatrice palidă pe obrazul stâng, o linie albă ce se prelungea de la pomet până la muchia maxilarului. Era aproape invizibilă, iar ea se întrebă ce o provocase. Gabriel îi surprinse privirea şi-i citi gândurile.

— Nimic romantic, rosti el. O bătaie – o sticlă spartă.

Şi-l imagină tăiat, sângerând şi fu străbătută de un fior.

— Te baţi?

— Numai când n-am încotro, replică el scurt. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Alex şi cu mine ne-am cam irosit tinereţea.

În clipa aceea casa deveni vizibilă, iar Fay se arătă uimită.

— Am luat-o pe scurtătură, îi explică el amuzat.

Douăzeci de minute mai târziu se aflau înăuntru. Gabriel o lăsă jos numai atât cât să-şi scoată haina de blană, apoi o ridică din nou şi o depuse pe unul dintre fotoliile din faţa căminului. Îi ridică piciorul rănit pe un scăunel şi îi ceru să-l aştepte nemişcată.

Fay nu avea nicio intenţie să-i nesocotească dorinţa. Se afla la căldură, după ce scăpase de perspectiva de a-şi petrece noaptea afară. Sophie nu apăruse încă, iar Fay zâmbi, imaginându-şi-o vorbind vrute şi nevrute cu acea

prietenă. Acum nu voia să se gândească la Gabriel; va amâna până ce va rămâne singură în camera ei şi abia atunci va retrăi momentele petrecute în braţele lui, amintindu-şi tot ce se întâmplase.

El reveni, aducând un lighean cu apă şi nişte bandaje.

— Vrei ceva de băut? o întrebă, zâmbindu-i.

— Nu, mulţumesc. Un ceai ar fi excelent, totuşi, se răzgândi ea după câteva clipe, aruncându-i o privire rugătoare.

— Imediat, o asigură el şi se lăsă în genunchi să-i scoată cizmele.

Fay îşi muşcă buzele de durere, străduindu-se să nu ţipe. Gabriel îi scoase cu grijă şi ciorapii de lână viu coloraţi, suflecându-i pantalonii. Degetele lui reci îi pipăiră oasele gleznei, în vreme ce-i urmărea expresia feţei.

— Nu e fracurată, o asigură el, ci doar scrântită, cred.

Îi cufundă piciorul în apa rece ca gheaţa din lighean, apoi îl bandajă strâns.

— Îţi mulţumesc, bolborosi ea, simţindu-se stânjenită. Şi de asemenea, fiindcă ai venit după mine şi m-ai adus acasă. Se aplecă şi-l sărută pe obraz. Îl simţi încordându-se şi-şi blestemă impulsivitatea.

— Pentru nimic, replică el brusc, ridicându-se în

picioare cu o mişcare bruscă. Mă duc să prepar ceaiul.

Părăsi camera, iar Fay se sprijini pe spătar, închizând ochii, copleşită de necaz. Niciodată nu reuşeau să se simtă bine împreună.

Câteva minute mai târziu, Gabriel reveni ducând tava cu ceai într-o mână. Cu ochii închişi, Fay nu-l simţi decât când el îi atinse umărul.

— Te simţi mai bine? se arătă el îngrijorat, iar ea deschise ochii.

— Da – mi-e bine, replică ea degajat, deşi nu era adevărat. Întreaga zi fusese un adevărat dezastru. Unicul lucru bun era acela că acum putea evita să cineze împreună cu Sophie şi Gabriel.

Îi urmări mâinile în vreme ce turna ceaiul în căni. Puternice, cu degete prelungi, mâini capabile să poarte greutate, dar să şi mângâie, mâini aducătoare de extaz.

— Zahăr?

Vocea gravă o readuse cu picioarele pe pământ.

— Nu. mulţumesc, răspunse ea, negăsind nimic altceva de spus. Tăcerea se instală ca o barieră, despărţindu-i, lăsându-i izolaţi cu propriile gânduri. Gabriel îi înmână cana, apoi se aşeză şi-şi aprinse o ţigară, părând încordat, dar cu o expresie impenetrabilă. Fay îşi termină repede ceaiul, furându-l din priviri din când în când, peste buza cănii.

— Câtă vreme n-am să mai pot călca pe piciorul ăsta? întrebă ea în cele din urmă, incapabilă să mai suporte liniştea aceea tensionată.

Gabriel ridică din umeri.

— Două-trei zile, cred. Poate că ar fi bine să te consulte un medic.

— Nu, nu vreau să am de-a face cu doctorii. Mă înspăimântă. În afară de asta, mi-a ajuns câţi am văzut când eram bolnavă. se opri brusc, conştientă că el n-o mai asculta.

— Fay, de ce m-ai sărutat adineauri? îşi controla glasul cu grijă.

Se coloră în obraji, dorindu-şi ca el să nu fi pus întrebarea. Oare care i-ar fi fost reacţia dacă i-ar fi mărturisit adevărul – „fiindcă am impresia că m-am îndrăgostit de tine”?

Gabriel îi aştepta răspunsul, ochii lui reflectând emoţiile contradictorii de pe figura ei.

— Deoarece. fiindcă voiam să-ţi mulţumesc pentru. pentru tot ceea ce ai făcut. Am acţionat din instinct. Ah, de ce trebuie să-mi pui întrebări jenante? strigă ea, ferindu-şi ochii şi frământându-şi mâinile în poală.

Instantaneu el ajunse lângă ea şi o obligă să-l privească.

— Iartă-mă, a fost o grosolănie din partea mea,

murmură el sincer. Credeam că putem da cărţile pe faţă.

Întregul trup îi fu scuturat de şocuri violente. Se priveau direct, iar timpul părea să-şi fi oprit trecerea. Fay îşi vedea imaginea reflectată de ochii cenuşii. Parcă deveniseră o singură persoană. Era conştientă de fiecare mişcare a lui, oricât de uşoară, de fiecare respiraţie, de fiecare bătaie a inimii lui şi toate-i aparţineau parcă. Nu i se mai părea important să-şi ascundă sentimentele. Buzele li se atinseră mânate nu de pasiune ci de un soi de necesitate profundă, izvorâtă direct din suflet. Mâinile lui o cuprinseră şi o strânseră, dar zgomotul făcut de uşa de la intrare îi despărţi.

Sophie apăru, zâmbitoare ca întotdeauna, scoţându-şi haina.

— A mai rămas vreo gură de ceai în ibricul acela? întrebă ea veselă, privind scena – Gabriel stând în picioare într-o atitudine încordată, Fay palidă şi zdruncinată, cu ochi parcă febrili.

Înaintând, observă bandajul de pe glezna nepoatei şi îşi manifestă imediat îngrijorarea.

— Fay, draga mea, ce ai păţit?

— Mi-am scrântit glezna, atâta tot – n-ai de ce să te frământi, zău!

— Dar cum s-a întâmplat şi unde? Se aşează abia observând cana de ceai pe care i-o întindea Gabriel.

— Azi-dimineaţă am ieşit la plimbare, cum ştii. La un moment dat, am auzit un animal care scâncea şi când m-am apropiat să văd despre ce era vorba m-am împiedicat. Gabriel m-a găsit şi m-a adus acasă. Acum nu mă doare foarte tare, termină ea pe ton optimist.

— Dar cum te vei descurca? se încruntă Sophie gânditoare.

— Am s-o duc eu de câte ori o să fie necesar, interveni ferm Gabriel. Ar trebui să poată umbla în câteva zile.

Sophie aprobă din cap şi se întoarse iar spre nepoată.

— N-ar fi bine să te vadă un doctor? Gabe o să-l cheme, nu-i aşa?

— Desigur.

— Nu vreau niciun doctor, le tăie Fay elanul. Nu-i decât o luxaţie, te rog nu te impacienta, Sophie.

— Nu pot să n-o fac – eşti atât de fragilă şi te-ai accidentat atât de curând după boală.

— Sophie! exclamă Fay exasperată. Glezna scrântită nu mă va împiedica decât cel mult să ies la cină deseară. Dar voi trebuie să mergeţi, insist – o să mă simt foarte bine, adăugă ea, văzând că mătuşa deschisese gura să protesteze.

Dar Sophie nu putea fi oprită atât de uşor.

— Ah, Fay, trebuie să mergi şi tu! insistă ea. Gabriel o

să te care până la maşină şi apoi până la restaurant. Nici nu-mi trece prin minte să te las singură acasă.

Fay se întoarse spre Gabriel, care tăcuse până atunci. Privirea lui era insondabilă. Pricepu că n-avea suficiente temeiuri pentru a refuza invitaţia, mai ales după cum pusese Sophie problema şi oftă.

— Prea bine, am să vin, acceptă ea. Însă acum aş vrea să mă retrag în camera mea.

Gabriel sări în picioare, cu ochi strălucitori, amuzat. O ridică în braţe, iar ea închise pleoapele extenuată. Era o bătălie dinainte pierdută – nu li se putea opune amândurora.

— Am să trec mai târziu pe la tine, promise mătuşa.

Gabriel o duse la etaj fără niciun efort.

— Scuza perfectă? murmură el criptic, în continuare vizibil amuzat.

Fay ignoră comentariul şi strânse pleoapele mai tare, încercând să-şi reprime impulsul de a-l pocni în nas. El o depuse pe pat.

— Îţi mulţumesc, şopti ea, deschizând în sfârşit ochii. Cât este ceasul?

— Aproape cinci.

— La ce oră plecăm? întrebă ea învinsă.

Gabriel puse tonul ei pe seama apatiei faţă de perspectiva ieşirii şi păru iritat.

— La naiba, Fay, n-am să te oblig să mergi! mormăi el furios, se întoarse pe călcâie şi părăsi repede încăperea, lăsând în urmă o răceală aproape palpabilă. Cu toată căldura focului din cămin, Fay se înfioră.

Întinsă în pat, trecu în revistă evenimentele ultimelor zile. Nu-i venea să creadă că era abia cinci, ziua aceea părea să n-aibă sfârşit. Probabil că aţipise, fiindcă la un moment dat se trezi în întuneric. Sophie bătea la uşă.

— Fay, este aproape şapte şi la opt trebuie să plecăm. Aprinse lumina şi se duse să tragă draperiile.

Se strădui să se ridice în şezut, clipind des.

— Ai nevoie de ajutor ca să te pregăteşti? întrebă cu vioiciune mătuşa.

— Nu, mă descurc singură, cred, dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

— Atunci te las, trebuie să mă schimb şi eu. Nu-i grozav că ieşim la cină? Sophie părăsi încăperea zâmbind, iar Fay îi răspunse la fel. Nu putea să-i strice seara – şi da, era o idee plăcută. Se ridică cu greu şi încercă să meargă. Era dificil şi dureros, dar reuşi să şchiopăteze până în baie.

După ce se spălă, se întoarse în cameră, se aşeză pe scaunul sculptat din faţa măsuţei de toaletă şi începu să se machieze. Aplică un strat subţire de fond de ten, apoi îşi îndreptă atenţia spre ochi: rimel pe gene şi o umbră de culoare pe pleoape. Efectul fu uimitor; ochii îi străluceau

ca nişte pietre preţioase. Se rujă cu grijă şi îşi perie părul.

În privinţa ţinutei se hotărâse deja. Urma să poarte o rochie lungă ce avea să ascundă bandajul de pe glezna umflată, o minunată rochie de seară într-o combinaţie de verde şi roşu-cafeniu, cele două culori amestecându-se cu un efect ameţitor. Era simplu croită, pe gât, cu mâneci lungi şi îi scotea în evidenţă rotunjimile trupului, fiind strânsă pe coapse şi largă la poale.

Îşi puse rochia şi studie ansamblul în oglindă. Era aproape frumoasă, îşi spuse ea încântată; culorile rochiei îi puneau în valoare ochii strălucitori şi părul poleit parcă. Încălţă nişte papuci de casă din catifea – tocurile nici nu intrau în discuţie – şi îşi puse cerceii. Era gata.

Şchiopătând, se întoarse la pat pentru a-l aştepta pe Gabriel. Îşi pusese în minte să se poarte politicos şi degajat, dar lucrurile păreau s-o ia razna de fiecare dată când se aflau faţă în faţă. O ciocănitură în uşă îi anunţă prezenţa.

— Intră, strigă ea şi constată cât de puţin pregătită era pentru apariţia lui. I se tăie respiraţia: avea o înfăţişare virilă şi năucitor de atrăgătoare, cu cămaşa şi cravata gri-deschis, sub smochingul negru, ce-i acoperea perfect umerii largi. Pantalonii negri asortaţi se mulau pe picioarele lungi, iar efectul de ansamblu era izbitor. Un bărbat ce emana încredere în sine şi magnetism. Fay fu

cuprinsă de slăbiciune şi începu să tremure.

El îi zâmbi, privind-o cercetător de jos până sus.

— Eşti gata, concluzionă el răguşit. Fay aprobă din cap. Îşi dădea seama de impresia pe care i-o făcuse după expresia ochilor lui întredeschişi. Cuvintele deveniseră inutile, iar inima ei începu să bată nebuneşte.

O ridică în braţe. Figura lui era atât de aproape încât simţi impulsul de a o atinge, de a o mângâia cu buzele. Se mulţumi însă să-şi sprijine capul pe umărul lui, delectându-se cu aroma pur masculină, amestecată cu un iz vag de after-shave.

Sophie îi aştepta la parter, gătită cu o splendidă rochie bleu, cu părul de obicei rebel prins acum într-un coc elegant la ceafă.

— Sophie, arăţi minunat! exclamă Fay după ce fu lăsată jos.

— Îţi mulţumesc, draga mea, se arătă mătuşa flatată de exclamaţia sinceră. Eşti răpitoare, nu-i aşa Gabe?

— Frumoasă, murmură el, plecând să aducă maşina.

Îl privi cu tristeţe.

Câteva minute mai târziu, se aflau pe drum. Fay insistase să stea pe bancheta din spate, lăsând-o pe Sophie în faţă, lângă Gabriel. Scuza că dorea să aibă loc pentru a-şi întinde piciorul fusese primită de Gabriel cu un zâmbet ironic. Păstra trăcerea, strâns înfăşurată în mantia de

catifea, de culoarea smaraldului, mulţumită să asculte discuţia dintre ceilalţi doi. El părea atent şi politicos, dar Fay simţea că se gândea la altceva. Ridicând fruntea, observă că ochii lui o urmăreau prin oglinda retrovizoare cu atenţie mascată. Îşi coborî imediat privirea, resimţind din nou şocul emoţiilor primare pe care i-l stârnea orice întâlnire cu el. Îi evită ochii tot restul drumului, conştientă că era privită din când în când.

În sfârşit ajunseră la restaurantul bine încălzit, luminat şi zgomotos.

— Dacă-mi dai o mână de ajutor, cred că pot merge pe propriile picioare, i se adresă ea lui Gabriel, care-i deschisese portiera.

— N-ar trebui să forţezi glezna, replică el tranşant.

— Te rog, Gabriel, m-aş simţi jenată să fiu dusă în braţe, argumentă ea rugător.

— Prea bine, răspunse el, expresia îmblânzindu-i-se.

O ajută să coboare şi o sprijini discret la intrarea în restaurant. Fură conduşi la o masă, iar Fay privi curioasă împrejur.

O mică trupă muzicală cânta în surdină la un capăt al încăperii, în faţa unui ring de dans. Clientela lăsa senzaţia de bunăstare şi respectabilitate. Abia comandaseră şi îşi savurau apetitivul, când Sophie arătă spre doi clienţi ce tocmai intrau.

— Gabe, aceia nu-s Lucy şi John Baxter? Gabriel şi Fay întoarseră capetele. Ea îşi aminti ce-i povestise mătuşa despre Lucy Baxter. Era o tânără splendidă, mignonă şi blondă, cu ten alb strălucitor, iar Fay simţi o antipatie iraţională faţă de cealaltă; prin comparaţie ea părea neîngrijită şi demodată.

Lucy îl observase pe Gabriel şi pornise deja în direcţia lor, cu figura zâmbitoare, trăgându-şi tatăl după ea. De aproape, Fay constată că era foarte frumoasă. Dar privirea ochilor azurii era ostilă când se opri asupra celor două femei, pentru o clipă, înainte să-şi îndrepte întreaga atenţie spre Gabriel, care-i zâmbea cu indulgenţă. Fay fu copleşită de gelozie în vreme ce Lucy insista, iar Gabriel se declara de acord, ca nou-veniţii să li se alăture la masă. În vreme ce aşteptau să se mai aducă două scaune, Fay o examină atent pe Lucy Baxter. Părul blond strălucitor era împletit într-un coc savant, în creştet, lăsând la vedere tenul delicat al obrazului şi gâtul lung. Era machiată cu pricepere, iar rochia albă îi punea în valoare rotunjimile trupului. Era splendidă, dar Fay îi observase răceala din priviri şi se întreba înciudată ce vedea Gabriel la ea.

Tatăl, John, părea însă un bărbat plăcut şi deschis. Şi el era blond, dar trăsăturile lui puternice purtau semnele onestităţii. Între el şi Gabriel exista o vizibilă prietenie statornică.

Se făcură prezentările, iar Lucy se vârî între Gabriel şi John, spre dezgustul Sophiei şi al lui Fay. Dar sosi mâncarea şi orice comentariu fu amânat. Fay comandase paté cu mirodenii şi, înfometată, îşi aminti că nu mâncase nimic de la micul dejun. Observă că ochii Lucyei erau fixaţi asupra ei, cu o expresie maliţioasă şi-i zâmbi politicos. Gabriel se arăta încântător şi spiritual, prevenind tensiunile, iar Fay se simţi captivată. Şarmul lui natural o vrăjise. Cu greu îşi putea lua ochii de la el. În mod vizibil, Lucy Baxter se afla în aceeaşi situaţie.

Mai târziu, Lucy îl invită pe Gabriel la dans, încercând să-l convingă cu o mutriţă bosumflată. Sophie emise un sunet dispreţuitor, iar Fay izbucni în râs şi amândouă fură răsplătite cu nişte căutături ostile. Ştia care era părerea mătuşii şi o iubea pentru asta. Îi urmării pe Lucy şi pe Gabriel, abia auzindu-l pe John, care încerca să converseze cu Sophie şi cu ea. Lucy flirta fără ruşine. El îi zâmbea, iar Fay îşi feri privirea, bolnavă de gelozie. Dorea să se întoarcă acasă, avea senzaţia că sunt la restaurant de ore întregi şi se străduia să-şi mascheze disperarea. Gabriel şi Lucy reveniră la masă, ea agăţându-se posesiv de braţul bărbatului, dar ochii lui erau fixaţi asupra lui Fay. Îi pricepuse îngrijorarea şi îi zâmbea. Nu trebuia să-l lase să-i descifreze sentimentele, gelozia.

În sfârşit, veni şi vremea plecării. Fay simţea privirile

celeilalte, în vreme ce Gabriel o ajuta să ajungă la maşină. Odată instalată pe banchetă, se sprijini de spătar şi închise ochii, simţindu-se obosită. Ceasul de pe bord arăta că era trecut de miezul nopţii. Glezna îi pulsa dureros şi abia aştepta să ajungă în pat. Aţipi de mai multe ori pe drum şi, ignorându-i protestele, Gabriel o ridică în braţe şi o duse la etaj, în dormitor. O aşeză uşurel în pat şi luă loc lângă ea, desfăcându-şi nodul cravatei.

— Nu te-ai simţit bine în seara asta, spuse el fără intonaţie, pironind-o cu ochii aceia nemiloşi.

— Ba da, protestă ea. N-am prea vorbit fiindcă mă durea glezna.

— De ce minţi, Fay? întrebă el imediat.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, îi ignoră ea vorbele, întorcându-se cu spatele.

— Nu plec până nu-mi răspunzi, insistă el.

— Nu te mint, declară ea răspicat.

— Spune-mi, ce părere ai despre Lucy Baxter? schimbă el subiectul pe neaşteptate, prinzând-o de umeri şi obligând-o să-i înfrunte privirea.

— Este foarte frumoasă şi sunt convinsă că-i o fată drăguţă, replică ea evaziv.

— Mincinoaso! Cuvântul şoptit şi zâmbetul care-l însoţea o scoaseră din minţi.

— Bine, dacă ţii să ştii, cred că e rece, maliţioasă şi

că te va face nefericit.

Gabriel zâmbi, continuând s-o ţină de umeri.

— Şi ce-ţi pasă? o luă el peste picior.

— Mă lasă rece. Voiai să ştii adevărul şi ţi l-am spus.

— Probabil că ai dreptate, replică Gabriel. Se aplecă şi-i sărută uşor buzele. Noapte bună, Fay. Se ridică în picioare, părând epuizat, iar ea îl prinse de mânecă.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta, mi-a făcut plăcere, iar mâncarea a fost excelentă, spuse ea cu sinceritate, dorind să reinstaureze pacea.

— Şi mie mi-a plăcut, zâmbi el obosit, mângâind-o parcă din priviri.

— Toate prietenele tale sunt la fel de frumoase ca Lucy? reluă curioasă, nedorind ca el să plece, încercând să-l mai reţină.

— Tu îmi eşti prietenă, Fay?

Ea se gândi o clipă.

— Spuneai că nu putem fi doar amici, pară ea, schiţând un zâmbet blajin.

— Iată-ţi răspunsul, veni replica lui criptică. Îi atinse uşor obrazul cu degetele şi plecă, închizând cu grijă uşa în urmă.

Încă surâzând, Fay clătină din cap şi se apropie şchiopătând de fereastră. Afară începuse din nou să ningă. Era o privelişte de basm, iar ea rămase acolo transfigurată,

copleşită de gânduri triste. Oare exista o legătură serioasă între Lucy şi Gabriel? Sophie nu credea una ca asta, spre consolarea ei relativă, dar nu reuşea să scape de îngrijorare şi de gelozie. Lucy nu l-ar fi putut face fericit, el avea nevoie de căldură sufletească şi blândeţe. „De tine?” întrebă ea în bătaie de joc şi oftă adânc. „Da, de mine. Îl iubesc”.

Îl văzu ieşind din casă. Gabriel îşi lăsă capul pe spate, lăsând neaua să-i cadă pe figură, într-o atitudine ciudată de înfrângere. Apoi aruncă ţigara şi se urcă la volan, dispărând încetişor în spatele casei. Fay se întrebă ce-l împiedica să doarmă suficient – aşa multe nelămuriri şi niciun răspuns.

Porni şchiopătând spre baie, dar se întâlni pe hol cu Sophie.

— Cum te mai simţi? se interesă mătuşa.

— Mă doare glezna, răspunse ea jalnic. Totuşi, a fost o cină minunată, nu-i aşa?

— A fost, pufni mătuşa, până să-şi facă apariţia Lucy Baxter.

— Ah, Sophie, ce să faci dacă Gabriel o iubeşte?

— N-o iubeşte, replică mătuşa ferm.

— Ai fost atât de amuzantă la restaurant, pufnind de fiecare dată când Lucy deschidea gura!

Sophie păru stânjenită.

— Nu m-am putut stăpâni, admise ea. E o fată groaznică. Când l-a întrebat pe Gabriel dacă eşti schiloadă, mi-a venit s-o plesnesc!

— Asta n-am auzit – şi ce i-a spus? Curioasă, Fay o privea zâmbind.

— N-am auzit răspunsul, dar oricare ar fi fost i-a închis gura! Şi el era supărat, continuă Sophie. Vreme de cinci minute, s-a mulţumit să privească la toată lumea.

Amândouă izbucniră în râs.

— În mod clar, ea nu prea are tact, remarcă Fay, uimită de reacţia lui Gabriel la acea remarcă.

— E sălbatică. Probabil fiindcă n-a avut niciodată mamă, explică mătuşa, observând interesul nepoatei. John a fost părăsit de soţie, rămânând singur cu Lucy, imediat după naştere.

— Teribil, pentru amândoi! exclamă Fay, cuprinsă de compasiune pentru tată şi fiică. Astfel se putea explica în bună parte atitudinea Lucyei, precum şi purtarea lui Gabriel, îşi spuse ea cu speranţă. Încheie conversaţia cu un: noapte bună, Sophie, şi intră în baie.

Mai târziu, întinsă în pat, încercă să-şi pună ordine în gânduri, dar era prea obosită şi adormi repede, sperând într-un miracol.

Capitolul 5

Viaţa la Lambrigg House continuă câteva zile

liniştită, lipsită de evenimente. Fay şi Sophie se întâlneau rar cu Gabriel şi presupuseseră că fie se odihnea, fie lucra. Nu cobora la masă, iar Sophie îi trimitea mâncarea în cameră. Femeile îşi petreceau vremea discutând, citind, sau făcând curat. Linişte şi pace. Fay era fericită. Se simţea tot mai bine, acum putea merge fără probleme, singura neplăcere fiindu-i provocată de slabe accese de durere pe timpul nopţii. Nu se manifestau alte efecte secundare.

Îi era însă dor de Gabriel, cum nu mai simţise niciodată în viaţă pentru altcineva; îi lipsea. I se ivi ocazia să-l vadă într-o seară, când Sophie o rugă să-i ducă o cina în cameră. Fay se declară imediat de acord, simţind un spasm în stomac.

Luă tava şi o duse cu grijă pe scară, bătând la uşa lui. Nu primi niciun răspuns, aşa că bătu din nou ceva mai tare, ştiind că el era acolo fiindcă îl auzise mai devreme bătând la maşină.

Ţinând tava în echilibru cu o mână, deschise uşa şi privi înăuntru. Nu se vedea nimeni, dar lumina era aprinsă.

— Gabriel, Fay te deranjează. Ţi-am adus ceva de mâncare! strigă ea. Nu primi răspuns.

Pătrunse în micul apartament, privind împrejur curioasă. Existau o bucătărie, o baie şi încă două încăperi; conform spuselor Sophiei, era de sine stătător. Intră într-

una dintre camere, un salonaş şi aşează tava pe o măsuţă. Nici urmă de Gabriel, iar curiozitatea o împinse să cerceteze – era interesată să vadă cum locuia el.

Canapeaua uriaşă de piele, situată aproape de cămin, era practic acoperită cu reviste şi cărţi. Pereţii acoperiţi cu tablouri abstracte erau zugrăviţi într-o nuanţă de ocru-roşcat. În faţa ferestrei era aşezat un birou masiv de stejar, pe care trona o maşină de scris şi care era de asemenea acoperit cu foi de hârtie şi cărţi. Un covor gros, deschis la culoare. În cameră mai existau o combină muzicală stereo, un televizor mic şi o colecţie de sculpturi africane. Atmosfera era pregnant masculină, iar Fay rămase încântată de contrastele puternice de culoare.

Ieşi din cameră decisă să-l găsească pe Gabriel. O singură încăpere rămăsese necercetată, iar ea împinse uşa cu grijă. Era un dormitor. La lumina blândă a noptierei îl observă pe Gabriel întins pe pat. Dormea, respirând liniştit, iar ea se apropie atrasă de imagine. Era îmbrăcat doar cu o pereche de blugi ponosiţi. Făcuse un duş înainte de a se culca, deoarece părul era încă umed, iar prosopul rămăsese prins sub el.

Fay îl privi îndelung, simţind cum creşte în ea un talaz de dorinţă. Ochii ei explorau înfometaţi fiecare centimetru din pieptul lat, acoperit de păr negru, din umerii largi şi din braţele musculoase. Simţea nevoia să-l

atingă. Figura lui adormită exprima liniște; părea mai tânăr, aproape neajutorat, iar ea nu se mai putu abține, întinse mâna și-i mângâie ușor obrazul. Goliciunea bărbatului și apropierea o lăsară fără respirație.

Gabriel deschise ochii, brusc atent, o prinse de braț și o trase lângă el pe pat. Se întoarse pe o parte, privind-o printre gene.

Fay rămase așa cum căzuse, încă amețită, prea slabă pentru a face vreo mișcare, întorcându-i privirea, ușor speriată.

Gabriel se deplasă deasupra ei, ținând-o captivă. Îi șopti blând numele, iar inima ei începu să bată sufocant de repede.

— Nu știai cât este de periculos să intri în camera unui bărbat care doarme? întrebă el răguşit, în vreme ce degetele lui o scoteau din minți mângâindu-i gâtul.

— Nu, replică ea inocent. Niciodată n-am mai intrat în dormitorul unui bărbat. Instruiește-mă, continuă ea pe ton provocator, copleșită de dorință.

Capul lui coborî cu încetineală, iar Gabriel puse stăpânire pe buzele ei, înfometat, deplin, cuprinzând-o în brațe. Trupul lui era cald, încordat, presant, gura lui îi provoca un răspuns incontrolabil. Pentru Fay dispăruse orice alt loc de pe lume și îl cuprinse cu brațele la rândul ei, mângâindu-l, sărutându-l cu înfrigurare.

Gabriel simţea o nevoie aproape disperată de a o poseda; era atât de frumoasă, atât de pregătită să se dăruiască. Dar era tânără, inocentă şi neprihănită. şi aparţinea altuia. El, Gabriel n-avea niciun drept asupra ei, nu putea profita.

Fay simţi că el se retrage, că-i din nou stăpân pe acţiunile sale.

Îi zâmbi, iar ea îi răspunse la fel. Rămaseră îmbrăţişaţi, savurând împreună senzaţia de pace şi confortul reciproc.

— O să ţi se răcească cina, spuse ea într-un târziu, încă respirând greu. Gabriel o eliberă şi se ridică în picioare, punându-şi cămaşa şi permiţându-i să se ridice şi ea din pat fără stânjeneală.

Ieşiră din dormitor mână în mână.

— Tablourile astea sunt minunate. Tu le-ai pictat? întrebă ea privind cu interes şi admiraţie o pânză abstractă expusă deasupra căminului.

— Nu. Fratele meu era pictor. Ridică ochii spre tablou, cu o expresie îndurerată. A murit – într-un accident de avion acum şase luni.

Fay fu cuprinsă de oroare, neştiind ce să spună. El părea pierdut în gânduri.

— Probabil că Sophie te aşteaptă, continuă el aspru.

Fay se întoarse şi ieşi din încăpere şi din apartament.

Coborî la la parter încet, simţind o apăsare incredibilă, dar şi dorinţa de a-l alina cumva. Mătuşa era în sufragerie.

— Ce s-a petrecut? întrebă ea, observându-i figura abătută.

— Gabriel mi-a povestit despre fratele lui, şopti ea trist.

— Tragic, aprecie Sophie sobru. Era mai tânăr decât Gabriel, avea doar treizeci de ani când a murit.

— Aş vrea să-l pot ajuta, vorbi Fay absentă, având încă în faţa ochilor faţa bântuită şi tristă a lui Gabriel.

— Nu cred că are nevoie de ajutor. Trebuie să se împace cu situaţia.

Fay ciuguli din mâncare, neobservând privirile cercetătoare ale mătuşii. Încă nu depăşise tristeţea aceea când se duse la culcare. Întinsă în pat, asculta zgomotele produse de deplasările lui Gabriel, la etajul de deasupra. Ajunse la concluzia că Sophie avea dreptate: el nu avea nevoie de ajutor. Înainte de a adormi, îşi aminti că a doua zi urma să fie ziua ei de naştere. Zâmbind, îşi spuse că probabil Sophie va uita.

Se trezi devreme, hotărâtă să-i ducă Sophiei la pat micul dejun. Se furişă la parter şi îl găsi pe Gabriel în bucătărie, pregătind cafea şi fluierând încetişor ca pentru sine.

— Bună dimineaţa, Fay, o întâmpină el politicos.

Cafea?

— Da, te rog. Te-ai trezit devreme, constată ea, răspunzându-i la zâmbet.

— Trebuie să plec, replică el vioi, înmânându-i o ceaşcă plină.

— Doamna Bond nu vine astăzi şi poate încă o vreme. A făcut o bronşită, aşa că m-am gândit să-i duc micul dejun la pat Sophiei, îi explică ea, repetând cele auzite de la mătuşă cu o zi în urmă. Vrei să prepar ceva şi pentru tine?

— Vrei să mă pui pe picioare? întrebă el sec. Fay oftă, iar el ridică mâinile într-un pretins gest de predare. Ok, ok! Îmi pare rău! Da, mi-ar plăcea să-mi pregăteşti ceva de mâncare.

Ea îşi bău cafeaua şi se ridică în picioare.

— Ce ţi-ai dori? Pentru Sophie o să fac omletă cu şuncă.

— Grozav. Să-ţi dau o mână de ajutor?

— Nu, mă descurc mai bine de una singură, se grăbi ea să răspundă, speriată de perspectiva apropierii fizice.

În vreme ce pregătea ouăle şi pâinea prăjită, el îi urmărea gesturile de expertă. Gabriel puse masa, în timp ce ea pregătea tava pentru Sophie, toată vremea conştientă de privirea lui insistentă. Când îi aşeză dinainte micul dejun, el îi mulţumi cu o grimasă de amărăciune.

— Vei fi o soţie perfectă, remarcă el. Când te măriţi,

Fay?

Tonul era brutal, iar ea se cutremură, dar se întoarse mânioasă.

— Nu-i treaba ta. Lasă-mă în pace, Gabriel!

El o ignoră şi începu să mănânce înfometat, lucru ce avu darul s-o înfurie mai tare.

— M-ai auzit? stigă Fay.

— Ar fi fost dificil să n-o fac, replică el răutăcios, continuând să mănânce.

Stăpânindu-se cu mare greutate, Fay luă tava şi ieşi din bucătărie, trântind uşa cu piciorul. Erau mereu gata să-şi sară la gât unul celuilalt. Existau clipe de pasiune perfectă, sau de duşmănie amară – nimic moderat. Relaţia ei cu Sam fusese atât de liniştită, complet lipsită de amărăciune. Renunţă să mai priceapă ceva.

Sophie era deja trează.

— Ah, Fay, nu trebuia! protestă ea în vreme ce nepoata îi aşeza tava în braţe şi trăgea draperiile.

— Ba da, replică Fay cu fermitate. Meriţi.

— Mi s-a părut că aud nişte strigăte, continuă mătuşa, luând o gură de suc de portocale.

— Îmi pare rău, te-am trezit? m-am certat din nou cu Gabriel. Se aşează pe marginea patului. Se pare că nu reuşim să ne înţelegem.

— Ei bine, râse mătuşa, ştii ce se spune despre cei

care se ceartă.

— Nu-i vorba despre aşa ceva, roşi Fay.

— Eşti convinsă?

— Ştiu că Gabriel nu mă iubeşte, afirmă ea cu siguranţă. Oricum, nu vreau să discut despre asta. Ouăle cu şuncă sunt pe gustul tău?

— Delicioase, mulţumesc – şi la mulţi ani!

— Ţi-ai amintit! zâmbi Fay, aplecându-se să-şi sărute mătuşa.

— Bineînţeles, iar după-amiază am să-ţi fac un tort.

— Te las să mănânci micul dejun şi mă duc să pregătesc ceva şi pentru mine.

Coborî scara, din nou bine dispusă. Bucătăria era pustie. Gabriel spălase vasele şi le lăsase la scurs. Fay mai pregăti o omletă, îşi făcu o cafea şi deschise radioul. Ce încăpere primitoare, bătrânească, dar strălucind de curăţenie! Gabriel aprinsese focul, iar flăcările vesele se reflectau în tigăile alămite atârnate pe pereţi şi încălzeau masa uriaşă de pin care se afla acolo dintotdeauna parcă. Era o atmosferă plăcută, confortabilă – inima casei. Poate că va pregăti o prăjitură, era o activitate plăcută. Da, avea să fie o nevastă bună, îşi spuse ea cu amărăciune, buna dispoziţie risipindu-i-se dintr-odată.

Gabriel reveni pe la unsprezece şi intră în salonul unde Fay citea, cuibărită într-un fotoliu, în faţa focului. Ea

îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi continuă lectura, sperând că va pleca. Dar n-avu noroc; în loc de asta, el îi întinse un buchet imens de narcise galbene.

— Pentru tine, spuse el liniştit. M-am purtat urât, iartă-mă.

Fay se ridică în picioare, luă florile şi se delectă cu mireasma lor suavă.

— Sunt splendide, şopti ea răguşit, impresionată de gest. Îţi mulţumesc. De unde ai ştiut că narcisele sunt favoritele mele?

— Am ghicit, zâmbi el, ridicând din umeri.

— Mă duc să le pun în apă. Voi să iasă, dar el o reţinu.

— Aşteaptă. Mai am ceva pentru tine. Scoase din buzunar mai multe plicuri şi i le înmână.

— Felicitări! Fay era încântată. Dar cum.

— Le-am luat de la oficiul poştal, replică el. Trebuia să le primeşti de ziua ta, nu?

Într-un impuls de moment, Fay îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi îl sărută.

— Îţi mulţumesc. Apoi, înţelegând ce făcuse, se retrase rapid, roşind intens. Iartă-mă, murmură ea, evitându-i ochii.

— Nu-i nimic, răspunse el, întorcându-se spre fereastră şi aprinzându-şi o ţigară.

— O să le pun într-o vază, spuse ea, parcă scuzându-se că pleca.

Aranjă florile cu grijă într-un vas alb, chinezesc, apoi se aşeză la masă şi îşi deschise felicitările. Veneau de la prieteni şi rude, una era de la părinţi, una de la Paul şi alta de la Sam, pe care o lăsă la urmă. Mesajul era scurt, dar cuprindea şi o întrebare: îi permitea să vină s-o vadă? Se simţi descurajată. Nu dorea să se certe din nou cu el, dar n-avea să se mărite niciodată cu el; inima ei îi aparţinea lui Gabriel. Decise să nu se mai gândească la problemă deocamdată; era ziua ei, iar problemele puteau aştepta până mâine.

Seara, se îmbrăcă pentru cină cu grijă deosebită. Petrecu mai bine de o oră îmbăindu-se în apa fierbinte şi înmiresmată, apoi se apucă de machiaj şi îşi pieptănă părul. Alese o rochie crem de mătase, despre care ştia că-i vine perfect. Era splendid croită şi îi dădea un aspect de fragilitate. Fredonă o melodie, în vreme ce-şi punea cerceii de smarald, primiţi cadou de la părinţi cu ocazia celei de-a douăzeci şi una aniversări a zilei de naştere şi se parfumă discret. Apoi se aşeză în faţa oglinzii pentru a verifica rezultatul. Ochii îi străluceau, iar obrajii aveau un colorit sănătos. Arăta minunat. Poate că în seara asta avea să-l cucerească pe Gabriel.

Coborî în fugă, continuând să cânte, pentru a o ajuta

pe Sophie la pregătirea cinei. După-amiază, făcuseră un tort cu miere şi alune, după o reţetă veche. Era acoperit cu glazură de ciocolată şi trona în mijlocul mesei din bucătărie.

— Pot să pun o lumânare? îşi întrebă ea mătuşa, potrivindu-şi şorţul. Ştiu că-i o aiureală, dar fără lumânare n-are fason de tort aniversar.

— Ai dreptate, răspunse Sophie zâmbind. Caută în dulapul de lângă uşă.

Fay găsi lumânările şi alese una verde. O înfipse în mijlocul tortului şi se retrase puţin să admire efectul.

— Să-l duc în sufragerie şi să aranjez masa?

— Dacă eşti amabilă, draga mea.

— Ai nevoie de o mână de ajutor la gătit?

— Nu, acum nu mai este decât chestiune de timp, râse mătuşa. Scoate porţelanurile bune, Fay, este o ocazie specială.

— Bine!

Cu încântare copilăroasă, Fay se duse în sufragerie şi se apucă să pună masa pentru trei persoane. Gabriel promisese că o să coboare la cină, iar ea îl aştepta nerăbdătoare. Puse pe masă şi vaza cu florile primite de la el. Abia terminase, când îşi făcu apariţia şi Gabriel, într-un costum de catifea neagră, care-i accentua aspectul atrăgător. Îi zâmbi.

— Arăţi splendid, murmură el, cercetând-o din cap până-n picioare.

— Ce-i asta? întrebă ea, arătând spre sticla pe care o adusese Gabriel şi privindu-l cu ochi nesăţioşi.

— De băut în cinstea ta.

— Şampanie! Ce drăguţ – îţi mulţumesc. Fay lăsă sticla pe masă şi se întoarse spre el. Acum nu mai zâmbea.

— Logodnicul tău n-o să apară, presupun? spuse el, privind spre cele trei scaune din jurul mesei. Dintr-odată părea mânios.

Fay resimţi dureros cuvintele şi închise ochii.

— Te rog, Gabriel, să nu ne certăm în seara asta, spuse ea rugător.

— Nu mă cert cu tine, replică el rece.

— Să te ia naiba, izbucni ea cu ochi-n lacrimi.

El se crispă şi ieşi din cameră. Fay inspiră profund, încercând să se liniştească. Cât de crud putea să fie! Mâine avea să-i povestească despre Sam, avea să înlăture minciuna care dăinuia între ei.

Îşi prepară un gin tonic şi îl bău repede. Nu era obişnuită cu tăriile, aşa că se înecă şi tuşi violent, dar simţi îndată efectul calmant al alcoolului.

Mâncarea avu mare succes – friptură, cartofi copţi şi budincă de Yorkshire, precum şi o garnitură de legume pregătite excelent de Sophie, suculente, delicioase. Fay

bău mult vin, încercând să-l ignore pe bărbatul din faţa ei, ai cărui ochi se opreau mereu asupra ei. El nu aduse vorba despre scena ce se petrecuse înainte de cină; de fapt, se purta la fel de încântător şi spiritual ca de obicei, ceea ce avu un efect deconcertant asupra lui Fay.

Cu contribuţia vinului, spre sfârşitul mesei, reuşi să-l privească direct. Tăie tortul, după ce îşi pusese în minte o dorinţă, apoi băură şampanie în sănătatea ei. Sophie îi înmână un cadou frumos împachetat.

Fay rupse nerăbdătoare ambalajul şi descoperi un şal brodat, atât de frumos încât îi tăie respiraţia.

— Este încântător, şopti ea pierdută. Ah, îţi mulţumesc Sophie! îşi sărută mătuşa cu toată afecţiunea.

— I-a aparţinut bunicii, străbunica ta. Sunt convinsă că o să-ţi placă tot atât de mult cât mi-a plăcut mie.

Fay şi-l petrecu peste umeri. Era foarte moale şi parfumat cu lavandă – atât de frumos.

Gabriel o urmărea enigmatic, apoi scoase din buzunar un pacheţel învelit într-un ambalaj argintiu şi i-l întinse.

— La mulţi ani, Fay!

Uimită, primi pachetul şi îl deschise cu degete tremurânde. Scoase la lumină o cutie veche de bijuterii, bine lustruită, fibrele lemnului descriind un model rafinat. Deschise cutia şi privi şocată conţinutul. Pe o perniţă de

catifea verde, se odihnea un colier cu smaralde micuţe prinse într-o montură de platină. Fusese creat probabil de un mare artist. Ridică ochii şi întâlni privirea caldă a lui Gabriel, pe figura lui zâmbitoare.

Era gata-gata să izbucnească în lacrimi, copleşită de cadou. Se întoarse spre Sophie să-i arate colierul, dar locul unde stătuse mătuşa era acum gol.

— S-a dus să prepare o cafea, îi explică el, pe un ton grav, aproape hipnotic. Nu-l încerci?

Fay simţi lacrimile alunecându-i pe obraz, închise cutia cu grijă şi i-o înapoie.

— Nu-l pot păstra, şopti ea.

— Nu-ţi place? întrebă el, privind-o fix.

— Ba sigur că da, este cel mai frumos colier pe care l-am văzut vreodată, dar eu… nu-l pot accepta, sunt convinsă că înţelegi… Nu mai reuşi să-şi continue propoziţia.

El ridică fruntea cu semeţie.

— Nu pricep, declară el distant. Ai impresia că logodnicul tău va avea obiecţii?

Fay scutură din cap năucită.

— Atunci? Este un cadou pentru tine şi trebuie să-l accepţi, Fay. Nicio altă femeie nu l-ar putea purta, declară el ferm, deschizând din nou cutia şi extrăgând bijuteria. Părea ridicol de fragila în mâinile lui puternice. Lasă-mă să

ţi-l pun la gât, continuă el blând, dar neacceptând niciun argument. Vino.

Fay îşi şterse lacrimile şi se apropie de el, simţindu-se năpădită de o senzaţie de fericire. Se opri în faţa lui, îşi ridică părul de pe ceafa şi primi contactul cu metalul rece al colierului, apăsător şi nefamiliar. Degetele lui reci îi atinseră în trecere pielea gâtului, provocându-i un fior.

— Aşa. O întoarse uşor cu faţa spre el, iar ea ridică o mână să pipăie colierul, zâmbindu-i cu timiditate.

— Vreau să-l văd. Se apropie de oglindă şi îşi studie imaginea reflectată. Bijuteria sclipea minunat pe tenul ei imaculat, replică perfectă la culoarea ochilor proaspăt umeziţi de lacrimi. Gabriel se apropie şi îi cuprinse uşor umerii, iar privirile li se întâlniră. Fay respira precipitat. În ochii lui se citea ceva aproape inteligibil şi totuşi indescifrabil. Ah, de ce nu era capabilă să le priceapă limbajul?

Observă cum el se apleca şi-i săruta gâtul, provocându-i o reacţie violentă. Murmură ceva, nişte vorbe pe care ea nu reuşi să le prindă şi, în vreme ce se întorcea să-l întrebe, buzele lor se întâlniră. Sărutarea pasională solicita un răspuns imediat, pe măsură.

Iar Fay răspunse. Degetele ei se încurcară în părul negru şi des al lui Gabriel, iar ea se lipi de trupul bărbatului care o tulbura. Buzele lui îi parcurseră figura

centimetru după centimetru, în timp ce palmele îi explorau doritoare rotunjimile corpului suplu. Speriată de intensitatea senzaţiilor proprii, Fay se desprinse brusc din îmbrăţişare.

El nu se opuse, pricepându-i temerile şi nu făcu nicio tentativă de a o cuprinde din nou în braţe. Ea se lupta să-şi controleze emoţiile trădătoare, supărată pe sine, dar şi pe Gabriel, pentru uşurinţa cu care reuşea s-o implice emoţional. Se întoarse spre el cu o pornire răutăcioasă.

— Răsplata pentru colier a fost satisfăcătoare? îşi manifestă ea cruzimea.

Gabriel o privea direct, ochii lui exprimând cinism şi mânie.

— Astea crezi că au fost motivaţiile mele? întrebă el pe ton glacial.

Fay era furioasă. El se arăta mereu atât de calm, de stăpânit.

— N-aş fi surprinsă. Ce fel de bărbat eşti tu, dacă te legi de logodnica altuia?

Gabriel rămase împietrit.

— Ah, scorpie mică! mârâi el. Poţi să fii convinsă că n-am să te mai ating. Scuză-mă că am interpretat eronat răspunsurile tale!

Părăsi încăperea cu un pas nepăsător, atitudinea degajată fiind contrazisă de trântirea violentă a uşii. Fay se

cufundă în cel mai apropiat fotoliu şi îşi acoperi figura cu mâinile. Tremura toată, din creştet până-n tălpi de revoltă şi nefericire. Remarcile ei tăioase îşi atinseseră ţinta şi era conştientă că reuşise să-şi spulbere definitiv şansele şi aşa îndoielnice. Ştia de asemenea că, oricare ar fi fost ele, intenţiile lui Gabriel fuseseră cinstite. Îi luase flori şi îi oferise un colier, îi adusese de la oficiul poştal felicitările de ziua ei, iar ea îl răsplătise cu insulte şi dispreţ. Numai fiindcă avea capacitatea de a o incita, pentru că îl iubea şi se temea că-şi va trăda sentimentele. Nu avea puterea să i se împotrivească, era gata să-i ofere orice i-ar fi cerut şi, în acelaşi timp, temătoare că va fi desconsiderată din pricina asta, recursese la minciuni şi înşelăciune pentru a-l ţine la distanţă. De data asta reuşise, fără îndoială, dar asta nu-i furniza decât o senzaţie de dezgust în faţa propriei slăbiciuni. Aşa cum o acuzase, se purtase ca o scorpie şi nu vedea nicio soluţie de a îndrepta lucrurile. Gabriel ajunsese să însemne pentru ea mai mult decât oricine altcineva şi nu-l putea părăsi lăsând amărăciunea şi neîncrederea să dăinuiască; va fi nevoită să găsească îndrăzneala de a-şi cere iertare şi de a-i explica.

Îşi şterse ochii şi coborî la bucătărie în căutarea mătuşii. O găsi aşezată la masă, ascultând radioul şi savurând o ceaşcă de cafea.

— Am crezut că e mai înţelept să vă las singuri,

zâmbi Sophie, închizând aparatul de radio.

— Ce bine ar fi fost dacă rămâneai, suspină Fay necăjită, aşezându-se faţă în faţă cu mătuşa şi turnându-şi o cafea.

— Cum aşa, ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că v-aţi cert din nou, îşi arătă ea compasiunea.

Fay aprobă din cap.

— Din ce motiv? Colierul este minunat.

— Într-adevăr, acceptă Fay. Este minunat, dar nu-l merit. Ştiai că azi-dimineaţă s-a dus până la poştă să-mi aducă felicitările de ziua mea?

— Da. Credea că se cuvine să le primeşti astăzi. Sophie o bătu încurajator pe braţ. Haide – lucrurile nu pot să fie atât de grave… nu şi dacă este dispus să facă asemenea gesturi frumoase.

Fay izbucni din nou în plâns; cuvintele mătuşii atinseseră o coardă sensibilă.

— Dacă am făcut vreo gafă, te rog să mă ierţi.

— Nu, nu, nu-ţi cere scuze, se smiorcăi Fay zgomotos. N-ai nicio vină. I-am aruncat în faţă nişte vorbe îngrozitoare, Sophie, iar acum habar n-am cum să îndrept lucrurile, deşi e foarte important s-o fac.

Mătuşa îi întinse o batistă.

— Şterge-ţi ochii, draga mea, şi hai să vedem ce putem repara. Imposibil să fie atât de negru dracul.

Fay se conformă.

— Crezi că exagerez? întrebă ea, ceva mai calmă.

— Nu ştiu, ridică Sophie din umeri. Care este părerea ta?

— Înclin să cred că ai dreptate. Probabil că reacţionez disproporţionat, iar aceasta este esenţa problemelor dintre mine şi Gabriel!

— Vrei să-mi povesteşti ce s-a petrecut adineauri?

— Da, acceptă nepoata, privind-o direct. Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Te iubesc, Sophie!

Mătuşa avea o expresie înţeleaptă. Fay era o fată minunată, iar ea era dispusă s-o ajute. Dacă cei doi aveau nevoie de un imbold exterior, atunci ea era gata să le facă acest mic serviciu.

— Păi, începu Fay, i-am spus că sunt logodită. Ştiu că a fost o prostie, dar cred că mă cam temeam de el, sau poate de mine însămi. Am încercat să-l ţin la distanţă, recunoscu ea necăjită.

— Şi ai reuşit? vru să afle mătuşa.

— Cu siguranţă! Voiam să-i spun adevărul, dar n-am fost în stare. E atât de corect – ah, nu ştiu ce să fac! Cu un gest de disperare îşi cuprinse fruntea în palme.

— Va trebui să-i spui adevărul, Fay. Merită, ştii bine, o sfătui Sophie cu blândeţe.

— Da. În seara asta am încercat să-i dau înapoi

colierul. Nici n-a vrut să audă, desigur, apoi ne-am certat – era foarte supărat. Niciodată până acum n-a fost atât de grav, încheie ea relatarea. Ce să fac?

— Cred că ştii foarte bine, răspunse mătuşa cu grijă.

— Adevărat, dar îţi mulţumesc fiindcă mi-ai fost confidentă. Este de mare ajutor să-ţi descarci conştiinţa, să acorzi întâmplărilor adevărata lor semnificaţie.

— Adevărul este, ridică Sophie braţele cu pretinsă disperare, că totul tinde să pară exagerat când suntem obligaţi să trăim izolaţi de lume, iarna! iar Fay începu să chicotească.

— Să pun de cafea? Sophie aprobă din cap, iar Fay aşează ibricul pe foc. Spune-mi, continuă ea, ce ştii despre Gabriel. Eu abia dacă-l cunosc – imaginează-ţi: să iubeşti pe cineva fără să ştii cel mai mic lucru despre el! Râse, simţindu-se mult mai bine.

— Eşti la curent cu tot ceea ce contează, răspunse mătuşa pe ton înţelept.

— Povesteşte-mi şi restul, vreau să aflu tot.

Cafeaua era gata, iar Fay reveni la locul ei şi umplu ceştile. Sophie inspiră adânc şi începu relatarea:

— Mi-a fost prezentat de Mary Lewis, la oficiul poştal. Ea mi-a spus că era în căutarea unei locuinţe de închiriat sau de vânzare, aşa că i-am oferit apartamentul de la ultimul etaj. Pe atunci, stătea cu John Baxter şi cu

acea fiică a lui – nicio mirare că voia să-şi găsească o locuinţă separată, pufni mătuşa.

Fay râse, compătimind-o însă pe Lucy Baxter. Când cineva intra în dizgraţia Sophiei, nu mai avea nicio şansă!

— Continuă, spuse ea rugător, sorbind o gură de cafea.

— Gabe a venit să vadă apartamentul, ne-am înţeles imediat, aşa că s-a mutat, iar asta e întreaga poveste.

— Dar ce ştii despre el, insistă Fay.

— Nu prea multe. Are o casă la Londra şi nu cred că i-a mai rămas vreo rudă după moartea fratelui. Erau foarte apropiaţi, iar Gabe a suferit mult. Este un scriitor foarte cunoscut şi e bogat. N-am nicio idee despre trecutul lui, Fay, dar e un tip inteligent, cinstit – şi desigur foarte atrăgător, îşi termină ea povestea pe ton glumeţ. Fay era întru totul de acord cu descrierea.

— Mi-a spus că a stat în Sicilia, înainte de a se muta aici, interveni ea gânditoare.

— Cred că are nişte prieteni acolo. Primeşte multă corespondenţă din străinătate, completă Sophie cu viclenie.

— Sunt extenuată, declară Fay, căscând.

— N-ai vrea să-i duci o cafea, întrebă mătuşa cu aparentă sfiiciune.

Fay scutură violent din cap.

— Nu în seara asta. N-aş putea să dau ochii cu el. Senzaţia e dureroasă şi vreau să-mi pregătesc vorbele. Ah, apropo, am primit o scrisoare de la Sam, în care întreba dacă poate veni în vizită. Te-ar deranja?

— Nici vorbă, dragă, nu trebuia să mă mai întrebi, ştii bine că amicii tăi sunt oricând bineveniţi aici.

Fay se ridică în picioare şi se întinse.

— Îţi mulţumesc. Cred că mă duc să mă spăl şi mă vâr în pat.

Luă o tavă şi urcă în sufragerie să adune tacâmurile rămase de la cină. Le stivui cu grijă, simţindu-se ceva mai încrezătoare după ce îşi discutase problemele cu Sophie. Fredonând o melodie, transportă tava plină în bucătărie.

Mătuşa se apucase deja de spălat vasele şi fu nevoită s-o ia cu forţa de lângă chiuvetă. După ce o sărută din nou drept mulţumire pentru şal, Sophie se retrase la culcare. Rămasă singură, Fay se apucă să spele farfuriile şi să le pregătească pentru micul dejun din ziua următoare. După ce termină treaba, nu mai găsi nicio scuză pentru a mai întârzia, aşa că stinse luminile, încuie uşa şi urcă în cameră. Se dezbrăcă, se spălă şi se întinse în pat, dar constată că nu reuşea să adoarmă. Se foi şi se răsuci vreun ceas înainte de a se ridica din nou. Se duse la măsuţa de toaletă şi scoase din cutie colierul primit de la Gabe, copleşită de mâhnire. Fusese o aniversare ciudată, în

acelaşi timp fericită şi tristă.

Suspinând, îşi zise că o cană de lapte fierbinte ar fi putut-o ajuta să adoarmă. Trase pe ea un capot – orice era preferabil acelei stări de autocompătimire şi nemulţumire – şi coborî, cu grijă să nu facă zgomot. Ajunsese în holul de la intrare când auzi nişte sunete venind din bucătărie. Să fi fost hoţi? înhăţă un ornament greu de alamă de pe o măsuţă, şi se furişă precaută spre bucătărie, cu inima bătându-i nebuneşte. împinse uşa, ridicând statueta deasupra capului… şi-l văzu pe Gabriel care îşi prepara o cafea.

El se întoarse, cu sprâncenele ridicate a surprindere. Fay lăsă braţul în jos, simţindu-se ridicolă.

— Credeam că ne-au călcat hoţii, încercă ea o explicaţie jalnică.

— Păi, numai asta nu mi-o puseseşi în cârcă, nu-i aşa? întrebă el glaciar, întorcându-i din nou spatele şi revenind la preocuparea anterioară, prepararea cafelei.

Fay rămase cu ochii pe umerii lui largi, încercând să-şi adune curajul pentru a-i vorbi. I se ivise o ocazie perfectă, aşa că trase aer în piept şi spuse:

— Gabriel, putem discuta?

— Acum? Nu-i puţin cam târziu? Chestiunea nu poate fi amânată pe mâine? Glasul suna iritat, în continuare distant.

— Da – ba nu – ah, te rog, este important, se fâstâci ea, iar el se întoarse, observându-i expresia disperată de pe figură.

— Prea bine, oftă el a resemnare. Vrei o cafea?

— Da, te rog. Se apropie şi se aşeză la masă. Gabriel umplu ceştile în vreme ce ea îi urmărea mişcările. Haina şi cravata dispăruseră, iar cămaşa era descheiată la gât. Avea părul ciufulit şi părea obosit şi tensionat, palid în ciuda tenului bronzat. Se opuse din toate puterile pornirii de a-l lua în braţe, de a-i cere iertare.

Gabriel îşi aprinse o ţigară.

— Vrei şi tu? o întrebă cu o căutătură rece, iar ea aprobă din cap. Îi întinse bricheta aprinsă, iar ea trase fumul în piept cu nesaţ, neştiind cum să înceapă. N-avusese vreme să-şi formuleze un plan; îi solicitase atenţia într-un imbold de moment.

— Despre ce voiai să discutăm? întrebă el obosit, eliberând pe nări două fuioare de fum. Continua să fie supărat pe ea, era convinsă.

— Doream să discutăm despre cele petrecute în seara asta, vorbi ea liniştit, privindu-l direct, cu onestitate. Îl văzu încordându-se, dar continuă. Despre lucrurile pe care ţi le-am spus…

— Nu cred că mai există ceva de lămurit, spuse el pe un ton îngheţat.

Fay strivi ţigara în scrumieră cu degete tremurânde. Ştiuse că va fi dificil, dar acum avea senzaţia că-i va fi aproape imposibil.

— Te rog, Gabriel, reluă ea, trebuie să-ţi explic, nu-mi face misiunea şi mai grea.

— Dă-i drumul, acceptă el, ridicând din umeri.

În mod clar, n-avea de gând să-i uşureze demersul, iar Fay nu-l putea condamna.

— Primul lucru pe care trebuie să ţi-l mărturisesc este că nu sunt logodită. În sfârşit o spusese şi simţi o greutate ridicându-i-se de pe umeri.

El ridică fruntea brusc, iar ochii li se întâlniră; ai lui erau reci, cenuşii, cinici.

— O simplă minciună, nu? rosti el cu amărăciune, cu o mişcare obosită a umerilor.

— Da, recunoscu ea, fără să caute vreo scuză, sperând că el o să vrea să-i afle motivele.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Întrebarea sunase aspru, emoţional.

Fay suspină, întrebându-se cum ar putea formula răspunsul la întrebarea lui fără să-şi trădeze propriile sentimente.

— Am rupt logodna chiar înainte de a veni aici şi, când am plecat la plimbare, în acea primă dimineaţă, eram tulburată şi puţin speriată… Glasul ei se pierdu; n-avea

cum să-i explice. Pumnul lui căzu violent pe tăblia mesei, făcând tacâmurile să trepideze.

— Doamne, Fay, doar ştiai că n-ai de ce să te temi de mine! explodă Gabriel.

„Cu excepţia propriilor mele sentimente”, sună răspunsul în mintea ei.

— Erai… mereu supărat pe mine, vorbi ea tremurat, iar umerii lui se încovoiară.

— Ştiu – îmi pare rău, spuse el fără să-i ofere vreo explicaţie şi îşi aprinse altă ţigară.

— De atâtea ori am încercat să-ţi spun adevărul, dar cu cât amânam mai mult, cu atât îmi venea mai greu, continuă ea, ceva mai stăpână pe sine, conştientă că-i captase atenţia. Dar sunt obligată să-ţi mărturisesc adevărul în seara asta, după vorbele de neiertat pe care ţi le-am aruncat. Au fost doar nişte cuvinte scăpate la mânie, aşa că îmi cer scuze – ai să mă poţi ierta? încheie Fay pe ton de implorare.

Gabriel continuă s-o privească o vreme printre gene, cu o expresie impenetrabilă. Apoi dădu din cap.

— Bineînţeles că te iert. Cred că trebuie să dăm uitării cele petrecute.

Ea zâmbi fericită.

— Îţi mulţumesc din nou pentru minunatul colier. Am să-l păstrez mereu, ca pe o comoară.

Entuziasmul ei îl făcu să surâdă.

— Mă bucur. Şi îmi face plăcere că mi-ai spus adevărul despre logodnă.

Fay se ridică brusc în picioare, dintr-odată stingherită. Gabriel avea un efect prea puternic asupra ei. Îi venea s-o ia la sănătoasa.

— Noapte bună şi mersi că mi-ai dat ascultare, şopti ea şi părăsi rapid bucătăria.

— Noapte bună, Fay, murmură el mângâietor.

Urcă în cameră simţindu-se mulţumită, împăcată. Adormi imediat ce puse capul pe pernă. În sfârşit, între ei nu mai existau minciuni.

Capitolul 6

În după-amiaza următoare, îmbrăcată cu nişte blugi ponosiţi şi un tricou, Fay făcea ordine în cămara de sub scară. Îşi pusese un şorţ şi nişte mănuşi de cauciuc şi se apucase de treabă în vreme ce Sophie moţăia. În dimineaţa aceea, mătuşa căutase ceva într-un dulap şi până la urmă fusese obligată să se dea bătută. Îi făcea plăcere acea activitate, pentru senzaţia de împlinire pe care i-o furniza.

Cămara era plină de obiecte vechi de mobilier, vrafuri de cărţi şi reviste, precum şi tot felul de cutii pline cu nimicuri, de care Sophie nu se putuse despărţi. Fay dorea să le sorteze în aşa fel încât mătuşa să le poată găsi oricând ar fi dorit. Era o muncă murdară şi curând figura îi

era plină de praf şi pânze de păianjen, din pricina numeroaselor încercări de a-şi îndepărta părul din ochi.

Terminase cam jumătate din treabă şi se simţea mulţumită de rezultate când auzi soneria de la intrare. Se ridică cu greu în picioare, întrebându-se cine putea să fie. Sophie nu pomenise nimic despre vreo vizită, de fapt Fay era surprinsă că cineva reuşise să ajungă până acolo, ţinând seama de starea vremii. Se scutură puţin de praf şi răspunse la uşă.

Femeia de afară o cercetă cu o privire dispreţuitoare, vizibil maliţioasă. Fay adoptă o atitudine mândră, împingând bărbia înainte.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea cu o politeţe glacială.

Expresia străinei demonstra clar că se îndoia de o asemenea posibilitate.

— Spune-i lui Gabriel că sunt aici, spuse ea pe un ton de comandă, lipsit de politeţe. Cecilia Tansley. Am să aştept înăuntru. Fără să aştepte invitaţie, îşi făcu loc pe lângă Fay şi intră în hol.

O clipă, Fay rămase ca împietrită, îngrozită de purtările celeilalte femei. Apoi se adună şi reuşi să spună:

— Dacă aşteptaţi aici, am să-l anunţ pe Gabriel că aţi venit. Femeia păşi nepăsător în salon, privind împrejur plictisită, iar Fay profită de ocazie pentru a o examina mai

atent. Cu puţin peste treizeci de ani, era înaltă, suplă şi elegantă. Purta o haină de lână de culoare deschisă, frumos croită şi vizibil scumpă, pantaloni de tweed şi nişte cizme de piele, până la genunchi. O poşetă asortată îi atârna pe umăr. Avea părul ca pana corbului, drept şi strălucitor, încadrându-i obrajii, iar ochii erau reci şi închişi la culoare. Figura ei splendidă era perfect machiată.

Fay se întoarse pe călcâie, prin comparaţie simţindu-se tânără şi absoluţă. Urcă scara în fugă, întrebându-se cine putea fi străina. Bătu la uşa apartamentului. Nu primi răspuns, dar dinăuntru se auzea zgomotul făcut de maşina de scris, aşa că apăsă clanţa şi intră.

Gabriel stătea la masă şi lucra.

— Iartă-mă de deranj… începu ea, încercând să-şi ignore pulsul accelerat.

— Da? El ridică ochii iritat şi fără bunăvoinţă. Apoi, văzându-i atitudinea rănită, continuă: îmi pare rău, Fay, ce s-a întâmplat?

— Te caută o femeie. Cecilia Tansley.

— Cecilia? Este singură? Fruntea lui se încruntase.

— Aşa cred. Aşteaptă în salon.

Gabriel se ridică, întinzându-se şi trecându-şi mâna prin păr, preocupat. Fay îl învălui într-o privire nesăţioasă. Observând-o, el întinse mâna şi-i mângâie părul.

— Cum te simţi, întrebă el cu blândeţe.

— Bine, ridică ea din umeri cu nervozitate, iar Gabriel începu să râdă.

— Ce-i aşa amuzant? vru ea să ştie.

— Tu, o necăji el. Ştiai că ai dâre de murdărie pe faţă?

— Nu-mi pasă, declară ea, roşind.

Coborâră împreună.

— Să vă pregătesc o cafea? întrebă ea.

— Ar fi grozav, îţi mulţumesc, Fay, zâmbi el şi intră în salon.

Apucă să audă salutul afectat al Ceciliei Tansley:

— Gabriel, dragule, ce plăcere să te văd! Şi-i imagină îmbrăţişaţi şi simţi că-i vine rău de gelozie.

— S-a întâmplat ceva neplăcut? îl auzi ea pe Gabriel întrebând aproape imediat.

— Am să-ţi povestesc îndată, dragule, după o ceaşcă de cafea. Sunt moartă de sete! Crezi că menajera aceea, sau ce-o fi ea poate să-mi facă o cafea?

— Fay nu este menajeră sau servitoare, veni replica scurtă a lui Gabriel.

Nu mai întârzie să asculte convorbirea, ci fugi la bucătărie şi se apucă să prepare cafeaua. Menajeră, servitoare! îi displăcuse Cecilia Tansley din prima clipă, iar gândul la îmbrăţişarea lor – în mod clar, se cunoşteau

foarte bine – îi era insuportabil.

Se spălă pe faţă la chiuveta din bucătărie şi duse la etaj tava cu cele necesare pentru cafea, întrebându-se care va fi reacţia Sophiei.

Intră în salon şi îl găsi pe Gabriel lângă cămin, în vreme ce femeia se aşezase graţios pe canapea şi fuma nepăsătoare. Conversaţia lor se întrerupse la intrarea lui Fay.

— Las-o aici, ordonă Cecilia, arătând spre măsuţa de lângă ea şi făcând un gest dispreţuitor de concediere.

Bosumflată, Fay se apropie, luptându-se cu impulsul de a lăsa tava să cadă peste musafiră. Gabriel interveni:

— Cecilia, ţi-am mai spus, Fay nu este servitoare. Apoi luă tava din mâinile ei. Îţi mulţumesc. Vrei să bei o cafea cu noi? întrebă el, privind-o zâmbitor.

— Nu, trebuie să-mi termin treaba, răspunse ea cu înţeles.

— Permiteţi-mi să fac prezentările, continuă Gabriel politicos, cu o figură uşor amuzată. Fay Drummond, Cecilia Tansley.

Cele două femei se salutară din cap, vizibil ostile. Fay făcea însă eforturi, de dragul lui Gabriel.

— Bună ziua, domnişoară Tansley. Cecilia nici măcar nu catadicsi s-o privească, iar Fay se întoarse stânjenită. Iertaţi-mă, murmură ea şi părăsi încăperea, fierbând de

mânie, amintindu-şi abia în ultima clipă să închidă uşa.

Se reapucă de curăţenia din debara, mânia sporindu-i energia şi gândindu-se în continuare la cele ce se petrecuseră în salon. Aduna gunoiul şi se pregătea să-l ducă la crematoriu, când uşa salonului se deschise brusc, iar Gabriel îşi făcu apariţia, cu o expresie furioasă pe chip, încordat, mânios.

— L-ai lăsat în maşină? strigă el, parcă nevenindu-i să creadă.

— Gabriel, nu te enerva, dragule, doarme, n-o să păţească nimic, veni răspunsul liniştitor al Ceciliei, pe un ton superior.

Nerăspunzându-i, Gabriel trecu în grabă pe lângă Fay, parcă fără s-o vadă şi dădu de perete uşa de la intrare.

Fay abia aştepta să vadă cine rămăsese în maşină. Peste câteva clipe, Gabriel reveni, ducând în braţe un băieţel, adormit. Îngheţă, surprinsă de situaţie. Cum putuse Cecilia Tansley să lase copilul singur în maşină? Şi al cui era cel mic?

Scutură din cap; nu era treaba ei şi, cu excepţia cazului că ar fi ascultat la uşă, n-avea cum să afle răspunsurile deocamdată. O să ducă gunoiul afară şi apoi se va îmbăia. Se simţea nevoia, fără îndoială, îşi spuse ea, privindu-se. Era acoperită de mizerie din creştet până-n

tălpi. Nicio minune că nou-venita o considerase servitoare! zâmbi, dintr-odată conştientă de partea amuzantă a întâmplării care avusese darul s-o enerveze atât.

Gabriel îşi făcu apariţia în bucătărie, pe când ea tocmai termina treaba. Continua să fie supărat, deplasându-se cu mişcări bruşte, cu buzele strânse; scoase din frigider o sticlă de lapte.

— Te pot ajuta? întrebă ea, nerăbdătoare să afle noutăţi.

— Nu, dar îţi mulţumesc pentru ofertă, replică el scurt.

— Eşti foarte supărat, remarcă ea, privindu-l cum turna laptele într-un pahar.

— Poate.

Fay renunţă şi părăsi încăperea. Nu dorea să aibă de-a face cu mânia bărbatului, cu care se confruntase deja de prea multe ori.

Îşi pregăti o baie fierbinte, în care aruncă un pumn de săruri parfumate şi se relaxă vreun ceas, până ce răcirea apei o determină să iasă din cadă. Îşi uscă rapid părul şi puse pe ea nişte pantaloni de catifea, ruginii şi o bluză de mătase asortată. Se machie uşor. Prezenţa Ceciliei Tansley îi stimula ambiţia de a arăta cât mai bine. Oare avea să rămână la cină?

Cele mai negre temeri i se confirmară când coborî să

prepare cina. În holul de la intrare se aflau trei valize de piele. La bucătărie o găsi pe Sophie, curăţind legume, cu o expresie resemnată pe chip.

— Ai aflat? se interesă Fay.

Mătuşa făcu un gest afirmativ.

— Cine este?

— Habar n-am. Gabriel trebuie să coboare şi poate că vom afla atunci. Se apucă să spele legumele curăţate.

— Crezi că este copilul lui? reluă ea, dând glas frământărilor.

— Gabriel mi i-a prezentat pe domnişoara Tansley şi pe băiat, dar nu mi-a spus cine sunt, ridică Sophie din umeri. Apropo, îţi mulţumesc pentru curăţenia din debara, cu greu mai poţi recunoaşte locul.

— Mi-a făcut plăcere, ştii bine, Sophie.

În clipa aceea, Gabriel intră în bucătărie, iar conversaţia încetă. Fay îl întâmpină cu un zâmbet, iar el îi răspunse la fel. Se apropie de Sophie şi îi spuse:

— Îmi pare rău, n-am ştiut că vor veni – altfel te-aş fi avertizat. Nu vreau să-ţi dau mai mult de lucru, aşa că am să-i duc la hotel…

Sophie i-o tăie viguros.

— Nici să nu te gândeşti! Prietenii tăi sunt bineveniţi aici. Avem destul loc şi insist să rămână; n-o să-mi dea de lucru suplimentar. După cină, le vom pregăti două camere,

declară ea cu fermitate. Nu protesta, Gabe!

Gabriel pricepu că n-avea cum să câştige, se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Îţi mulţumesc.

— Dacă domnişoara Tansley doreşte să facă o baie înainte de cină, arată-i unde sunt toate cele necesare.

— Eşti un înger, Sophie!

— Dispari din bucătăria mea, până terminăm de preparat masa. Fay înţelese că mătuşa se bucura să aibă musafiri. Probabil că nu-i plăcea să stea de una singură în casa aceea mare.

— Da mi-e urât, admise Sophie, citind gândurile nepoatei. Când eşti singură, casa pare prea mare şi pustie.

— După aspect, Cecilia Tansley o să ne dea destul de lucru, râse Fay.

— Totuşi, va fi plăcut să am din nou un copil în preajmă, replică Sophie, observând ca de obicei partea pozitivă a lucrurilor.

Mai târziu, în vreme ce se schimba pentru cină, gândurile lui Fay reveniră la copil. Gabriel ţinea la el, era foarte clar. Să fi fost Cecilia Tansley amanta lui? îndepărtă ideea, incapabilă s-o suporte. Imaginea acelei femei în braţele lui îi provoca suferinţă şi disperare.

— Ah, Gabriel, suspină ea trist, năpădită de dorinţa de a-l simţi aproape, îmbrăcându-se cu rochia neagră de

mătase pe care o alesese pentru cină. Scoase colierul din cutie şi îl puse la gât. Sandalele cu toc înalt îi completară ţinuta sofisticată, redându-i încrederea în sine de care avea atâta nevoie, fiindcă Cecilia Tansley urma şi fie un potrivnic de temut.

Coborî cu pas reţinut, de parcă n-ar fi dorit să dea ochii cu ceilalţi. Îi venea să plângă. Simţea imboldul de a se duce direct la Cecilia Tansley şi de a o goni departe. Reuşi să se stăpânească, luptându-se cu gelozia.

Se duse la bucătărie pentru a verifica stadiul în care se afla masa, dar recunoscând în sine că era doar un subterfugiu, pentru a amâna clipa când va fi obligată să-i înfrunte pe toţi, în salon. Uşa din spate era deschisă, iar bucătăria se umpluse de aerul rece de afară. Se apropie s-o închidă şi îl văzu pe Gabriel, stând afară, singur. Era absolut nemişcat, cu un aer de suferinţă şi cu privirea pierdută în spaţiu.

— Gabriel…? şopti ea, ieşind în noaptea friguroasă de afară şi atingându-i sfios braţul. Se întoarse; ochii lui cenuşii păreau chinuiţi. Privirea ei reflecta îngrijorare.

— Porţi colierul, spuse el cu blândeţe, parcă surprins.

— Da – este minunat, zâmbi ea. Ochii lui înnegurаţi îi cercetară chipul.

— Ah, Fay, mormăi el cu voce răguşită, cu o intensitate dureroasă. Ea recunoscu nevoia lui de a fi

aproape de cineva şi îl cuprinse cu braţele în jurul taliei, în vreme ce el o strângea lângă sine. Încerca să-i împrumute o parte din tăria ei. Se temea pentru el, simţea dorinţa absurdă de a-l proteja. Ceva îl făcea să sufere intens.

Apoi el se desprinse uşurel, prinzându-i mâinile şi rămaseră privindu-se în ochi.

— Probabil că ceilalţi se întreabă ce-i cu noi, spuse ea blând, nepăsându-i de fapt. El ridică din umeri, dar o luă de braţ şi intrară împreună în casă.

— Fay… începu el, dar fu oprit imediat.

— Nu spune nimic, te rog. Se simţea gata-gata să izbucnească în lacrimi. Gabriel îi prinse bărbia cu degetele lui puternice şi o obligă să-l privească.

— OK. O sărută scurt şi plecă.

Fay se aşeză la masă, zdruncinată şi slăbită. Între ei se petrecuse o scenă de puritate şi profunzime, iar ea dorea să păstreze amintirea acelei senzaţii cât mai mult posibil.

Impunându-şi în cele din urmă să se alăture celorlalţi pentru cină, inspiră adânc şi se ridică în picioare.

Sophie tocmai înmâna apetitivele, străduindu-se să fie politicoasă cu Cecilia Tansley. Musafira arăta năucitor de bine într-o rochie mulată, roşu-aprins, magistral croită, care lăsa prea puţin din silueta ei suplă pe seama imaginaţiei. Gabriel stătea lângă foc, fumând relaxat,

dispoziţia care-l împinsese în braţele lui Fay ceva mai devreme fiind de domeniul trecutului. Cecilia râdea, un sunet rece, ca de clopoţei, care amintea de gheaţa sfărâmată.

Ochii ei rămaseră asupra lui Gabriel multă vreme, înainte de a se apropia de servanta cu băuturi, pentru a-şi turna un pahar de Xeres. Se aşează lângă Sophie, care discuta cu Cecilia şi cu Gabriel şi încercă să se ţină departe de conversaţie. Mătuşa arăta splendid într-o rochie de seară bej, astfel încât până şi Cecilia părea impresionată.

Băieţelul nu era prezent.

— S-a dus la culcare copilul? o întrebă ea discret pe Sophie.

Mătuşa aprobă din cap.

— Era foarte obosit. I-am repartizat camera de lângă tine – sper că nu te deranjează. Mă temeam că va avea coşmaruri şi cred că ea nu l-ar auzi, explică Sophie, făcând un semn în direcţia Ceciliei Tansley.

Urmărindu-i gestul, Fay o văzu pe femeie aplecându-se spre

Gabriel şi şoptindu-i câteva cuvinte ce avură darul de a-i aduce un zâmbet pe buze.

Sophie spunea ceva.

— …ştii doar cum stau cu auzul…

— Sophie, iartă-mă, eram cu gândurile în altă parte. Ce ai zis?

— Îţi povesteam despre Danny – băieţelul, reluă ea, observând expresia confuză a nepoatei. L-aş fi plasat lângă camera mea, dar probabil că nu l-aş fi auzit dacă începea să plângă peste noapte.

— Niciun deranj, pe cuvântul meu. Îmi plac cei mici, replică Fay. Ştii câtă vreme vor rămâne aici?

— Habar n-am. Ce se aude cu masa?

— Mă duc să văd. Se ridică în picioare, bucuroasă că i se ivise ocazia de a scăpa. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe cuplul aflat în faţa ei. Însă Sophie o reţinu.

— Nu-i nevoie, draga mea, mă voi duce eu.

— Nu, replică Fay cu disperare, vreau s-o fac.

Mătuşa observă direcţia privirii triste a nepoatei şi nu mai insistă.

În bucătărie totul era gata, aşa că stivui farfuriile pe o tavă şi le duse în sufragerie. Anunţă că masa era gata, apoi se întoarse la bucătărie să aducă friptura fragedă de miel. Timpul trecu încet. Fay înghiţea mecanic, refuzând să se lase atrasă în conversaţie. Gabriel reuşise să creeze o atmosferă relaxată cu poveşti amuzante, încântătoare. Sophie era cucerită. Cecilia Tansley se agăţa de fiecare dintre vorbele lui, cu o insistenţă vădită. Îl dorea, la fel ca Fay, dar avea de partea ei atuul unui plus de frumuseţe şi

îndrăzneală.

Pe timpul mesei, ochii lui Gabriel se opriră de multe ori asupra lui Fay. Era conştient de atitudinea ei stingherită şi neprietenoasă, iar ea observă că se străduia din răsputeri s-o atragă în conversaţie. Dar ea îi respingea eforturile, gândindu-se la copilul care dormea la etaj, la femeia care stătea lângă el şi căutând răspunsuri la nenumărate nelămuriri. Era oare Cecilia Tanslei iubita lui Gabriel? se întrebă ea pentru a zecea oară în ziua aceea, înainte de a face o nouă tentativă de a-şi reveni. Ce rost avea să se chinuie singură cu asemenea întrebări dureroase? Nu putea fi sigură de nimic.

Insistă să prepare cafeaua şi să aducă la masă prăjitura de ciocolată făcută de Sophie şi brânzeturile, iar atunci când cina luă sfârşit o invită pe mătuşă să-i însoţească pe Gabriel şi pe Cecilia în salon, oferindu-se să spele ea vasele. Gândul de a-şi petrece seara urmărind cum bărbatul iubit este captivat de frumoasa domnişoară Tansley îi intensifica durerea de cap. Sophie se arătă îngrijorată în vreme ce o ajută să strângă masa.

— Fay, treci alături şi lasă-mă pe mine să termin treaba, spuse ea.

— Te rog, Sophie. Nepoata se afla la capătul puterilor şi avu nevoie de un efort pentru a-şi păstra calmul. Nu vreau să stau acolo, cu ei. Mă doare capul îngrozitor. Te

rog, lasă-mă să spăl vasele. Mătuşa cedă.

Termină treaba încet, concentrându-se asupra fiecărei farfurii, încercând să nu se mai gândească la altceva. Nici nu-l auzi pe Gabriel intrând în încăpere şi tresări surprinsă când îl simţi în spatele ei.

— Dă-mi voie să te ajut, spuse el, urmărindu-i profilul.

— Nu, replică ea scurt, evitându-i privirea.

— Ce s-a întâmplat? Avea o atitudine degajată şi o privea cu căldură.

— Nimic. N-am nevoie de ajutor. Te rog, pleacă.

Gabriel oftă, atingându-i obrazul cu un deget şi provocându-i un fior de dorinţă.

— Cum doreşti, acceptă el liniştit. Dar n-ai să mă poţi evita mereu.

Părăsi apoi bucătăria.

Fay îşi termină treburile. Voia să se ducă la culcare. Mai întâi trebuia însă să-şi ceară scuze că se retrage şi să spună tuturor noapte bună. Intră în salon, dar se opri imediat, împietrită de imaginea din faţa ochilor. Radioul mergea, iar Cecilia îl trăgea pe Gabriel de mână, implorându-l să danseze cu ea. El o respingea politicos. Unghiile date cu ojă se opriră pe umerii lui largi, iar capul ei i se lipi de piept. Gabriel îi observă privirea, iar expresia de dispreţ întipărită pe figura ei păru să-i provoace mânie.

Fay murmură câteva cuvinte de scuză adresate mătuşii, dezlipindu-şi cu dificultate ochii de pe cuplul de dansatori, suferind de gelozie, cu respiraţia întretăiată, apoi părăsi camera, purtând cu sine imaginea imprimată parcă pe retină. Incapabilă să-şi reţină lacrimile, fugi la etaj, dar abia ajunsese la uşa dormitorului când simţi o mână prinzându-i umărul şi obligând-o să se întoarcă. Era Gabriel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el mohorât. Ţi-e rău?

— Lasă-mă! izbucni ea, înfiorându-se sub atingerea lui, ce o ardea parcă prin mătasea subţire a rochiei.

— Spune-mi, insistă el aspru, privind-o sfredelitor.

Era inutil să tacă, n-avea s-o lase în pace până ce n-ar fi primit un răspuns.

— Am o durere de cap, spuse ea adevărul, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Atât de neplăcută încât să te facă să plângi astfel? se arătă el neîncrezător.

Fay aprobă din cap, neavând încredere în propriul glas.

Gabriel mormăi ceva frustrat şi îi dădu drumul. În clipa aceea auziră plânsul – hohotele unui copil speriat, trezit în miez de noapte de un coşmar.

Porniră amândoi spre camera alăturată, în mod automat, iar Fay aprinse lumina, în timp ce-şi ştergea

propriile lacrimi. Băieţelul stătea în capul oaselor, în mijlocul patului. Figura lui micuţă era scăldată în lacrimi. Privindu-l pentru prima oară cu atenţie, Fay simţi că toate speranţele privind viitorul se destramă; era copilul lui Gabriel. Danny avea părul negru şi ochii cenuşii ai tatălui; asemănarea era izbitoare.

Gabriel luă copilul în braţe, iar acesta i se cuibări la piept. Cu o expresie drăgăstoasă pe chip, îi şterse lacrimile şi-i şopti cuvinte liniştitoare. Scena îi umezi din nou ochii lui Fay.

— Să-i încălzesc un pahar de lapte? L-ar putea ajuta să adoarmă, rosti ea răguşit, simţindu-se neinvitată la scena aceea tandră.

— Dacă eşti amabilă, răspunse Gabriel, întorcând spre ea o privire încă blândă şi caldă.

Fay dădu din cap şi părăsi încăperea îndurerată.

Încălzi laptele şi adăugă o linguriţă de miere şi un praf de scorţişoară, apoi duse băutura sus, într-o cană cu iepuraşi, pe care Sophie o păstrase de când Judy era copil, din motive sentimentale. Poate că iepuraşii îl vor înveseli pe Danny, ajutându-l să readoarmă.

Gabriel îl culcase pe băiat şi stătea pe marginea patului, spunându-i o poveste. Fay îi aduse cana şi dădu să se retragă.

— Aşteaptă, te rog, o opri el.

— Voi fi afară, promise ea, apoi îi zâmbi copilului şi-i spuse: noapte bună, Danny.

— Noa-te bună, se auzi vocea subţire a băiatului. Rămase afară, lângă uşa dormitorului, conform promisiunii. N-ar fi fost potrivit să-l aştepte înăuntru, era o situaţie intimă între Gabriel şi Danny – şi în afară de asta scena era prea dureroasă. În cele din urmă Gabriel ieşi, stingând lumina în urmă şi aducând cana cu iepuraşi.

— A adormit, şopti el, iar ea zâmbi.

Stăteau faţă în faţă, aproape atingându-se.

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru atitudinea grijulie, declară el, ridicând cana goală, iar Fay roşi intens.

— Pentru nimic, mi-am amintit doar ce senzaţie plăcută dă laptele fierbinte. Gabriel surâse auzindu-i vorbele.

— A fost un gest frumos şi-ţi mulţumesc, zise el cu fermitate.

Fay se înclină, stânjenită.

— E un copil drăguţ, oricine ar fi gata să-l ajute.

— Da, e un copil bun. Vocea lui suna distant. Auzindu-i tristeţea din glas, Fay ridică privirea. Oare regreta faptul că nu se căsătorise cu Cecilia Tansley? Nu voia să se implice, deja suferise destul.

— Noapte bună. Deschise uşa dormitorului şi intră neaşteptând vreun eventual răspuns.

Întinsă în pat, aşteptând somnul, lacrimile îi umplură din nou ochii şi plânse ceea ce pierduse, ceea ce de fapt n-avusese niciodată.

În dimineaţa următoare, Fay îşi savura cafeaua în salon când Cecilia Tansley îşi făcu apariţia şi luă loc graţios în faţa ei.

— A mai rămas cafea în ibric? întrebă ea pe un ton prietenos.

Fay o privi cu suspiciune. Până acum, nu-şi dăduse nicio osteneală de a fi politicoasă măcar. Mustrându-se pentru neîncrederea nefondată, Fay zâmbi precaută.

— Da, vrei să-ţi umplu o ceaşcă?

— Te rog. Cecilia se aşeză picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară. Fay îi întinse ceşcuţa de cafea, aruncându-i o nouă privire. Arăta ameţitor de bine, în rochia neagră de lână, ce se asorta perfect cu podoaba capilară. Bijuterii discrete de aur îi împodobeau urechile şi încheieturile mâinilor; lăsa senzaţia de frumuseţe şi bogăţie – exact opusul meu, îşi spuse Fay, examinându-şi prin comparaţie blugii ponosiţi şi puloverul practic, care însă nu ieşea în evidenţă. Mai şocată, o auzi pe Cecilia spunând:

— E frumoasă casa asta veche. Locuieşti aici, Fay? Sper că nu te superi dacă-ţi folosesc prenumele – iar tu va trebui să-mi spui Cecilia.

Fay făcu eforturi să nu izbucnească în râs. Deci acesta era motivul amiciţiei bruşte a Ceciliei! Dorea să afle care era statutul ei în casă şi, desigur, în ce relaţii era cu Gabriel. Să fi fost atât de disperată încât să se preteze la asemenea manevre? Oare o considera într-adevăr rivală?

— Nu, nu stau aici. Sophie îmi este mătuşă şi am venit doar să-mi petrec vacanţa aici, explică ea, uşurarea vizibilă a celeilalte provocându-i un zâmbet.

— Ai venit de mult, îşi continuă Cecilia interogatoriul, îmblânzindu-l cu alt surâs.

— De vreo trei săptămâni. Locul ăsta este foarte odihnitor.

Plănuieşti să stai mai mult? Jocul ăsta poate fi jucat în doi, îşi spuse Fay, mândră de tonul inocent al întrebării.

Cecilia ridică din umeri nepăsătoare, stingând ţigara.

— Atât cât o să fie necesar, răspunse ea cu înţeles. Apoi continuă: dar spune-mi, ce părere ai despre Gabriel? în aşteptarea răspunsului, ochii ei negri se îngustară provocator.

Fără discuţie că obişnuieşte să intre direct în subiect, îşi spuse Fay, amuzată.

— Îmi place, răspunse ea, deliberat vag.

Vizibil mulţumită de răspunsul degajat, Cecilia zâmbi din nou.

— Arată-mi o femeie căreia să nu-i placă, glumi ea.

Fay ar fi dat orice să-i cunoască secretele.

— Sunteţi prieteni apropiaţi? O privea insistent, dorind să afle cât mai multe despre relaţia ei cu Gabriel.

— Foarte, veni răspunsul înfumurat. Fay nu reprezenta un pericol pentru ea, dar n-avea ce rău să-i facă dacă îşi securiza poziţia. îl cunosc de foarte mulţi ani – a stat adesea la noi, în Sicilia, împreună cu fratele lui, Alex. Ce vremuri minunate!

Fay o privea cu antipatie. Avuseseră o legătură îndelungată şi strânsă, dar ea nu voia să ştie nimic despre acel subiect.

— Lucrezi, Cecilia? schimbă ea subiectul, neinteresată de răspuns.

Sprâncenele subţiri, perfecte ale brunetei se arcuiră.

— Sunt fotomodel, declară ea arogant. Sunt surprinsă că nu-mi recunoşti figura – în Italia sunt foarte cunoscută.

Fay îşi stăpâni un chicot, minunându-se de înfumurarea Ceciliei.

— Probabil că e fascinant, reuşi ea să replice.

— Într-adevăr este – de fapt, aşa l-am cunoscut pe Alex. Era fotograf la unul dintre contractele mele, teribil de atrăgător, dar desigur îndată ce l-am întâlnit pe Gabriel…

Lăsă neterminată fraza, sugerând că Gabriel era

proprietate personală. îl aşteptase prea mult, mult prea mult, ca să permită amestecul acestei fetiţe palide cu ochi frumoşi. Gabriel trebuia ferit de ea, de eventualele ei încurajări. Moartea lui Alex fusese oportună, permiţându-i Ceciliei să-l vâneze din nou pe Gabriel. Acum îl putea utiliza pe Danny pentru a-l aduce acolo unde voia. De astă dată, n-avea s-o mai respingă.

Se ridică în picioare, aranjându-şi rochia neagră pe şoldurile suple şi aruncându-i oponentei un zâmbet rece, triumfător.

— Scuză-mă, Fay, trebuie să vorbesc cu Gabriel înainte de prânz. Părăsi salonul, lăsând-o pe Fay cu senzaţia mizerabilă că primise un avertisment.

Capitolul 1

— Sam! Glasul ei trăda neîncredere în ceea ce vedea cu ochii.

— N-ai primit felicitarea mea? întrebă tânărul zâmbitor, cuprinzând cu privirea imaginea ei şi a băieţelului care o ţinea de mână.

— Ba da. Habar n-am de ce am fost surprinsă… intră.

În ciuda celor petrecute între ei, îi părea bine să-l vadă. Se retrase din uşă şi îl lăsă să intre. Era tânăr, puternic şi familiar, îmbrăcat cu blugii vechi şi cu un cojoc din blană de oaie, atât de diferit de bărbatul înalt care-i bântuia acum zilele şi nopţile fără milă.

Sam o sărută cu afecţiune, iar ea îşi aminti de Danny, care-i privea pe amândoi cu interes.

— Sam, ţi-l prezint pe Danny. Danny, acesta este Sam, un prieten.

Sam îngenunche râzând şi scutură mâna subţire a băiatului. Danny îi răspunse la salut cu un zâmbet prudent. Fay urmărea scena. Sam ştia să se poarte cu cei mici, poate fiindcă provenea dintr-o familie atât de mare.

— Intră şi ia loc lângă foc – probabil că eşti îngheţat, spuse ea, conducându-l spre cămin.

În salon nu era nimeni, iar Danny fugi la măsuţa de cafea, îşi luă blocul de desen şi creioanele şi începu să coloreze. Fay îl urmări cu o privire afectuoasă. În ultimele două zile ajunsese să-l îndrăgească, datorită asemănării cu Gabriel şi a firii lui liniştite. Apoi se întoarse spre Sam.

— Scoate-ţi haina, îl îndemnă ea. Vrei nişte cafea? Tocmai am preparat.

— Mi-a fost dor de tine Fay, spuse el încet.

— Şi mie, recunoscu ea cinstit. Dar n-ai venit să…?

— Nu, voiam doar să pun lucrurile la punct şi n-am mai putut amâna, zâmbi el copilăreşte.

Nerăbdarea lui Sam constituise mereu o problemă, iar Fay scutură din cap, simţindu-se dintr-odată mult mai matură decât el, cu toate că aveau aceeaşi vârstă.

— Întâi cafeaua, apoi putem sta de vorbă. Îi luă haina

şi întrebă: vrei ceva de mâncare? Rămâi mai mult? Ah, Sam, mă bucur că te văd! Se apropie şi îl sărută, nedându-i timp să răspundă la vreuna dintre întrebări. În clipa aceea intră Gabriel. Observă scena cu ochii mijiţi, întunecaţi; Fay şi Sam râzând împreună, îmbrăţişaţi. Fay observă cum expresia lui se modifică.

— Scuze, o căutam pe Cecilia, spuse el cu răceală, politicos şi închise uşa cu zgomot.

Mânia lui o făcu pe Fay să îngheţe, iar Sam o privi curios.

— Cine a fost?

— Gabriel Winter, răspunse ea amărâtă, dorindu-şi să nu-l fi iubit atât, astfel încât el să n-aibă puterea de a-i provoca suferinţă cu o simplă privire.

— Scriitorul?

— Da. Mă duc după cafea. Nu mi-ai spus dacă vrei să mănânci? schimbă ea subiectul; n-avea niciun chef să vorbească despre Gabriel.

— Nu mi-ai dat ocazia să răspund, râse Sam. Nu, nu-mi este foame.

Fay coborî la bucătărie şi îl găsi pe Gabriel fumând. Inima i se opri, dar se apucă să pregătească o ciocolată pentru Danny, încercând să-l ignore. Tăcerea apăsătoare şi privirea ameninţătoare a lui Gabriel îi răsturnară hotărârea şi simţi nevoia să vorbească.

— Îmi dai şi mie o ţigară?

El i-o aprinse, i-o înmână şi veni în spatele ei, atât de aproape încât îi simţea respiraţia în păr.

Trase tremurător din ţigară, luptând cu impulsul de a se întoarce şi de a i se cuibări la piept. În loc de asta, se îndepărtă.

— Vrei nişte cafea? întrebă ea, convinsă că el îi putea auzi bătăile puternice ale inimii.

— Nu, răspunse Gabriel intransigent. Cine este?

— De ce te porţi atât de necivilizat, pară ea supărată. Ochii lui luciră ameninţător. E Sam. Ţi-am povestit despre el, se grăbi Fay să răspundă, speriată.

— Fostul logodnic, remarcă el crud. Fay simţi că ochii i se umplu de lacrimi.

— Uneori, te porţi ca un nemernic, acuză ea.

— Ai face bine să nu uiţi chestia asta, o avertiză Gabriel cu asprime, în vreme ce un muşchi îi juca necontrolat pe maxilar.

Apoi plecă, lăsând-o tremurând. Încărcă tava, adăugând şi câteva felii de prăjitură cu fructe şi o duse sus cu mişcări automate, mecanice, în vreme ce cugeta la comportamentul mânios al lui Gabriel.

Sam îl ajuta la colorat pe Danny, dar sări în picioare şi îi luă tava din mâini, zâmbitor. Fay trase draperiile şi aprinse lumina, iar Sam turnă cafeaua în căni. Apoi se

aşezară în faţa focului, Fay ţinând băiatul pe genunchi. Danny mâncă prăjitura şi îşi bău ciocolata cu o mutră preocupată, iar cei doi îşi începură conversaţia.

— Voiam să-mi cer scuze, declară Sam, pentru scena de la plecare. Cred că era vorba doar de mândria mea rănită.

— Nu, a fost crud din partea mea, dar n-am ştiut cum să-ţi spun că nu mă pot mărita cu tine fără să te rănesc. Însă nici n-am încercat să mă port cu blândeţe, declară Fay cu regret, amintindu-şi scena.

Sam scuturã din cap dezaprobator.

— N-a fost vina ta. Am avut destul timp să mă gândesc la problemă şi acum sunt convins că ar fi fost un dezastru. Am fost mereu prea apropiaţi.

— Da, mai degrabă ca frate şi soră.

— Încă te iubesc, Fay, recunoscu el blând.

— Şi eu pe tine şi sunt fericită că ai venit aici să lămurim lucrurile. Când am primit scrisoarea ta am fost îngrijorată, recunoscu ea cinstit, dar aveam de gând să te caut oricum, după întoarcerea mea la Londra.

Îşi băură cafeaua într-o linişte amicală, ştiind foarte bine ce gândeşte celălalt, neavând nevoie de cuvinte. Danny adormi în poala ei. Fay îl mângâia afectuos, observând cum juca lumina focului pe feţişoara lui tristă.

Figura lui Sam exprima împăcare zâmbitoare.

— Oare vom fi întotdeauna atât de apropiaţi, întrebă el gânditor.

— Sper, este foarte important pentru mine, veni răspunsul ei visător.

— Retrospectiv, nu pricep cum am ajuns la ideea căsătoriei. Am fi stricat totul. Nu ne-am gândit la consecinţe – eu nu m-am gândit, îmi pare rău.

— N-a fost doar vina ta, Sam, am contribuit şi eu, precum şi presiunile din partea familiei – cine poate spune cu exactitate? Acum, ne-am lămurit cu adevărat? vru ea să ştie, privindu-l direct în ochii la fel de verzi că ai ei. Răspunsul era clar. Nu exista resentiment, nici amărăciune, niciun semn de suferinţă, doar un soi de iubire frăţească şi bucurie. Spre deosebire de Gabriel, Sam avea o fire deschisă, complet lipsită de complicaţii.

— Vrei să mai rămâi câteva zile, dacă Sophie n-are nimic împotrivă? întrebă ea, dorind ca răspunsul să fie afirmativ.

— Da.

De parcă ar fi fost vorbiţi, Sophie intră în salon.

— Sam! Ce plăcere să te văd, exclamă ea, scuturându-i mâna. Sper că mai stai o vreme?

— Mulţumesc, da.

— În ritmul ăsta, casa o să se umple până la refuz, remarcă Fay pe ton glumeţ. Cafeaua e încă fierbinte, ce

părere ai de o ceaşcă, Sophie?

Mătuşa se aşează pe canapea şi îşi petrecură restul după-amiezii discutând în linişte.

Cina fu liniştită. Gabriel şi Cecilia ieşiseră în oraş, iar Fay se perpeli toată seara ştiindu-i împreună. îl culcă pe Danny, citindu-i o poveste. Rămase lângă el, urmărindu-i figura adormită. Era un copil atât de drăguţ, cum putea Cecilia să-l trateze cu atâta nepăsare? Avea nevoie de iubire, dar propria mamă nu prea îşi găsea vreme de petrecut cu el. Întreaga situaţie era neclară. De ce nu se căsătorise Gabriel cu Cecilia, ca să-i dea copilului numele său? îl iubea pe băiat, Fay era convinsă.

Coborî şi se alătură Lui Sam şi Sophiei. Trebuia să nu se mai gândească la asta, dacă voia să-şi păstreze sănătatea mentală. Seara trecu repede şi plăcut, iar Fay reuşi să se relaxeze. De fiecare dată când Gabriel era prin preajmă, nervii ei erau întinşi la maximum, parcă ar fi trăit pe muchie de cuţit. Se retraseră toţi devreme. Sam mai ales era obosit după călătorie. În mod surprinzător, nu mai ningea, iar Lambrigg House nu era încă ruptă de restul lumii, cu toate că drumurile continuau să fie foarte periculoase.

Înainte de culcare, Fay intră din nou în camera lui Danny. Băiatul dormea profund, dar ea lăsă uşa întredeschisă pentru cazul că s-ar fi trezit iar peste

noapte.

În pat, ca de obicei, gândurile ei reveniră la Gabriel şi la cruzimea arătată în după-amiaza aceea. Măcar dacă nu l-ar fi iubit!

La un moment dat, se trezi brusc şi rămase nemişcată o vreme, întrebându-se ce anume se întâmplase. Apoi pricepu că Danny plângea. Se ridică din pat, îşi înhăţă halatul, fără să-l mai îmbrace, în graba de a ajunge la copil. Îl găsi în pat, plângând şi-l luă în braţe pentru a-l linişti.

— Nu pleca, nu pleca, repeta el întruna, printre scâncete, vizibil înspăimântat.

— N-am să plec, Danny, şopti ea, legănându-l uşurel. Îi trebui multă vreme să se liniştească. Îi cuprinsese gâtul cu braţele lui micuţe, iar ea îl ţinea strâns la piept. Cecilia ar fi trebuit să-l îmbărbăteze şi să-l calmeze. I se rupea inima pe măsură ce devenea tot mai ataşată de băiatul lui Gabriel, înţelegând că între ea şi tată nu exista decât iubirea ei nemărturisită.

Probabil că aţipise cu copilul în braţe, fiindcă se trezi tresărind, a doua zi, sub privirile lui Gabriel – ea şi Danny continuând să fie îmbrăţişaţi. Chipul lui avea o expresie ciudată. Fay rămase nemişcată o vreme, adunându-şi gândurile şi amintindu-şi evenimentele serii precedente.

Fu cuprinsă de o senzaţie de stânjeneală, înţelegând

situaţia, precum şi faptul că străvezia ei cămaşă de noapte o expunea deplin privirilor insolente ale lui Gabriel, care se plimbau cercetătoare de-a lungul trupului ei, oprindu-se asupra rotunjimii sânilor, doar pe jumătate ascunşi şi asupra picioarelor goale. Întorcându-se la figura ei înroşită şi sfidătoare, ochii lui exprimară o veselie surprinzătoare.

Se desprinse cu grijă din îmbrăţişarea lui Danny şi privi împrejur, căutând halatul, pe care îşi aducea aminte foarte clar că-l adusese. Era căzut pe duşumea şi în clipa în care-l descoperi, Gabriel se aplecă şi îl ridică.

Fay îi aruncă o uitătură speriată. Era complet îmbrăcat, cu pantaloni şi cămaşă negre, hainele dându-i un aspect suplu viril şi ameninţător. De asemenea, scoteau în evidenţă goliciunea ei relativă.

Nu-şi dădea seama dacă era supărat, dar trebuia să afle.

— Vrei să-mi dai halatul de noapte, te rog? întrebă ea şoptit.

— Vino să-l iei, o necăji el. Fay constată surprinsă că în ochii lui se citea doar dorinţă. Nu făcu nicio mişcare, ci rămase în pat cu inima bătând nebuneşte, încercând să găsească o soluţie. Îşi trecu o mână prin părul castaniu, zburlit, fără să-şi dea seama că mişcarea inconştient senzuală atrăsese din nou atenţia lui Gabriel spre sânii ei plini. Înghiţi nervos, copleşită de dorinţă, deşi se gândea

cum ar putea scăpa. Era dificil să facă vreo mişcare în starea aceea de slăbiciune languroasă. Însă trebuia să încerce.

Danny dormea liniştit, iar ea îşi mută greutatea pe partea cealaltă a patului şi se ridică în picioare, atentă să nu-l deranjeze.

Gabriel o urmărea cu aceeaşi privire flămândă, uitând parcă de halatul pe care-l ţinea în mână.

— De când…? începu ea, dorind să afle de câtă vreme le observa somnul, dar el nu o lăsă să termine, ghicindu-i întrebarea.

— De vreo jumătate de ceas. Te frământă problema?

Fay nu reuşi să răspundă. Trebuia să scape cumva.

— Vrei să-mi dai halatul? repetă ea cu respiraţia întretăiată. Tensiunea se instalase între ei şi în preajma lor. Gabriel continua să stea nemişcat, blocându-i calea cu silueta lui impunătoare, ochii cenuşii nedezlipindu-se de pe figura ei.

— Cum ţi-am spus, vino să-l iei, repetă el, ameninţător şi răguşit. Fay fu străbătută de un fior imposibil de stăpânit.

— Te rog, Gabriel… insistă ea, fără să ştie exact ce anume cerea.

El îi ignoră apelul, degetele lui puternice ridicându-se într-un gest mângâietor spre gâtul ei, amplificând parcă

tensiunea ce plutea în aer. Fay îşi întoarse privirea spre Danny, îndepărtând mâna lui Gabriel. Danny – fiul lui. Ochii ei reveniră la Gabriel şi încercă să-l îndepărteze din cale. împinse în zidul format de pieptul lui, dar gestul se dovedi inutil.

— Lasă-mă să trec! izbucni ea mânioasă.

Gabriel îi puse un deget pe buze, avertizând-o să nu facă zgomot, apoi o ridică în braţe şi o duse în camera ei. O depuse pe pat şi se aplecă asupră-i.

Ea îl privea fix, inima bătându-i atât de rapid încât îi era teamă să nu cedeze.

— Te doresc Fay – Doamne, cât te doresc, şopti el cu intensitate. Spune-mi că Sam nu ţi-a fost amant – vreau s-o aud din gura ta. Fay îşi umezi buzele; nici nu-i trecea prin minte să-l contrazică.

— Sam nu mi-a fost niciodată amant, replică ea supusă, fremătând la expresia victorioasă ce apăruse în ochii lui.

Se apropie şi o sărută pe buze. Fay nu mai avea putere să i se împotrivească. Mâinile lui posesive îşi făcură loc pe sub cămaşa de noapte, descoperindu-i moliciunea înmiresmată a trupului. Ea îi întâmpină atingerile cu aceeaşi dorinţă mistuitoare.

Fay îi cuprinse faţa în palme, în vreme ce se sărutau cu un fel de disperare. Gabriel respira gâfâit.

Îi descheie cămaşa cu degete tremurânde, iar mâinile ei intrară în contact cu pieptul lui fierbinte, aspru din cauza perilor; slobozi un suspin de satisfacţie. Gabriel fu străbătut de un fior, iar mâinile lui o traseră mai aproape cu nesaţ.

Vocile de dincolo de uşă avură darul de a-i îngheţa. Gabriel scăpă un blestem, mânios, violent, iar cuvintele dure o treziră pe Fay la realitate. El se ridică în picioare, încheindu-şi cămaşa cu degete nesigure. Respiră profund de câteva ori, pentru a-şi redobândi stăpânirea de sine. Ea îl privea cu ochi încă plini de dorinţă.

— Nu mă mai privi astfel, nu pot să suport! gemu el.

Fay zâmbi provocator, întinzând mâna şi atingându-i coapsa, simţind muşchii ce se încordau sub atingere.

Nu se mai auzeau glasuri, aşa că Gabriel se apropie prudent de uşă.

— Trebuie să plec, spuse el răguşit, fără tragere de inimă. Ah, Fay, nu-mi vine să te părăsesc astfel, dar dacă Sophie… Înghiţi restul frazei.

— Du-te, îl îndemnă ea moale, zâmbindu-i înţelegător. Se gândise la ea şi îl iubea mai mult pentru asta.

Imediat după ce el ieşi din cameră, Fay auzi vocea Ceciliei pe palier. Oare îl văzuse pe Gabriel ieşind din camera ei? Poate că da, fiindcă începură să se certe. Îşi astupă urechile, nedorind să audă ce-şi spuneau.

Peste vreo jumătate de ceas, să ridică din pat. Holul era pustiu, iar ea aruncă o privire în camera lui Danny, dar o găsi goală. Făcu un duş cu apă rece ca gheaţa, apoi se şterse viguros, simţindu-se ceva mai bine. Se îmbrăcă repede şi coborî.

Spre norocul ei, bucătăria era tot pustie. Îşi prepară o cafea şi îşi aprinse o ţigară, neputându-se gândi la mâncare. Glasurile de afară o îndemnară să se apropie de fereastră: Danny şi Gabriel se jucau în zăpadă. Rămase nemişcată, observându-i. Gabriel râdea, complet relaxat, absorbit de copilul pe care-l arunca în sus.

Ochii lui erau iubitori, era vizibil fericit. Danny se manifesta asemănător. Feţişoara lui strălucea, în vreme ce râdea şi ţipa de încântare. Se simţeau excelent împreună – îi lega o afecţiune puternică, iar Fay încerca sentimente contradictorii. Era mişcător să-i vezi împreună, părea că aşa este normal, dar situaţia îi pricinuia o suferinţă ascuţită şi ridica multe întrebări fără răspuns. Continuă însă să-i privească îngândurată, până ce Gabriel îl ridică pe copil pe umeri şi porni spre liziera pădurii, continuând să râdă şi să glumească. De ce-i venea atât de uşor să-i iubească pe amândoi?

Se decise în clipa aceea că trebuia să se întoarcă la Londra cât mai curând posibil. Va pleca împreună cu Sam, care urma să mai stea doar câteva zile. În prezenţa Ceciliei

şi a lui Danny îi era imposibil să mai rămână. Ca mamă a fiului lui, Cecilia avea prioritate, iar Fay nu dorea să intervină între ei. Se aşeză din nou la masă şi îşi turnă încă o ceaşcă de cafea, întrebându-se cum avea să evolueze viaţa ei în absenţa lui Gabriel.

Sam o găsi după prânz, în salon, unde citea, încercând să-şi uite amărăciunea. Danny îl ţinea de mână.

— Bună, te căutam, spuse el vesel.

— Fay! strigă copilul, venind în fugă la ea.

— Bună ziua, dragul meu, îi zâmbi ea, sărutându-l pe frunte. Arăta drăgălaş, îmbrăcat cu salopeta micuţă şi cu puloverul de lână în culori vesele.

— Unde-ai fost toată dimineaţa? întrebă Sam.

— În camera mea, răspunse ea vag, închizând cartea. Ce puneţi la cale? încercă ea să pară bine dispusă.

Sam nu putea fi păcălit aşa uşor, dar nu comentă.

— Vrem să ne ajuţi să construim un om de zăpadă în faţa casei, nu-i aşa, Danny?

— Da, da! Copilul sălta de nerăbdare, trăgând-o de mână, cu ochi strălucitori.

— OK. Fay fu înveselită de manifestările nerăbdătoare ale băiatului. Să ne luăm hainele şi cizmele şi să ieşim afară.

Danny porni în fugă, iar Fay îi aruncă o privire lui Sam.

— Cecilia era obosită, explică el cu o strâmbătură, aşa că m-am oferit să mă ocup eu de Danny.

— Şi Gabriel? El ce scuză are?

— S-a dus în oraş să cumpere ceva pentru Sophie. Voia să-l ia pe Danny, dar Cecilia s-a opus, îşi continuă Sam explicaţia celor petrecute la prânz. El s-a supărat, în mod vizibil.

Fay spera că el nu-i va observa îmbujorarea.

— Îi sare ţandăra foarte uşor.

— Ai aflat pe propria piele? o necăji Sam, zburlindu-i părul. Ea recunoscu dând din cap.

— Sam, crezi că Cecilia este atrăgătoare? El rămase un timp pe gânduri.

— E foarte frumoasă, dar cam rece. Cred că e capabilă să distrugă pe oricare bărbat ce s-ar îndrăgosti de ea, răspunse el serios. Apoi o strânse pe după umeri încurajator şi îi şopti: dar tu eşti mai frumoasă şi mai blândă şi mai plină de suflet.

Fay chicoti şi îl împinse cât colo, obişnuită cu complimentele lui extravagante, dar măgulită.

— Hai să-l găsim pe Danny.

Copilul se chinuia să-şi încalţe cizmele. Fay îngenunche în faţa lui şi îl ajută să se îmbrace, iar Sam îl duse afară, în vreme ce ea căuta haine pentru omul de zăpadă. Ar fi fost al doilea în acea iarnă, îşi spuse ea

zâmbind.

Construcţia dură mult, fiind întreruptă pentru numeroase bătăi cu bulgări şi pentru pauze de râs, dar în cele din urmă omul de zăpadă uriaş, de aproape doi metri fu gata. Sam îl ridică pe Danny că să poată pune cu mâna lui bucăţile de cărbune care-i ţineau loc de ochi şi de gură, precum şi nasul morcov. îl gătiră cu un fular şi cu pălărie, apoi porniră în căutarea unor beţe care să ţină loc de mâini. Fay găsise şi o umbrelă veche, pe care o atârnară de unul dintre beţe. Era gata şi se retraseră puţin să-şi admire opera, râzând în voie.

— Ce nume să-i punem?

— Danny – cum mă cheamă şi pe mine, răspunse imediat copilul, aşa că Fay îi scrise numele pe zăpadă cu bucăţele mici de cărbune: DANNY.

Sam îl ridică pe umeri şi o cuprinse pe Fay cu un braţ şi rămaseră să-şi privească apreciativ opera. Arăta magnific, iar Danny îl călărea entuziasmat pe Sam. Parcă ar fi fost o familie, îşi spuse Fay nefericită. Oricine i-ar fi văzut ar fi fost convins că ea şi Sam erau căsătoriţi, iar Danny era copilul lor. Închise ochii, dorind cu disperare ca Danny să fi fost copilul ei, al ei şi al lui Gabriel.

Sam începuse să cânte un colind, cu toate că trecuse de mult Crăciunul, iar ea şi Danny i se alăturară în liniştea după-amiezii târzii.

Land Roverul apăru înaintând încetişor pe alee, iar Fay încercă să-l ignore, cu toate că inima ei i-ar fi ieşit bucuroasă în întâmpinare. Dar Danny observase şi el maşina şi îi ceru lui Sam să-l lase jos. Fugi la portieră şi-l trase după el pe Gabriel, povestindu-i ce făcuse. Ochii lor se întâlniră: ai lui îngustaţi şi enigmatici, ai ei larg deschişi şi trişti.

Gabriel admiră omul de zăpadă, apoi îl luă în cârcă pe Danny, observând braţul cu care Sam cuprinsese talia lui Fay. Ea zâmbi sfidător, apropiindu-se mai mult de Sam şi urmărind efectul cu o plăcere aproape sadică.

— Trebuie să mă apuc de prepararea cinei, murmură ea.

Sam şi Fay porniră spre casă, lăsându-i pe ceilalţi doi să se joace în zăpadă.

În vreme ce Sam o ajuta la bucătărie, Fay îl întrebă dintr-odată:

— Crezi că Gabriel o iubeşte pe Cecilia?

— Ce contează? ridică el din umeri.

— Pentru Danny este important, replică ea tăios.

— Eşti convinsă că Danny e fiul lui Gabriel?

— Este suficient să te uiţi la ei! izbucni ea, cerându-şi imediat scuze. Iartă-mă.

Sam o cuprinse cu braţul, într-un gest protector.

— Îl iubeşti, afirmă el simplu. Fay pricepu că n-avea

cum să-l păcălească.

— Da, îl iubesc, recunoscu ea amărâtă. Şi ştiu că el nu ţine la mine, nu reuşim să ne înţelegem deloc. Observă tristeţea din ochii lui. Te-ai supărat.

— Puţin, zâmbi el slab. Te-am pierdut.

— Ah, Sam, încă te iubesc, ştii bine.

Tresăriră amândoi la zgomotul făcut de închiderea uşii.

— Cine a fost?

Sam se grăbi să iasă pe hol şi privi spre scară.

— Gabriel, răspunse el peste umăr.

Fay simţi că i se face rău. Oare îi auzise declaraţia? Dacă da, era pierdută. Se întoarse spre Sam albă la faţă.

— Crezi că m-a auzit? şopti ea.

— Nu ştiu. N-aş zice, încercă el s-o îmbărbăteze. Fay îl prinse de braţ.

— Când te întorci la Londra, mă iei şi pe mine? întrebă ea cu un soi de disperare.

— Hei, calmează-te, dragă, nu-i sfârşitul lumii!

— Vrei să mă iei? insistă ea.

— Sigur că da, oricând vrei.

Fay îl îmbrăţişă recunoscătoare.

— Îţi mulţumesc, Sam! Mă înţelegi? N-am să mai fiu capabilă să-l înfrunt, dacă a auzit tot.

— Îl iubeşti cu adevărat, constată el resemnat.

— Probabil că m-am îndrăgostit din prima clipă când l-am văzut. împotriva voinţei mele, mai ales acum, după ce i-am cunoscut pe Danny şi pe Cecilia. Trebuie să se însoare cu ea şi să-i dea copilului numele său, iar eu voi fi obligată să mă feresc din calea lui. Începuse să plângă, iar Sam o mângâie liniştitor pe păr.

— Ştiu, draga mea, spuse el blând. Nu mai plânge – putem pleca oricând ai să doreşti.

— Trebuie să discut cu Sophie, să-i explic. A fost atât de drăguţă cu mine, spuse Fay, ştergându-şi lacrimile cu degete tremurânde.

Definitivă planul în vreme ce se ocupa de cină. Venise vremea să se întoarcă la lucru. Avea să-i scrie lui Paul la noapte. Îşi revenise din punct de vedere fizic, munca o va ajuta să uite, spera ea. În drum spre camera ei, îl auzi pe Danny ţipând fericit din baie. Vârî capul pe uşă şi o descoperi pe Sophie, cu părul în dezordine, complet udă, îngenuncheată lângă cadă şi stropindu-l pe băiat, care răspundea în acelaşi fel.

— Sophie, eşti fleaşcă! exclamă ea, râzând.

— Bună, draga mea, replică mătuşa cu ochi strălucitori. Într-adevăr, sunt, dar mă distrez de minune.

Fay se aşeză pe un scaun.

— Cecilia n-a avut vreme, presupun, comentă ea răutăcios. Sophie pufni.

— Femeia aia nu pare să aibă niciun pic de timp pentru Danny. I-am spus-o în după-amiaza asta, după ce m-am întors de la vicar.

— Deci acolo ai fost! Nu te-am văzut toată ziua. Voiam să-mi cer scuze pentru purtarea mea din ultima vreme.

Sophie scuturã din cap, în vreme ce-l înfăşura într-un prosop pe Danny.

— Înţeleg, Fay. Ţi-a fost greu – Gabriel şi Cecilia, apariţia lui Sam… Mi-am dat seama că vrei să fii singură.

— Dragă Sophie, te iubesc. Am fost deprimată şi confuză, dar asta nu-i o scuză. Povesteşte-mi despre Cecilia.

Sophie îl îmbrăcă în pijama pe Danny, care cânta de unul singur.

— Ei bine, când m-am întors, am aruncat o privire în salon. Era acolo, în faţa focului, plictisită de moarte, răsfoind o revistă, de parcă n-ar fi fost nimic de făcut prin casă. Mătuşa se opri să-şi tragă sufletul, îmbujorată şi ofensată. După ce m-a văzut, mi-a aruncat una din privirile ei superioare şi practic mi-a dat ordin să pregătesc o cafea. Aşa că am intrat – probabil că a fost destul de hazliu – şi i-am declarat că nu-i sunt servitoare. Dacă voia cafea, n-avea decât să-şi dezlipească fundul de pe fotoliu şi să-şi facă!

— Bravo! aplaudă Fay. În ziua când şi-a făcut apariţia, a procedat şi cu mine la fel, de fapt m-a considerat slujnică. Oricum, spune mai departe.

— Am întrebat-o unde era Danny, continuă Sophie, încă enervată. Mi-a spus că are impresia că e cu Sam, dar nu înţelege de ce mă interesează. Nu m-am mai putut stăpâni, Fay, mi-a sărit ţandăra şi i-am declarat că se poartă groaznic cu cel mic şi că este un mare nenoroc pentru el să aibă o asemenea mamă. Ştiu că n-ar fi trebuit să spun una ca asta. Nicio mirare că Gabe nu pare deloc atras de ideea de a se căsători cu ea.

— Ar trebui s-o facă, interveni Fay cu voce calmă.

— Nu cunoaştem întreaga poveste, Fay, n-ar trebui să-l judecăm.

— Eu o fac. Doar uitându-se la Danny ar trebui să-i fie suficient. Copilul se spăla pe dinţi, figura lui demonstrând concentrare maximă. Merita toată dragostea şi atenţia lui Gabriel.

— Şi ce ţi-a răspuns Cecilia?

— Aici a fost ciudăţenia – s-a mulţumit să zâmbească strâmb şi a ieşit din cameră. Îmi venea s-o plesnesc peste faţă! Este o femeie dură, lipsită de căldură, Fay. Ai fi gata să-l condamni pe Gabriel la o viaţă alături de ea, când e clar că nu o iubeşte?

Nepoata era însă de neclintit.

— Trebuie să plătească preţul. Eşti dispusă să-l condamni pe Danny la o viaţă fără tată? replică ea.

Capitolul 8

Fay ieşi din baie, se şterse şi îşi îmbrăcă halatul. Apoi intră în dormitor să se gătească pentru cină. În vreme ce-şi usca părul, se întrebă cum se făcea că Gabriel nu se căsătorise cu Cecilia. îl ştia onest şi iubitor; poate că nu aflase despre existenţa lui Danny, deşi nu şi-o putea imagina pe Cecilia păstrând un asemenea secret, mai ales că-l dorea în mod clar pe Gabriel.

Gândurile îi fură întrerupte chiar de Cecilia, care intră în cameră, fără să mai bată la uşă. Iritată, Fay se întoarse spre nou-venită.

— Obiceiul este să baţi la uşă măcar, înainte de a da buzna în dormitorul cuiva, spuse ea cu răceală, incapabilă să-şi mascheze antipatia faţă de femeia frumoasă din faţa ei. Avea tot ce şi-ar fi putut dori Fay – plus Gabriel şi Danny.

Îmbrăcată cu o rochie de culoarea piersicii foarte potrivită cu tenul ei, Cecilia o privea fix, cu ochi maliţioşi.

— Ştii totul despre dormitoarele altora, nu-i aşa? Ce pui la cale? întrebă ea absolut necivilizat.

Fay rămase şocată. Cecilia cea stăpână pe sine dispăruse, înlocuită de o femeie mânioasă, gata de luptă.

— Nu înţeleg la ce te referi, replică Fay, reuşind încă

să menţină un ton civilizat. Acesta era adevărul.

— Eu cred că pricepi, continuă bruneta mânioasă, insolentă. Vorbesc despre felul cum te-ai aruncat în braţele lui Gabriel.

Împotriva voinţei, Fay simţi că roşeşte.

— Vezi – n-ai cum să negi. Da, l-am văzut părăsind camera asta azi-dimineaţă şi era foarte clar ce se petrecuse!

— Ieşi afară, şopti Fay, incapabilă să facă faţă atacului Ceciliei. Nu se simţea în stare să răspundă insultelor cu aceeaşi monedă. Era rănită şi extenuată. Cecilia nu se mişcă din loc.

— Te avertizez, lasă-l în pace. Eşti la curent cu situaţia, sau măcar e ar trebui s-o ştii până acum, continuă Cecilia, cu o privire dură, încărcată de ură. Fay îşi feri ochii. Da, cunoştea situaţia. Cecilia venise să ia ceea ce-i aparţinea şi, în mod ciudat, lui Fay îi era milă de ea.

— N-ai de ce te teme. Am să plec curând, spuse ea obosită.

— Bine, zâmbi Cecilia. Până atunci, ţine-te departe de el.

Părăsi încăperea cu paşi mari, lăsând-o pe Fay singură şi zdruncinată. Casa asta devenea de nesuportat, claustrofobă; emoţiile puternice ce-i legau pe ocupanţi aveau darul să-i sluţească. Fay nu voia să devină urâtă, îşi

dorea doar liniştea care să-i permită să-şi oblojească inima suferindă.

Se îmbrăcă încet pentru cină, nedorind să coboare în sufragerie. Nu era obligată, însă a rămâne în cameră ar fi echivalat cu o recunoaştere a înfrângerii şi, chiar dacă îşi pierduse inima, îi rămăsese mândria.

Rochia amplă din satin îi îmbrăţişa strâns trupul zvelt, dându-i un aer sofisticat. Aplică mai mult fard decât de obicei, încercând să-şi ascundă nesiguranţa şi starea emoţională. Evită să se gândească la ceea ce-i spusese Cecilia; va avea destul timp mai târziu.

Îşi aranjă părul strălucitor şi porni în căutarea Sophiei, hotărâtă să-şi anunţe plecarea. Mătuşa se afla în sufragerie, aşezând masa.

— Sophie, pot să-ţi vorbesc? începu Fay, aducând tacâmurile din bufet. În glasul ei răsuna disperarea.

— Ce s-a întâmplat, copilă?

— Mă întorc la Londra cu Sam cât de curând, izbucni ea.

— Eşti obligată să pleci? întrebă cu blândeţe mătuşa, oprindu-se din lucru pentru a o privi cu atenţie pe Fay.

— Da, răspunse ea, muşcându-şi buzele. Nu mai pot sta aici. Ah, Sophie, nu mai suport – Gabriel, Cecilia şi Danny, prezenţa lor mă aduce în pragul nebuniei! Te rog să mă înţelegi!

— Pricep, dar sunt egoistă. Du-te când doreşti, spuse Sophie şi o îmbrăţişă strâns.

Fay îşi strânse pleoapele îndurerată.

— Nu vreau să te părăsesc, ai fost atât de bună cu mine şi te iubesc, ştii bine. Dar sentimentele pentru Gabriel mă sfâşie! Sophie aprobă din cap, înţelegătoare, iar Fay continuă: am să-ţi scriu şi poate că am să te vizitez la vară. Până atunci lucrurile se vor linişti. Ochii i se umpluseră de lacrimi şi se simţea foarte vinovată. Era atât de laşă.

— Înţeleg, Fay, zău că da. Nu trebuie să te consideri vinovată – promite-mi că n-ai s-o faci.

— Promit, declară ea răguşit, trăgându-şi nasul.

— S-au lămurit lucrurile între tine şi Sam? schimbă Sophie subiectul, reluându-şi activitatea întreruptă.

— Da, mulţumesc lui Dumnezeu! Cred că am înţeles amândoi că ar fi fost un dezastru dacă ne căsătoream, zâmbi Fay. Am crescut prea aproape unul de celălalt, îl iubesc ca pe un frate. Gândurile ei se întoarseră la Gabriel, iar durerea o împunse din nou.

— Şi Sam e de aceeaşi părere? întrebă mătuşa, neobservându-i suferinţa.

— Da. Nu a venit pentru a încerca să mă convingă să mă mărit cu el, cum mă temeam, ci doar pentru a clarifica lucrurile. Ne certaserăm înainte să plec din Londra. Astăzi

i-am spus că îl iubesc pe Gabriel şi cred că e un pic gelos, cu toate că n-are motiv. Mă întreb cum voi reacţiona când se va îndrăgosti el. Cred că am să simt şi eu gelozie, râse

Fay. Iartă-mă, că deviez de la subiect. Bem un păhărel?

— De ce nu? Toate sunt gata şi cred că meritǎm să ne relaxăm.

Intrară în salon, braţ la braţ, făcând haz. Gabriel ridică ochii de pe ziar şi le întâmpină cu un zâmbet. Era singur. Îşi luară câte o băutură şi se aşezară în faţa focului. Fay îi aruncă o privire furişă, încărcată de iubire. Părea liniştit, aşezat comod într-un fotoliu. El îşi aprinse o ţigară cu mişcări degajate şi ridică spre Fay ochii cu o expresie impenetrabilă.

— Voiam să-ţi vorbesc, spuse el aparent nepăsător. Vei fi liberă după cină?

— Nu ştiu, răspunse ea, suspicioasă, am multe de făcut.

— Fay pleacă, ştiai? interveni Sophie.

Nepoata oftă, dorindu-şi ca Sophie să nu fi deschis subiectul. Sperase că va putea să dispară pe tăcute.

Figura lui deveni încordată, iar ochii umbriţi străluciră.

— Zău? Când? Tonul continua să fie degajat.

— Poimâine, cred, răspunse ea la fel, deşi vorbele îi

opreau respiraţia. Sam se întoarce la Londra şi voi profita de ocazie.

— Pricep, vorbi Gabriel, trăgând din ţigară.

„Mă îndoiesc”, îşi spuse ea, supărată. Noutatea nu părea să fi avut vreun efect asupra lui. Nici nu s-ar fi aşteptat la altceva. Nu însemna nimic pentru el, ştiuse asta întotdeauna.

— Unde este Cecilia? întrebă ea, ochii aruncându-i fulgere.

Gabriel ridică din umeri elocvent.

— Habar n-am, veni răspunsul tărăgănat.

Sophie îşi ceru scuze şi părăsi încăperea, cu toată privirea rugătoare a lui Fay. Se ridică în picioare. N-avea de gând să rămână singură cu el.

— Fugi? o tachină el blând.

— Du-te naibii! replică ea amarnic, enervată de replică, dând să plece.

În clipa următoare el se afla alături, cu mişcări sigure şi fulgerătoare, prinzând-o de braţ. Fay înfruntă zâmbetul crud ce-i înflorise pe buze, mânată de mânie, frustrare şi iubire. Cum reuşea să fie atât de degajat şi nepăsător? Era pe cale să dispară pentru vecie din viaţa lui, iar lui nici nu-i păsa. Era prea mult. Pierzându-şi brusc stăpânirea de sine, îl pălmui sonor, luându-l prin surprindere. îl privea febril.

— Dă-mi drumul!

— Niciodată, murmură el brutal, înfigându-şi degetele puternice în părul ei lucios şi trăgând-o înapoi cu asprime. De prea multe ori m-ai dus cu preşul şi acum vei plăti, Fay, continuă el mohorât, învăluind-o într-o privire înfometată.

Fu cuprinsă de teamă, dar în acelaşi timp se simţi străbătută de un fior emoţional. Buzele i se întredeschiseră provocator, involuntar şi îi auzi geamătul, în vreme ce o săruta apăsat, insistent. Fay îşi pierdu orice reţinere. „Îl iubesc”, îşi spuse ea, tânjind, răspunzând instinctiv acelei guri pasionate, trecându-şi palmele peste pieptul lui, cuprinzându-i umerii laţi. El n-o iubea, o dorea numai, dar în clipa aceea se simţea gata să accepte orice, atât era de slăbită de iubire şi de dorinţă. Mânia lui dispăruse, degetele i se mişcau acum cu blândeţe, coborând din păr şi mângâindu-i rotunjimile trupului, excitând-o. Ea gemu uşor. Mâinile îi ajunseră pe coapse, trăgând-o mai aproape, lipind-o de corpul lui încordat.

Uşa trântită a salonului îl făcu pe Gabriel să ridice fruntea. Fay se întoarse şi o văzu pe Cecilia, ai cărei ochi negri erau plini de ură şi gelozie. Fay se eliberă din braţele lui, simţind că stomacul i se întoarce pe dos din pricina dorinţei neîmplinite. Ochii celeilalte o sfredeleau, veninoşi, iar Fay părăsi încăperea fără o vorbă. Abia mai putea umbla, atât de tare îi tremurau picioarele, iar umilinţa o

orbise într-atât încât aproape că-l răsturnă pe Sam care tocmai cobora scara.

— Fay, ce s-a întâmplat? o opri el, ajutând-o să-şi recapete echilibrul.

— Sam, vrei să cinăm în oraş? Te rog! Nu pot să mai rămân aici! Era aproape isterică, ochii verzi exprimând frustrare.

— OK, acceptă el imediat, fără vreo întrebare.

Fay dădu drumul unui suspin prelung de uşurare.

— Îţi mulţumesc. Putem să plecăm imediat?

— Te simţi bine? vru el să ştie, privind-o cu îngrijorare.

— Da – minunat. O să-ţi povestesc mai târziu. S-o anunţ numai pe Sophie că plecăm.

Alergă la bucătărie şi-i spuse mătuşii, care se arătă nelămurită, dar foarte înţelegătoare.

— Vrei să vii cu noi? întrebă Fay, dar Sophie refuză. Trebuia să-l supravegheze pe Danny, care părea să fi contractat o răceală. Fay o sărută repede pe obraz şi o zbughi la etaj să-şi ia haina.

Gabriel apăru din salon în clipa când ea se îndrepta spre maşină, acolo unde o aştepta Sam.

— Unde te duci? întrebă el, privind-o sălbatic.

Proasta lui dispoziţie se datora probabil Ceciliei. Îşi aminti cum înţepenise Gabriel la apariţia brunetei. Simţise

oare vinovăţie? Amintirea umilinţei resimţite reveni, însoţită de un val de furie.

— Afară, spuse ea, dorindu-şi să fie lăsată în pace.

Gabriel scutură din cap.

— Nu, rămâi aici, vreau să vorbesc cu tine. Era un ton de comandă, iar Fay nu avea de gând să accepte aşa ceva.

— Nu încerca să mă opreşti Gabriel! îl avertiză ea, găsind puterea necesară în chiar mânia lui vizibilă. Ba chiar reuşi să arboreze un mic zâmbet crud. Sam mă aşteaptă.

Gabriel scăpă o înjurătură sălbatică.

— Şi crezi că mă interesează? mormăi el ameninţător.

— Probabil că nu, nimic nu pare să te intereseze prea tare, replică ea rece, reuşind să-i ţină piept. Ai de gând să mă reţii cu forţa?

O clipă Gabriel păstră tăcerea, sfâşiat de o luptă interioară.

— Fii blestemată, Fay, răspunse el concis, iar ea ştiu că nu o va opri, chiar dacă era perfect capabil.

Aruncându-i o privire temătoare, Fay trecu pe lângă el şi ieşi afară, în noaptea rece, cu inima bătându-i frenetic, aşteptându-se la fiecare pas să-l audă venind, oprind-o, obligând-o să rămână cu el. De ce n-o oprea? se întrebă ea, cuprinsă de păreri de rău aproape perverse.

Ajunse la maşină şi luă loc lângă Sam.

— Unde doreşti să mergem? vru el să ştie.

— Nu contează. Condu până găsim un loc, replică ea plat, încercând fără succes să mimeze entuziasm. Iartă-mă, Sam, mă folosesc de tine. Dacă preferi să ne întoarcem, foarte bine, zise Fay, înţelegând că el merita să ştie adevărul, dezgustată de propria persoană pentru felul cum îl tratase.

— Ştiu că te foloseşti de mine, dar nu contează, răspunse el vesel, luându-şi o clipă ochii de pe drum. Măcar bine că se poate circula. Sophie spunea că se aşteaptă să fim înzăpeziţi săptămâna asta, schimb ă el subiectul, demonstrându-i că nu se simţea lezat. Fay închise ochii, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Bunătatea lui Sam, după mostra de sălbăticie a lui Gabriel o impresiona profund. Sam ieşi de pe drum şi încercă să-i aline suferinţa, iar ea se trezi suspinând cu nasul îngropat în reverul hainei lui, ca urmare a ultimelor ore de tensiune.

— Am să-l omor! murmură Sam mânios, mângâindu-i părul şi ştergându-i lacrimile, vizibil îngrijorat.

În cele din urmă, Fay se linişti. Lacrimile secară şi-i zâmbi.

— Probabil că arăt groaznic.

— Eşti minunată, replică el blând, ochii adeverindu-i spusele.

— Nu-i adevărat, dar sunt înfometată, declară ea, încercând să-şi refacă machiajul.

Sam porni din nou motorul, râzând. Găsiră un han micuţ, cu aspect prietenos, pe marginea drumului şi intrară ţinându-se de mână. Era o clădire veche, din cele cu tavanul jos, sprijinit pe grinzi groase de stejar. Fură conduşi la o masă retrasă, iar Sam comandă ceva de băut. Apoi cerură câte o friptură de vită la grătar – gusturile lor culinare fuseseră întotdeauna similare – şi salată. În cele din urmă, Sam îi aruncă o privire peste masă.

— Vrei să-mi povesteşti acum?

— N-a fost nimic special, doar încă o ceartă cu Gabriel şi înainte de asta, Cecilia a venit în camera mea şi mi-a cerut să stau departe de el – în termeni foarte categorici, vorbi ea.

— Dură cucoană! fluieră el a mirare.

— A fost foarte nepoliticoasă, îşi aminti Fay. Să-i fie de învăţătură lui Gabriel, va avea de pătimit de pe urma ei.

— Nu-i doreşti una ca asta, zise Sam, sperând contrariul.

— Poate că nu, dar un lucru este sigur, n-am să mai am de-a face cu ei, adăugă ea în pripă, observând expresia de scepticism de pe figura lui.

Felurile comandate sosiră şi mâncară amândoi cu poftă, fără să mai schimbe vreo vorbă până la sfârşitul

cinei. În sfârşit, Fay se lăsă pe spătar, cu un zâmbet mulţumit pe figură.

— Ai o ţigară? întrebă ea.

— Ale tale, spuse el scotocind în torpedo şi scoţând un pachet pe jumătate plin, le-ai lăsat în maşină acum trei săptămâni.

Fay îşi aprinse una şi îl privi, încercând să-l vadă cu ochii unei străine. Era un tânăr foarte atrăgător, iar impresia era susţinută de privirile furişe cu care-l măsurau femeile de la celelalte mese. Părul blond era destul de lung, la modă, iar figura subţire sugera personalitate. Pometii proeminenţi şi maxilarul puternic îi dădeau un aspect felin. Ochii verzi, oblici, erau permanent amuzaţi.

— De ce mă priveşti astfel, întrebă el dintr-odată.

— Cum adică?

— În felul acela de preţuire detaşată.

— Încercam să constat cum arăţi pentru un străin – spuse ea, încreţind din nas – şi eşti un tânăr foarte eligibil.

Amuzat, Sam scutură din cap şi ceru nota de plată. Fay scotoci în poşetă după portofel şi insistă să împartă nota.

— Sam, protestă ea exasperata, eu te-am rugat să ieşim la cină, n-a fost invitaţia ta. Părăsiră restaurantul continuând să discute problema.

— Ne întoarcem? întrebă el, nevrând să-i forţeze

mâna.

— Cred că da.

— Nu eşti obligată, să ştii, spuse el pornind motorul.

— Ba da. Fuga nu ajută cu nimic. Iartă-mă că n-am putut vorbi despre asta, dar e prea dureros. Mă înţelegi?

El îi aruncă un zâmbet şi îi strânse uşor mâna.

— Stai liniştită. Mi-a făcut plăcere să ieşim – cu toate problemele! Ajunseră devreme acasă. Sophie îi aştepta în hol.

— V-aţi simţit bine? vru ea să ştie, în vreme ce ei îşi scuturau zăpada de pe încălţări.

— A fost excelent, răspunse Fay. Scuze pentru cină, Sophie. Se întoarse spre Sam. Să prepar o cafea? Ce spui despre o ceşcuţă, Sophie? Cei doi se arătară încântaţi de idee.

— O cafea fierbinte e numai bună după un asemenea drum îngheţat.

Fay aruncă o privire spre salon, iar Sophie îi ghici gândul.

— E pustiu, răspunse mătuşa la întrebarea nerostită a nepoatei. Domnişoara Tansley s-a dus la culcare, iar pe Gabriel nu l-am mai văzut de câteva ceasuri. La cină era prost dispus, probabil din cauza ta, spuse ea pe un ton de prefăcută mustrare.

Se aşezară la taclale în faţa focului, până ce

incapabilă să-şi mai înăbuşe căscatul, Fay anunţă că se retrăgea la culcare. Evenimentele zilei o extenuaseră atât emoţional cât şi fizic, aşa că se împletici spre dormitor, abia ţinându-şi ochii deschişi şi adormi instantaneu.

Fu trezită în toiul nopţii de către Gabriel, care o scutura uşurel de umăr. Deschise greu ochii, dar deveni imediat lucidă când văzu cine era lângă ea. Luna plină lumina încăperea, umbrindu-i misterios trăsăturile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea nesigură. S-a trezit Danny? Se ridică îngrijorată în capul oaselor.

— Nu, Danny e în regulă. Adineauri m-am uitat în camera lui, veni răspunsul, în vreme ce ochii lui sclipitori se opriseră asupra sânilor ei, vizibili prin străvezia cămaşă de noapte. Fay îşi trase cearşafurile până sub bărbie.

— Ce doreşti? întrebă ea răguşită.

— Ridică-te şi vino la o plimbare, răspunse Gabriel pe ton de comandă.

— La ora asta? Nu-i venea să creadă.

— De ce nu? ridică el din umeri, convingător.

O vreme, îl privi de parcă ar fi fost nebun, apoi zâmbi.

— Într-adevăr, de ce nu? îşi dorea prezenţa lui, iar o plimbare la lumina lunii putea fi răspunsul. Aşteaptă afară până pun ceva pe mine, îl îndemnă ea.

Gabriel se aplecă şi o sărută uşor.

— Îmbracă-te cât mai gros, este foarte frig, spuse el liniştit, părăsind apoi încăperea.

Imediat ce uşa se închise, Fay sări din pat. Îşi luă blugii şi două pulovere groase şi îşi perie părul răvăşit. Ieşi fără zgomot din cameră. Ciorapii groşi de lână şi covorul atenuau orice sunet. Gabriel o aştepta lângă uşă. O măsură din priviri şi zâmbi aprobator, afectuos.

— Hai! O luă de mână şi coborâră furişat scara. Fay îşi puse cizmele şi haina groasă, străduindu-se să-şi înăbuşe râsul. Îşi amintea de copilărie.

Nu vorbiră până ce nu ajunseră afară, pe alee. Luna plină se afla sus pe cerul senin, împrumutând peisajului o aură de strălucire monocromă. Gabriel îi cuprinse umerii cu un braţ, iar ea îl privi pieziş.

— Ţi se întâmplă des să te plimbi la ora asta?

— Numai când nu pot să dorm, răspunse el, cercetând orizontul.

— De ce nu poţi dormi? insistă ea, continuând să-i urmărească figura.

— Ar trebui să ştii, răspunse el liniştit.

Fay întoarse capul, simţindu-şi gura uscată. Nu scăpase nota brutală, cu tot calmul vocii lui şi era în acelaşi timp speriată şi încântată.

Intrară în pădure, Gabriel continuând s-o ţină după umeri, strâns, protector. Între ei se instaurase pacea, un

fel de legătură tacită. Ciudat, îşi spuse Fay, cum la un moment dat erau gata să se sfâşie reciproc, pentru ca în clipa următoare să se îmbrăţişeze cu pasiune, iar la scurtă vreme după aceea să se plimbe în linişte. N-avea să uite niciodată acea relaţie furtunoasă, oricât de scurtă fusese, după cum era ferm convinsă că niciodată nu va mai întâlni un bărbat care s-o obsedeze astfel. Relaţia ei cu Sam fusese superficială, lipsită de complicaţii, incomparabilă cu sentimentele puternice provocate de cel care-i păşea acum alături.

Ajunşi în vârful colinei, Gabriel se opri şi o întoarse cu faţa spre el.

— În seara asta m-am purtat urât, vorbi el spăsit. Îmi pare rău.

Ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Este o situaţie dificilă în casă. Presupun că toţi ne simţim încordaţi, replică Fay, pe un ton care spunea mai mult decât ar fi vrut despre sentimentele ei.

— Nu te prea înţelegi cu Cecilia, zise el sardonic, atingându-i obrazul cu degetele. Fay ridică din umeri, ferindu-se instinctiv de atingere, întrebându-se cum ar putea evita răspunsul. Totuşi, de ce s-o fi făcut? Oricum avea să plece curând.

— Nu, răspunse în cele din urmă. Îmi pare rău.

Gabriel zâmbi blând, observându-i retragerea.

— Dar cu Danny?

— Este un copil minunat, replică imediat, figura ei lăsând să i se observe ataşamentul.

— Ţii la el? O privea cu intensitate.

— Sigur că da – oricine ar simţi acelaşi lucru. „Cu excepţia Ceciliei, propria lui mamă”, completă ea în gând.

Gabriel îi luă braţul şi păşi mai departe.

— Ai avut parte de o copilărie fericită, Fay?

— Da. Cu toate că am fost singură la părinţi, n-am resimţit asta niciodată datorită lui Sam şi familiei lui. Dar tu? Nu se simţea în largul ei să vorbească despre sine, nedorind să-i dea prea multe informaţii; dar era prea târziu.

— Alex şi cu mine am fost crescuţi de un unchi, în Sicilia, după moartea părinţilor, vorbi el nostalgic. Am fost foarte strâns uniţi – unchiul nu ţinea la noi, eram pentru el doar o responsabilitate nedorită. Am dus-o bine, să nu înţelegi greşit. O vreme permanent însorită şi libertate deplină, aşa mi-a rămas întipărită în minte copilăria. Doamne, ce nesăbuiţi eram, viaţa era prea uşoară pentru noi, iar Alex. Oftă apăsat de amintire. Alex a murit la fel cum a trăit.

— Gabriel, iartă-mă, n-am vrut să-ţi răscolesc amintirile despre. spuse ea, punându-i un deget pe buze. Ochii ei verzi reflectau o tristeţe profundă.

— Eşti atât de drăguţă, Fay, spuse el aspru, de parcă blândeţea ei l-ar fi rănit. Îi prinse mâna şi i-o sărută, privind-o în ochi.

Atingerea îi provocă un fior şi Fay îşi retrase în grabă mâna, încercând să ignore expresia ochilor lui. Îi vedea parcă pe cei doi fraţi, alergând liberi sub soarele arzător. Gabriel mai mare, având mereu grijă de frăţior. În mod ciudat, gândul îi provoca durere, dar voia să afle mai mult, aşa că se întoarse spre el şi şopti rugător:

— Povesteşte-mi viaţa ta.

Îi aruncă o privire întrebătoare, dar ridică din umeri şi îşi reluă istorisirea.

— Am fost crescut în Sicilia, aşa cum ţi-am spus deja. Apoi am venit la şcoală în Anglia. După studii, am avut diverse slujbe, am călătorit – o poveste absolut banală. M-am apucat de scris şi iată-mă. Era prea sumar, nu aflase nimic. Parcă amândoi se fereau de aprofundarea relaţiei.

— Câţi ani aveai când ţi-au murit părinţii? insistă ea.

— Şapte, răspunse el scurt. Apoi, continuă: aproape imediat ne-am mutat în Sicilia – pentru mine a fost o perioadă răvăşitoare. Alex era prea mic. Hai să mergem mai departe.

Îi cuprinse din nou umerii cu un braţ, ţinând-o strâns şi porniră înainte. Bariera dintre ei păru să se ridice progresiv, iar Fay reuşi să-şi facă o idee despre viaţa lui.

Ca urmare a confuziei provocate de decesul părinţilor şi de mutare, devenise rebel şi sălbatic, protejându-l excesiv pe fratele mai mic, singura persoană de care era ataşat sentimental după dispariţia mamei şi tatălui. Unchiul nepăsător îi lăsase de capul lor într-o zonă rurală a Siciliei. De aici şi şocul contactului cu disciplina strictă din şcolile britanice. Lupta îl călise, îl făcuse rezistent. Călătorise mult şi încercase multe meserii, alegând în cele din urmă cariera scrisului. Avusese o viaţă ciudată şi plină de contradicţii, atât de diferită de experienţa ei. Traiul ei fusese ordonat şi lipsit de surprize. Din cauza asta îi era greu să-l înţeleagă, să priceapă mecanismele care-l făcuseră atât de dur şi de puternic, atât de cizelat şi de complex.

Se gândea la femeile care făcuseră parte din viaţa lui. Văzuse fotografii în reviste, citise articole care-i legau numele cu diverse femei frumoase şi celebre. Gabriel avea experienţă, impresia lăsată de ziare era una de bunăstare, de trai libertin, punctat cu aventuri furtunoase. Greu de crezut, după cum îl cunoscuse în ultimele zile. Ţinea la oameni, iar ea era convinsă că nu i-ar fi putut da uitării cu atâta uşurinţă, cu nepăsare. Dar nu-l întrebă nimic despre acest subiect; nu voia să afle.

Imediat după întoarcerea la Londra, avea să se ducă la bibliotecă şi să-i citească toate cărţile. Abia aştepta

momentul, dar nu se simţea capabilă să-i dezvăluie acest lucru.

Ridicând capul, constată că făcuseră un cerc larg şi se aflau din nou în apropierea casei. Gabriel tăcea, preocupat.

— Despre ce anume doreai să-mi vorbeşti? întrebă ea degajat.

— Nu contează, răspunse el brusc, arătând clar că n-avea de gând să-i spună. Părea supărat, figura lui era dură şi austeră.

— Cum doreşti, replică ea, mascându-şi sentimentele rănite.

— Când pleci, întrebă el, oprindu-se brusc şi lipind-o cu spatele de trunchiul masiv al unui copac.

— Poimâine. Îşi umezi buzele cu nervozitate, privindu-l parcă hipnotizată.

— Înapoi la traiul liniştit. Asta-ţi doreşti, Fay? vorbise cu un fel de ferocitate, cu ochii fixaţi pe buzele ei, la câţiva centimetri distanţă.

— Da, replică ea sfidător, minţindu-l. Nu trebuia să afle adevărul.

— Mă doreşti, murmură el, descifrând triumfător pulsaţiile puternice ale inimii ei, vizibile pe una din arterele gâtului ei.

Fay se foi neliniştită, conştientă că nu va găsi puterea

să fugă de el.

— Vanitatea ta nu încetează să mă uimească, reuşi ea să-l înfrunte.

Gabriel râse, în vreme ce braţele lui îi cuprindeau mijlocul. Simţea contactul strâns, senzual cu trupul lui puternic.

— Nu te amăgi singură, iubito. Mă doreşti, repetă el, aproape la fel de mult cât te doresc şi eu. Aşa a fost mereu, iar tu ştii foarte bine. Îi simţea pe obraz căldura respiraţiei.

— Nu, scânci ea slab, zbătându-se fără vreo şansă să scape din braţele lui şi luptând contra propriei slăbiciuni.

— Ba da, Fay, recunoaşte, spuse el, apropiindu-şi buzele de gura ei. Sentimentul era prea puternic pentru a nu-i răspunde la sărutarea pasională. Cu toate hainele groase, îi putea simţi bătăile inimii. Nu mai exista nimic pe lume în afara acelor buze înfometate şi a degetelor lui ce-i mângâiau părul.

Se agăţă de umerii lui pentru a-şi recăpăta echilibrul şi îl auzi gemând, în vreme ce-i săruta gâtul. Îi şopti numele repetat. În cele din urmă, se opri cu vizibilă părere de rău, şi ridică fruntea lăsând-o să-i vadă ochii plini de dorinţă.

— Spune-mi acum, zise el răguşit, Spune-mi că nu mă doreşti.

Fay fu zguduită de impactul acelor vorbe. Da, îl dorea, mai mult decât orice pe lume, cu disperare, dar nu putea admite. Niciodată. Adunându-şi forţele, se desprinse din îmbrăţişare şi o luă la fugă spre casă. Îi venea să strige. Nu privi în urmă înainte de a ajunge la uşă. El nu se mişcase din loc. O urmărea, înalt, încremenit, înfrânt. îl minţise din nou prin omisiune.

În dimineaţa următoare se ridică târziu din pat, după un somn profund, fără vise, ce venise abia spre răsăritul soarelui. După plimbarea din ajun, stătuse în pat multă vreme, aşteptând ca Gabriel să vină la ea. El n-o făcuse, iar ea îl blestemase, cu toate că tânjea după prezenţa şi dezmierdările lui. Făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî, în căutarea unei cafele tari, dar în vreme ce trecea pe lângă uşa salonului, auzi vocea rece a Ceciliei, pe un ton rugător.

— Este responsabilitatea ta, Gabriel, spunea ea cu disperare.

— Crezi că nu ştiu? Glasul lui era aspru şi mânios. Îmi doresc această răspundere.

Fay se sprijini de perete, străbătută de un fior dureros. În sfârşit, Gabriel recunoştea că Danny e copilul lui, că-l dorea în viaţa lui, iar ea crezu că i se va opri inima. îl pierduse, iar conştientizarea faptului venea abia acum, cu toate că într-un fel ştiuse încă de când Cecilia şi Danny îşi făcuseră apariţia. Nu se putu împiedica să asculte

conversaţia.

— Mă bucur că eşti gata să-ţi asumi răspunderea, continuă cu răceală Cecilia. Putem sta aici toţi. Vocea suna rugător, iar Fay şi-o imagină privindu-l în ochi, atingându-i braţul.

— Nu, Cecilia. Urmă o scurtă tăcere.

— De ce nu? Este căminul tău. Ne vom simţi bine, îţi promit. Cecilia părea să fie pe cale de a izbucni în plâns.

Fay prinsese parcă rădăcini, cu toată vinovăţia celui care trage cu urechea la o conversaţie privată.

— Este casa Sophiei, spuse Gabriel aspru.

— Dar îţi aparţine, argumentă Cecilia, tremurat.

— Ţi-am mai spus, răspunsul e negativ! Sălbăticia vorbelor avu darul de a o speria pe Fay, iar ea fu cuprinsă de compasiune pentru Cecilia, care scâncea zgomotos.

Dintr-odată, Gabriel apăru în uşă, cu un mers apăsat, cu o privire periculoasă şi cu buzele strânse. Fay fu scuturată de un fior şi îşi dori să poată dispărea în perete.

— Tragi cu urechea? îi aruncă el şi trecu mai departe mânios, fără să aştepte răspuns. Îngrozită, îl urmări cum se îndepărta, simţindu-şi picioarele ca de gelatină.

Cecilia continua să plângă, iar Fay îşi adună puterile ca să plece de lângă uşă. Intră în sufragerie şi se aşeză la masă, îngropându-şi faţa în palme. Era incapabilă să priceapă cruzimea lui Gabriel, duritatea cu care o

respingea pe mama propriului copil.

Apoi îşi aminti ceva din cele auzite, iar revelaţia avu efectul unei bombe. Gabriel era proprietarul casei! îşi repetă ideea în gând. Să fi fost adevărat? Dacă da, însemna că Sophie era la cheremul lui.

Rugându-se să fi fost vorba de o simplă neînţelegere, se ridică în picioare şi coborî la bucătărie.

— Sophie, spune-mi adevărul – asta este casa lui Gabriel acum? O privea pe mătuşă cu o expresie aproape isterizată.

Sophie roşi şi îşi feri ochii.

— Da, este a lui, dar.

Fay se răsuci pe călcâie şi fugi din încăpere, ignorând chemările mătuşii. Era furioasă şi se duse direct la uşa apartamentului lui. N-avea de gând să-l lase să scape aşa uşor. Fără să mai bată, dădu uşa de perete şi intră ca o furtună. El stătea la fereastră, cu umerii aduşi. Fay se opri în spatele lui, cu respiraţia gâfâită, privindu-l cu ură, în vreme ce el se întorcea încetişor.

— Ieşi afară! spuse el mânios şi crud.

Fay nu-şi putea dezlipi ochii de pe bărbatul care-i distrusese viaţa şi probabil era pe cale s-o distrugă şi pe a mătuşii, dar motivul principal al urii ei era afecţiunea profundă pe care i-o inspirase. El nu o iubea – trebuia să admită adevărul – şi dorea să-l facă să sufere.

— N-am s-o fac! izbucni ea. Cineva trebuie să te înfrunte şi să-i ia apărarea Sophiei.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă el mohorât.

— Nemernicule! Furia o sugruma, sub privirea lui îngheţată şi dispreţuitoare. I-ai furat casa Sophiei şi n-am să te las să scapi!

Zâmbetul încordat care-i apăru pe buze nu se regăsea şi în ochi.

— N-ar trebui să tragi cu urechea la conversaţiile altora, spuse el tărăgănat. Dar întrucât se pare că ţi-ai făcut un asemenea obicei – da, sunt proprietarul acestei case şi n-ai ce să faci în privinţa asta, aşa că ieşi afară. Se întoarse cu spatele, concediind-o plictisit.

Fără să se mai poată abţine, Fay se trezi lovindu-l cu toată puterea, cu pumnii ei mici.

El se întoarse iar şi-i prinse încheieturile, răsucindu-i fără efort mâinile la spate. Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios. Îşi muşcă buzele până la sânge, hotărâtă să nu plângă de durere.

— Scorpie violentă! mârâi el printre dinţii încleştaţi şi o scutură brutal, făcând-o să se chircească de durere.

Totuşi, îl înfruntă sfidătoare.

— Te urăsc, şopti ea clar. Ce ai de gând? Vrei să-mi rupi mâinile?

— Mi-ar face mare plăcere, murmură el ameninţător.

— Nu-mi pasă! strigă ea nepăsătoare. Dar furia îi trecuse, fiind înlocuită de o nefericire apăsătoare. Îşi dorea să nu fi venit. N-avusese niciun rost; casa rămânea a lui şi, aşa cum spusese, Fay nu putea face nimic în privinţa asta.

Gabriel o eliberă atât de brusc încât fu cât pe ce să cadă.

— Pleacă de aici, Fay, repetă el distant.

— Eşti un mincinos şi o persoană teribil de crudă! Nu-ţi pasă de nimeni în afară de propria persoană! Asta e casa Sophiei şi i-ai răpit-o, ai înşelat-o la fel cum ai procedat cu Cecilia şi cu Danny. N-am să te iert niciodată!

Pumnii lui se strânseră. În vreme ce ea vorbea, rămase totuşi perfect nemişcat, roşind violent. Fay se răsuci pe călcâie şi părăsi camera, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Făcuse ceea ce îşi pusese în minte când venise sus, mânată de mânie şi de dorinţa de a se răzbuna. îl rănise – dar asta nu-i făcea nicio plăcere. Trebuia să plece imediat. Totul se terminase.

Capitolul 9

În maşină, păstrară tăcerea aproape deplină până ce ajunseră la micul restaurant din West End. Cu toate că era hotărâtă să nu-i strice lui Sam pofta de mâncare, nefericirea o împiedica să vorbească. Se simţea extenuată fizic şi psihic. Ajunsese din nou acasă, la Londra, dar graba cu care fugise în dimineaţa aceea din Yorkshire o lăsase cu

o senzaţie de vid interior.

După ce îşi luase rămas-bun de la Sophie şi de la Danny, se urcase în maşina lui Sam, dorindu-şi să moară. Şi plecaseră, Sophie făcându-le cu mâna din prag, iar Fay răspunzându-i. Simţea că viaţa ei era ruinată, că lăsase în urmă ceva important. Ştiuse că Sophie dorea să-i vorbească înainte de plecare, dar o evitase, convinsă că n-ar mai fi suportat o nouă discuţie. O durea şi despărţirea de Danny, de parcă ar fi fost propriul ei copil, atât de mult se ataşase de el. Pe Gabriel şi pe Cecilia nu-i mai văzuse.

Călătoria fusese un adevărat coşmar. Intrând pe autostradă, simţise că se eliberează. Numai că nu-şi dorea acea libertate, uitase la ce i-ar fi fost bună. Se opriseră la un motel, Sam mâncase bine, dar ea întinsese de o cafea până ce porniseră din nou. Îşi cumpărase ţigări şi fumase aproape toată vremea, cu toate că fumul îi provoca greaţă pe stomacul gol. Ajunseseră în suburbiile Londrei şi parcă erau pe altă lume, cenuşie, zgomotoasă şi umedă, de unde cu câteva ceasuri în urmă respirau aerul curat şi se bucurau de liniştea înzăpezită a zonei rurale.

Sam o conduse direct acasă, pe figura lui citindu-se îngrijorare. Se lăsa înserarea, iar el insistă s-o însoţească până în apartament, să se asigure că totul era în regulă. Fay deschise uşa de la intrare cu senzaţii amestecate – uşurare şi suferinţă. Adună de pe jos vraful de scrisori

adunate şi aprinse lumina. Sam o urmă cu valizele. În apartament stăruia un iz greu, de aer închis, îşi spuse ea, strâmbând din nas. Era necesară o curăţenie; măcar astfel ar fi avut ceva de făcut.

— N-aş zice nu, dacă m-ai pofti la o cafea, declară el afectuos. Fay îi zâmbi, dându-şi seamă că îl neglijase.

— Pun ibricul pe foc. Poate că poţi aprinde focul; e cam rece aici. Îşi scoase haina şi intră în bucătărie. Nu avem lapte, Sam – fii drăguţ, bate în uşă la vecini şi roag-o pe Angie să ne împrumute o sticlă până mâine, strigă ea peste umăr. Auzi uşa de la intrare închizându-se.

Îşi roti privirea prin micuţa bucătărie, zăbovind asupra dulapurilor galbene, suspendate. Locul părea neatins, familiar, de parcă ultimele două săptămâni ar fi aparţinut unui vis, din care tocmai se deşteptase.

Se scutură de sentimentalismul gândurilor şi puse de cafea. Deşi se simţea slăbită, nu-i era poftă de mâncare. Totuşi, probabil că lui Sam îi era foame, măcar putea să-i ofere o cină. Căută prin dulapuri dezamăgită. Cu excepţia câtorva biscuiţi şi a unei bucăţi de brânză, nu exista nimic de mâncare.

Sam reveni cu laptele, roşu la faţă. Fay surâse, observându-i stânjeneala şi-l tachină:

— Angie şi-a exersat farmecele fatale asupra ta?

— Vinerea viitoare o scot la cină, admise el ruşinat.

— Grozav! se arătă Fay încântată. Am vrut să-ţi pregătesc ceva de mâncare, dar n-am nimic în casă.

— Atunci mâncăm în oraş.

— Nu-i cazul – zău, protestă ea. Nici nu-mi prea este foame.

— Mergem imediat ce terminăm cafeaua, o ignoră Sam.

Ea oftă, ştiind că n-avea sorţi de izbândă. Se aşezară în faţa focului, iar ea se uită superficial prin corespondenţă, neobosindu-se să mai deschidă plicurile. Observă că Sam o privea zâmbitor.

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru. Începu ea, dar fu întreruptă

— O s-o faci după cină. Mor de foame!

Nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs, auzindu-i declaraţia.

— Bine, doar să mă aranjez puţin. Intră în dormitor, îşi schimbă cizmele cu o pereche de pantofi cu tocuri şi îşi perie părul. Se spălă pe faţă, aplică fond de ten şi culoare în obraji, încercând să-şi ascundă paloarea. O dungă verde pe pleoape, rimelul şi rujul îi completară machiajul şi, deşi nesatisfăcută de felul cum arăta, se declară gata de plecare.

Reuşi să mănânce aproape toată omleta cu şuncă şi îşi clăti gâtul cu vin din belşug. Sam o observa tăcut.

Mai târziu, în faţa apartamentului, Fay îi mulţumi pentru că o adusese acasă atât de pe nepregătite. Străduinţa de a părea bine dispusă şi lipsită de griji o epuizase şi se temea că va izbucni în lacrimi, aşa că nu-l mai invită să intre. Sam acceptă, o sărută pe obraz şi-i promise să o sune a doua zi, iar ea coborî din maşină.

În sfârşit era singură şi, cu toată bunătatea arătată de Sam, se simţi uşurată. Zăvorî uşa şi se aşeză în faţa focului. Gândurile i se întoarseră la Gabriel, cu toată opoziţia ei. Figura lui, masca aceea înnegurată, mânioasă i se insinuă în minte şi rememoră momentele pasionale pe care le petrecuseră împreună. O bântuiau sărutările lui, mângâierile mâinilor puternice. În cele din urmă izbucni în plâns, total epuizată.

Se duse la culcare o oră mai târziu, cu mişcări mecanice. Adormi aproape imediat şi nu se trezi până în după-amiaza zilei următoare, la sunetul repetat al telefonului. Era Sam, care voia să ştie dacă se simţea bine, grijuliu ca de obicei. îl linişti repede, puse receptorul în furcă şi se vârî din nou în pat. Îşi aminti tot ce se petrecuse şi fu din nou cuprinsă de nefericire. Îl visase tot pe Gabriel, încordat şi mânios, tandru, sau pasional. Ar fi vrut să recheme acele vise, să doarmă întruna.

Într-un târziu, se ridică greoi din pat, simţindu-se tot obosită şi gata să verse lacrimi. Trebuia să facă un efort

pentru a-şi reface viaţa. Avea să înceapă imediat. Îl pierduse pe Gabriel, dar avea să-l iubească întotdeauna, iar dragostea şi amintirile aveau să-i dea tărie – spera Fay.

Se spălă şi îmbrăcă o pereche de blugi vechi şi un pulover de mohair, apoi îşi întocmi o listă cu tot ce avea de făcut în acea zi. Suferea, dar era o luptătoare; nimeni n-avea să afle că avea inima frântă, iar în cele din urmă poate că şi ea va uita. Îşi va umple fiecare clipă, nelăsându-şi vreme pentru a se gândi la Gabriel. Nu-l va mai întâlni decât în lumea viselor. Îi va fi suficient oare? Va trebui să-i ajungă.

În primul rând avea nevoie de cumpărături. Înarmată cu o listă şi un coş, îşi luă haina şi ieşi din apartament. Se opri să discute puţin cu Angie. Cumpără întâi nişte fructe şi legume, apoi pe rând tot ce notase pe listă, înainte de a trece pe la bibliotecă. Pe rafturi găsi trei dintre cărţile lui Gabriel. Le vârî în coş cu degete tremurânde, de parcă ar fi avut de-a face cu părţi din fiinţa lui.

Se întoarse agale acasă, înăbuşindu-şi nerăbdarea şi oprindu-se la taclale cu fiecare cunoscut pe care-l întâlnea. Odată intrată în apartament, depozită ordonat proviziile şi depuse volumele pe masă. Ridică o carte şi o ţinu în mână câteva clipe. Conştiinţa faptului că el era autorul i-l aducea parcă mai aproape. Erau cuvintele lui, gândurile şi imaginaţia persoanei iubite. Încă nu se simţea capabilă să

se apuce de lectură, voia doar să simtă cartea între degete.

Sam o sfătuise să încerce să-l uite, s-o ia de la capăt, să-şi găsească altă iubire, dar îşi dădu seama că nu dorea să uite nimic, preţuia fiecare amintire a perioadei petrecute împreună, oricât de nesănătos i s-ar fi părut lui Sam.

Deschise cartea şi rămase cu ochii pe fotografia mică şi neclară, în vreme ce inima îi bătea nebuneşte. Figura lui dură şi plină de forţă exprima blândeţe relaxată. Socul provocat de imagine îi aduse iar lacrimi în ochi. Lăsă jos cartea şi îşi aprinse o ţigară, trăgând fumul adânc în piept pentru a se calma şi repetându-i numele în gând.

Mai târziu, dădu un telefon părinţilor. Surprinşi să-i audă glasul, aceştia o chemară la cină. Paul, şeful ei păru încântat când îi declară că avea să se întoarcă la lucru de luni. Şi el o invită la cină, iar când află de angajamentul anterior, o întrebă dacă nu era liberă în ziua următoare, duminică. Fay acceptă invitaţia, însufleţită de entuziasmul cu care vorbea despre ultimul lui film. Nu-i ascunse că era încântat de întoarcerea ei, iar ea regăsi bucuria de a se simţi necesară. îl îndrăgea pe Paul, era simpatic, atent şi extrem de talentat, îi făcea mare plăcere să lucreze pentru el.

Seara petrecută cu părinţii fu marcată de explicaţii privind ruperea logodnei. Ambii fuseseră şocaţi de veste şi

nu o ascundeau. Nici nu le trecuse prin minte că ea nu se va mărita cu Sam. Fay le povesti; îi venea uşor să vorbească despre Sam şi mulţumea Cerului că ei nu aflaseră încă nimic privindu-l pe Gabriel.

Duminica şi-o petrecu făcând curăţenie generală în apartament. Era o muncă solicitantă, obositoare, dar nu-i lăsa vreme să se cufunde în gânduri, adevărată binecuvântare. Trebui să se grăbească pentru a fi gata la timp în vederea cinei cu Paul.

Intră în restaurantul unde stabiliseră să se întâlnească doar cu zece minute întârziere. Paul era acolo, jucându-se nerăbdător cu paharul din mână – nu-i plăcea să fie lăsat să aştepte. Fay îi zâmbi călduros, în vreme ce se apropia de masă. Ochii lui pătrunzători o măsurară întrebător. Nicio clipă nu se lăsă înşelat de machiajul abundent menit să ascundă urmele suferinţei din ultimele zile. Nu-i scăpă nici faptul că slăbise, cu toate că rochia de lână frumos croită îi venea admirabil.

— Ai întârziat, spuse el, pe ton de constatare.

— Da, iartă-mă. Fay era obişnuită cu felul lui direct, ştiind foarte bine că scuzele reprezentau o pierdere de vreme.

— Bei ceva?

— Un pahar de vin ar fi excelent, răspunse ea, constatând cu încântare că el rămăsese acelaşi. Era un fel

de consolare să ştie că doar ea trecuse prin schimbări. Şi nu te mai uita la mine atât de scrutător! adăugă ea serioasă.

Paul ridică din sprâncenele stufoase cu o expresie inocent-batjocoritoare.

— Eram curios.

— N-am de gând să-ţi povestesc, replică ea cu un zâmbet.

— Nu?

— Nu, aşa că poţi să renunţi încă de acum.

Paul ridică nepăsător din umeri şi comandară cina. Fay alese o supă

— Fel de mâncare ce i se părea cel mai uşor de înghiţit pentru lipsa ei de poftă – şi o salată. Nu mai avea chef de mâncare de la plecarea din Yorkshire şi era conştientă că va continua să slăbească, dar nu putea face nimic în privinţa asta. Îl rugă pe Paul să vorbească despre noul film – orice numai să ţină conversaţia departe de propria persoană – şi îl ascultă cu atenţie, jucându-se cu lingura în supă, fără s-o guste. Era plăcut să-l vadă din nou, îşi spuse ea, studiindu-i figura prelungă şi inteligentă, părul ţepos, închis la culoare. Se cunoşteau bine şi se simţeau în largul lor împreună. Când se întâlniseră, cu câţiva ani în urmă, Fay fusese şocată de francheţea lui. Îi dăduse de înţeles că n-avea de gând să accepte ca relaţia

lor profesională să fie afectată de vreo implicare emoţională sau sexuală, cu toate că el o considera „minunat de atrăgătoare”. Acea declaraţie surprinzătoare o determinase să accepte slujba oferită de el. Iniţial nu avusese încredere, dar odată cu trecerea anilor devenise foarte clar că spusese adevărul. De fapt, nici n-o prea trata ca pe o femeie. Aveau o relaţie profesională excelentă şi între ei apăruse un fel de camaraderie, iar neîncrederea ei se evaporase gradat.

— Nu mă asculţi, o acuză Paul dintr-odată, aducând-o la realitate.

— Nu, recunoscu ea. N-avea rost să-l mintă. Îşi alegea vorbele cu mare grijă şi, de obicei, avea dreptate.

— Cred că se poate trece cu vederea întrucât nu lucrăm, declară el sec, privind-o fix. Vacanţa nu pare să-ţi fi priit cine ştie cât.

— Las-o baltă, replică ea, incapabilă să-şi înăbuşe un zâmbet, provocat de lipsa lui de tact.

— Prea bine, dar dacă doreşti să-ţi spui oful, cred că aş fi în stare să te ascult, să-ţi ofer proverbialul umăr, declară el în stilul extravagant, specific. Fay îi cunoştea prea bine sinceritatea.

— Mulţumesc, îţi sunt recunoscătoare. Am să te anunţ dacă voi avea nevoie de respectivul umăr, promise ea.

La plecare, Paul opri un taxi şi urcară amândoi pe bancheta din spate. Nu conducea niciodată maşina, considerând că era o pierdere de vreme. Pe drum, prefera să se gândească, nu să se concentreze la trafic. O lăsă acasă.

— Îţi mulţumesc pentru cină, spuse Fay politicos, coborând din taxi.

— Să vii devreme mâine, îi ignoră el vorbele civilizate.

Se duse imediat la culcare, ştiind că „devreme” însemna foarte devreme în gura lui Paul şi că nu-i plăcea ca ceva să-l reţină din lucru. Imediat ce puse capul pe pernă, Gabriel îi reveni în minte. Dorinţa de a-l vedea, de a-l atinge o făcu să tremure violent şi izbucni în plâns, eliberându-se de tensiunea acumulată peste zi şi reuşind în cele din urmă să alunece în lumea viselor.

În ziua următoare, se duse la serviciu bucuroasă să fie din nou ocupată. Nu-i fu dificil să se cufunde în muncă, deoarece Paul nu angajase niciun înlocuitor pe perioada lipsei ei, aşa că o aştepta un munte de hârţoage.

— Doamne fereşte, Paul, mormăi ea la vederea biroului ticsit. Parcă am fi după bombardament. sunt aici scrisori vechi de două luni. De ce n-ai angajat un temporar?

El ridică ochii din hârtii, amuzat de figura ei

scandalizată.

— Nimeni nu ştie să le rezolve ca tine – mi-ar fi luat o groază de vreme să instruiesc un angajat temporar şi, în afară de asta, de lucrurile cu adevărat urgente m-am ocupat chiar eu.

Fay se aşeză oftând, nevenindu-i să creadă că un om atât de inteligent se putea dovedi atât de lipsit de simţ practic. Începu să sorteze enormul teanc de corespondenţă. Peste cinci minute, Paul apăru lângă ea cu un zâmbet conciliant pe figură, aducându-i o cană de cafea. Se cocoţă pe marginea biroului.

— Cred că ar fi trebuit să aduc pe cineva, admise el pe ton de scuză, de parcă abia acum ar fi priceput cât era de lucru. Povesteşte-mi despre felul cum ţi-ai petrecut vacanţa.

— Nu, replică Fay, decisă să nu-i spună nimic despre Gabriel.

Roşeaţa de pe figura ei păru să-i stârnească interesul.

— Un bărbat? se interesă el ager.

— Vezi-ţi de treabă, încercă ea să-l descurajeze. Chiar dacă tu n-ai de lucru, după cum vezi, eu am până peste cap.

— Până la urmă tot o să-mi spui, râse el enervant, ignorându-i replica sarcastică.

Curând după aceea, plecă la o întâlnire cu regizorul, iar Fay continuă să lucreze susţinut întreaga zi, permiţându-şi doar o pauză de cafea la ora prânzului. Când termină, se simţea epuizată. Plecă acasă devreme. Unul dintre avantajele serviciului era acela că nu avea program fix. Închise uşa de la intrare cu o senzaţie de uşurare şi îşi luă corespondenţa. Era un plic cu o factură şi o scrisoare de la Sophie. Recunoscându-i scrisul, simţi că mâna începe să-i tremure. Nu se aşteptase să primească veşti de la mătuşă atât de curând. Se rugă ca scrisoarea să conţină măcar câteva vorbe despre Gabriel. Intră în camera de zi, se aşeză în faţa căminului şi începu să citească.

„Dragă Fay", începea Sophie, cu scrisul ei mărunt şi ordonat, „n-am apucat să vorbesc cu tine înainte de plecare şi cred că trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă ceva despre Gabriel. Mi-am dat seama cât erai de supărată, aşa că am amânat vestea până când mi-am făcut vreme să-ţi scriu. Vineri v-am auzit pe amândoi ţipând; îl acuzai în privinţa casei şi cred că e cazul să-ţi explic situaţia.

Când ţi-am spus că i-am închiriat apartamentul lui Gabriel, am omis faptul că aveam nevoie disperată să primesc un chiriaş. N-am mai povestit nimănui, nici măcar mamei tale, dar după dispariţia lui, am aflat că Arthur fusese un jucător înrăit – pe când trăia n-am avut habar". Fay îşi întrerupse lectura şi rămase cu ochii pe focul din

cămin, îngrijorată. Probabil că-i fusese foarte greu mătuşii să aştearnă asemenea lucruri pe hârtie; îi venea să plângă. Sophie suferise teribil şi nu vorbise cu nimeni despre asta. Privirea îi reveni la scrisoare.

„După ce s-a făcut socoteala şi i-am verificat toate hârtiile, am constatat că ipotecase casa şi avea datorii de câteva mii de lire. Am aflat că de fapt eu trebuia să plătesc datoriile, dar nu aveam niciun bănuţ. Ideea chiriaşului mi s-a părut atrăgătoare şi, după venirea lui Gabriel, m-am descurcat de minune câteva luni, până când am primit o factură neobişnuit de mare şi am priceput că singura posibilitate era să vând casa.

Cum îţi imaginezi, dragă Fay, gândul era insuportabil. Iubesc acest cămin, toate amintirile mele se leagă de locul ăsta. Într-o dimineaţă, Gabe m-a găsit plângând în bucătărie – eram deznădăjduită şi i-am destăinuit întreaga poveste. S-a oferit să-mi dea banii, aşa este el, banii nu-s atât de importanţi pentru Gabe. Nu puteam accepta, desigur, aşa că a spus că va fi un împrumut. Nici asta nu intra în discuţie, n-aveam nicio posibilitate de a-i returna banii. Eu i-am sugerat că ar putea să cumpere casa – oricum avea nevoie şi mi-am spus că astfel aş fi putut măcar să mai vin în vizită din când în când; n-o dădeam unui străin. L-am convins şi este important să ştii asta, Fay. Lucrurile nu s-au petrecut aşa cum ai crezut, mi-a plătit un

preţ bun, mai mult decât făcea proprietatea şi a achitat toate datoriile lăsate de Arthur – m-a scos la liman şi nu văd cum i-aş putea răsplăti gestul.

I-am spus că am să plec cât de curând, dar nici n-a vrut să audă. A scornit o poveste, cum că nu dorea să trăiască aici permanent, că achiziţionase casa ca investiţie, pentru reducerea taxelor, ceva de genul ăsta, iar acum avea nevoie de mine să am grijă de ea. Sper că înţelegi, Fay, nu m-a înşelat cu nimic, ba chiar a plătit mai mult decât făcea, mai mult decât îndrăznisem să sper. Din această pricină îţi scriu, fiindcă nu mărită vorbele pe care i le-ai aruncat. Este un om remarcabil. Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ţi spun înainte de plecare, dar recunosc, m-am purtat cu laşitate".

Fay lăsă hârtia să-i cadă din mână şi rămase cu privirea pierdută, măcinată de gânduri, fără să simtă lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Îl judecase greşit pe Gabriel, iar acum era prea târziu să-şi mai ceară scuze; oricum nimic nu putea compensa nedreptatea făcută. Îl rănise, iar el n-avea cum să treacă peste asta. Gândindu-se cu oroare la cele spuse, îşi dădu seama că, dacă greşise în privinţa casei, s-ar fi putut să nu fi avut dreptate nici cu Danny şi Cecilia. Dar nu, Cecilia lăsase de înţeles că Gabriel îi aparţinea, fără niciun echivoc, iar asemănarea dintre Danny şi Gabriel vorbea de la sine. Nu mai conta

oricum; îl pierduse, probabil că n-avea să-l mai vadă vreodată.

Îşi aprinse o ţigară, gândindu-se la iubirea ei neabătută. Până să-l cunoască, nici nu ştiuse ce însemna dragostea. Se simţise irezistibil atrasă, aproape împotriva voinţei, de când îi căzuseră ochii pe el pentru prima oară, în micuţa gară pustie. Îşi amintea perfect cum îl privise, cum îi observase mersul elastic, silueta înaltă. Încă din acea clipă începuse să se împotrivească instinctiv, pricepând că bărbatul acela era singurul capabil să-i topească bariera de gheaţă cu care îşi împrejmuise inima. Şi o făcuse fără efort, obligând-o să-şi recunoască sentimentele, generând neîncrederea şi ura ei, cu toate că îl iubea în acelaşi timp, fiindcă o punea în aceeaşi situaţie cu propria ei mamă.

Fusese conştientă de pericolele unei afecţiuni atât de puternice, aşa că luptase cu sine aproape la fel de încăpăţânat cum i se împotrivise şi lui – dar fără succes. Se îndrăgostise de Gabriel şi cu cât îl cunoscuse mai bine îi fusese foarte clar că n-avea de gând s-o facă să sufere; era cinstit, puternic, blând şi n-o înşelase niciodată. Totuşi, până în ultima clipă, se arătase dispusă să creadă tot ce putea fi mai rău despre el, profitase de fiecare ocazie pentru a şi-l reprezenta ca pe un monstru lipsit de sentimente, pentru a înăbuşi propria iubire, de care se

temea atât.

Oare acum îşi schimbase punctul de vedere? Spera că da, aparent iubirea îi dăruise ceva. O eliberase de acea inhibiţie, de anii în care îi învinovăţise pe toţi bărbaţii pentru ceea ce avusese de pătimit o singură femeie. Se bucura că se îndrăgostise de Gabriel, chiar dacă apoi îl pierduse. Singurul regret era că dragostea lor nu se materializase. Chiar o aventură trecătoare ar fi fost preferabilă, pentru extazul pe care era convinsă că i l-ar fi furnizat. Ar fi avut mai multe amintiri pentru serile ei de singurătate nefericită.

Îşi acoperi faţa cu mâinile, uimită de propriile gânduri. Degeaba îl iubea dacă sentimentul nu era împărtăşit şi oricum, mai existau Danny şi Cecilia. Îi revăzu în memorie figura întunecată, frumoasă şi închise ochii, izbucnind din nou în lacrimi.

Sam o căută a doua zi, la încheierea programului de lucru, chiar înainte de ora cinci, intrând în birou cu un zâmbet fericit pe chip.

— Când termini? vru el să afle, sărutând-o uşor pe obraz.

— Chiar acum. De ce?

— Vrei să iei cina cu mine?

— Hm, da. Dă-mi doar câteva minute să fac ordine pe birou şi te voi însoţi, replică ea, atentă încă la ceea ce

făcea.

— Te munceşte până la epuizare, nu? întrebă el, privind pe fereastră spre râul mohorât.

— Îl cunoşti pe Paul, răspunse ea cu o strâmbătură, adunând contractele de semnat şi aşezându-le pe biroul supraîncărcat al şefului.

Sam o urmări îngândurat, observând cearcănele negre de sub ochi şi silueta ei împuţinată, dar nu spuse nimic. Îşi dădea seama cât de greu îi era să-şi continue viaţa ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Surprinzându-i căutătura preocupată, Fay spuse:

— Sam, sper că nu m-ai invitat din milă. Dacă aşa stau lucrurile, să ştii că.

— Am vrut s-o fac, aşa că taci din gură şi termină treaba, vorbi el teatral.

La masă, savurându-şi apetitivele, Sam îi luă mâna şi întrebă blând:

— Cum o duci?

Fay reuşi să zâmbească. Începuse să se priceapă la surâsuri când de fapt îi venea să plângă.

— Mă ţin bine, dar la limită, recunoscu ea cinstit. Iar Paul cu însărcinările lui fără sfârşit îmi este de folos. Nu-mi purta de grijă, Sam.

— Imposibil, ştii bine. E un obicei prea vechi, glumi el. Apropo, ieri m-am întâlnit cu Angie. Încerca să pară

degajat, dar Fay văzu în ochii lui că nu era.

— Parcă rămăsese că ieşiţi vineri?

— Ne-am întâlnit întâmplător pe Oxford Street şi am băut câte un păhărel. În mod clar, era stânjenit, roşise uşor.

Fay îi aruncă o privire aproape maternă.

— Îţi cam place, şopti ea.

Sam aprobă din cap, continuând să nu fie în apele lui.

— Îmi aduce aminte de tine puţin şi e foarte drăguţă. Ne-am înţeles de minune din prima clipă, nu ştiu cum să-ţi explic, există un fel de scânteie între noi, înţelegi?

Fay aprobă nefericită. Pricepea foarte bine, la fel stătuseră lucrurile între ea şi Gabriel.

Ciuguli din mâncare, nereuşind să înghită decât câţiva dumicaţi.

Dacă nu avea să mănânce curând pe săturate, era clar că se va îmbolnăvi.

Sam o conduse până în faţa apartamentului, iar ea îl invită la o cafea. Când veni cu serviciul de cafea, îl găsi răsfoind cărţile lui Gabriel.

— Le-am luat de la bibliotecă, explică ea. În felul ăsta parcă îl aduc mai aproape. Spre disperarea ei, izbucni în plâns, iar Sam o cuprinse în braţe, încercând să-i aline suferinţa. Îi era ruşine, iar el plecă repede, înţelegându-i stânjeneala.

Trecură câteva săptămâni, iar viaţa ei reveni la tiparele familiare, la siguranţa monotonă. Amintirile despre perioada petrecută la Lambrigg House se estompară gradat, doar iubirea ei pentru Gabriel rămânând la fel de puternică şi clară. Cu timpul, deveni chiar ceva mai sâcâitoare, dar nu-şi destăinui nefericirea decât în faţa lui Sam. Era simplu să poarte masca, să-şi ascundă suferinţa din inimă; măcar scăpase de bariera aceea de gheaţă, cu care se protejase înainte. Încetul cu încetul, îşi reveni.

Sophie îi scria regulat, menţionându-l uneori şi pe Gabriel. Din când în când îl pomenea şi pe Danny; dar nu spunea niciodată nimic clar. Era foarte posibil ca Gabriel să se fi însurat cu Cecilia. Deşi îi răspundea de fiecare dată, cerându-i amănunte despre situaţie, mătuşa rămânea enervant de vagă.

Încă mai plângea noaptea. Niciodată n-avea să-l uite.

Capitolul 10

La o lună după ce se întorsese la Londra, Fay ajunse acasă într-o seară şi găsi o maşină sport verde, puternică şi joasă, parcată în dreptul apartamentului ei. Privi curioasă bolidul – nu cunoştea pe nimeni care să aibă un asemenea bolid. Poate că Angie primise o vizită; Sam n-ar fi fost deloc încântat, îşi spuse ea. Cei doi începuseră să se întâlnească destul de des din seara când Sam îi ceruse cu

împrumut o sticlă de lapte. Se înţelegeau bine, iar Fay se convinsese că Sam era pe cale să se îndrăgostească.

Ridicând din umeri, deschise uşa de la intrare, intră şi lăsă servieta să-i cadă din mâini. Fusese o zi obositoare, o dureau toţi muşchii şi se hotărî să facă o baie fierbinte înainte de a-şi prepara ceva de mâncare. Intră în dormitor cercetând superficial corespondenţa, cu gândurile încă la serviciu şi la problema locaţiei pentru filmări, pe care o discuta de câteva zile cu Paul. Una dintre cele mai grozave caracteristici ale muncii o constituia faptul că era atât de solicitantă încât nu o mai lăsa să se gândească la propriile probleme. Paul avea o energie nelimitată şi o imaginaţie creativă, dar era complet lipsit de simţ practic, precum majoritatea oamenilor de felul lui. Detaliile îl plictiseau, aşa că toate problemele reale cădeau pe umeri lui Fay, lucru care le convenea amândurora.

Fay puse pe ea un halat de mătase galbenă cu floricele brodate şi dădu drumul la apă în cadă. Tocmai se întindea după sărurile parfumate de baie, extravagant de scumpe, când auzi soneria.

Oftă iritată, ieşi pe hol, sperând că nu era Paul cu alte idei şi deschise uşa.

Nu era Paul. ci Gabriel. Inima ei începu să galopeze. Avea părul neîngrijit – fără îndoială i-ar fi prins bine o tunsoare, îşi zise ea fără nicio legătură – iar figura lui

reflecta încordare.

— Bună, Fay, pot să intru? întrebă el, uşor amuzat de confuzia ei.

Fay strânse la gât halatul străveziu şi inspiră profund.

— Cred că da, îngăimă ea, incapabilă să-şi stăpânească emoţiile.

— Îţi mulţumesc, spuse el.

Se retrase puţin ca să-l lase să intre, păstrând în acelaşi timp o distanţă de siguranţă. Închise uşa şi, întorcându-se, îl găsi privind-o printre gene.

— În faţa casei. maşina de afară îţi aparţine? întrebă ea politicos, pentru a-şi masca tensiunea interioară. Silueta lui înaltă şi întunecată îi provoca nelinişte. El aprobă din cap.

— Prietena ta de alături mi-a oferit un pahar de băutură, cât te-am aşteptat.

— Intră şi ia loc, îi făcu ea semn spre camera de zi. Mă duc să mă îmbrac şi pe urmă putem sta de vorbă.

Gabriel o opri, prinzând-o de încheietura mâinii.

— Te prefer aşa, declară el, învăluind-o într-o privire apreciativă. Să vorbim acum.

Nedorind să provoace o scenă, Fay acceptă, eliberându-şi mâna şi încercând să ignore strălucirea din ochii lui.

Se aşezară lângă focul din cămin, unul în faţa celuilalt, iar ea îi aruncă o privire temătoare, întrebându-se ce-l adusese la uşa ei. El aprinse două ţigări. Părea să fi slăbit, era palid şi extraordinar de atrăgător. În ochii lui umbroşi mocnea focul. Cămaşa albastră se lipea ca un strat suplimentar de piele pe trupul lui viguros, iar blugii vechi se mulau pe musculatura coapselor.

— Ce face Danny? întrebă ea cu nervozitate, acceptând ţigara şi sorbindu-l din priviri. Zâmbetul de pe buzele lui nu ajungea şi în ochi.

— Foarte bine şi cred că-i ceva mai fericit.

Fay acceptă răspunsul, dând din cap stânjenită. Se comportau ca nişte străini.

— Vrei ceva de băut? Tonul degajat al propriei voci o făcu să se încovoieze în sine de durere.

Se ridică în picioare, strângându-şi halatul pe trup.

— Da, îţi mulţumesc, răspunse el brusc, perfect conştient de stânjeneala ei.

Se duse să pregătească băuturile, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât scăpă paharul. Gabriel veni lângă ea neauzit şi-i spuse încet la ureche:

— Stai jos, mă ocup eu.

Fay se îndepărtă în grabă, cu mişcări sacadate, tremurând încă şi îşi reluă locul ascultătoare, ochii ei ca de smarald reflectându-i spaima.

Gabriel îi întinse paharul şi se întoarse cu mişcări sigure. Fay abia reuşea să-şi stăpânească impulsul de a se arunca în braţele lui şi de a-şi mărturisi iubirea. El privi împrejur cu interes, observând zugrăveala deschisă la culoare, parchetul lustruit şi covorul oriental. Apoi descoperi vraful format din cărţile lui şi se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Le-ai citit?

— Nu, recunoscu ea, blestemându-se pentru faptul că nu le ascunsese, cu toate că n-avea de unde să ştie că va primi acea vizită.

— Sophie se simte bine? întrebă fără să-l privească, înghiţindu-şi cu greu nodul din gât, incapabilă să suporte tăcerea.

— La naiba, Fay, n-am venit să discutăm despre starea de sănătate a diverselor cunoştinţe comune! explodă el.

Fay se ridică în picioare şi se duse la fereastră, privind cerul clar al înserării, rănită de ieşirea lui mânioasă.

— Atunci de ce ai venit? şopti ea, cuprinzându-se cu braţele, într-un gest instinctiv de protecţie. El nu răspunse, iar ea nu se mai putu stăpâni.

— Nu ştiu ce să-ţi spun! strigă ea, simţind că ochii i se umplu de lacrimi.

În clipa următoare Gabriel ajunse lângă ea, cuprinzând-o în braţe.

— Ah, Fay, Fay, nu plânge, iubito, îi şopti la ureche.

Ea se întoarse, împinsă de nevoia de a se adăposti la pieptul lui larg. De atâtea ori plânsese de una singură.

— Strânge-mă în braţe, Gabriel, îl imploră ea.

Mâinile lui i se încurcară mângâietor în plete. Fay plângea fără zgomot, copleşită de lunga perioadă de singurătate. Îl iubea atât de mult încât avea dreptul la acele dezmierdări alinătoare. În sfârşit, lacrimile secară, iar el îi ridică bărbia, ştergându-i cu blândeţe ochii şi mângâindu-i uşor obrajii umezi. Se simţea atât de bine să fie din nou în braţele lui; stătuse departe prea mult.

Ochii lui erau în continuare insondabili, sub genele bogate.

— Nu trebuia să fi venit, spuse el. Te-am supărat – iartă-mă. Îi dădu drumul şi să întoarse gata să plece.

Fay avu senzaţia că inima i se va opri şi fu cuprinsă de nefericire şi disperare.

— Încă nu mi-ai spus de ce ai venit, îngăimă ea, nedorind ca el s-o părăsească din nou.

Gabriel se opri.

— Trebuia să te văd, mormăi el aspru.

— Nu pleca, îl rugă ea, îndurerată de tonul brutal.

El se întoarse şi o lăsă să-i vadă ochii cenuşii,

torturaţi. O privi o clipă, apoi reveni lângă ea cu un geamăt şi o îmbrăţişă din nou, sărutând-o cu pasiune dezlănţuită. Fay se agăţă de gâtul lui. Buzele i se întredeschiseră în semn de abandon. Se înfioră sub atingerea mâinilor lui înfometate. Gabriel respira gâfâit. O ridică în braţe fără pic de efort.

— Te doresc, Fay – oricât ar fi de greşit, te doresc, trebuie să fii a mea, spuse el, cu ochii plini de pasiune.

Greşit. Cuvântul se învârtea în mintea ei. Da, avea dreptate, era o greşeală, fiindcă el nu o iubea, pentru că urma să se însoare cu Cecilia, mama fiului lui.

— Lasă-mă jos, îi ceru cu răceală, mânia punând din nou stăpânire pe ea.

El o eliberă imediat.

— Te gândeşti la nuntă? spuse el în derâdere, stăpânindu-şi pasiunea.

Fay se întoarse furioasă, uimită de felul degajat în care vorbea despre căsătoria lui viitoare, după ce abia o eliberase din îmbrăţişare.

— Da, ai dreptate să consideri că asta este o eroare. Cecilia îţi merită fidelitatea.

Gabriel se încruntă.

— Ce vrei să spui? întrebă el iritat.

— Cecilia! La ea mă refer! strigă ea înfuriată, convinsă că el o lua peste picior. Mă bucur că te însori cu

ea, de dragul lui Danny!

Ochii lui se luminară a înţelegere şi schiţă un zâmbet. Apoi izbucni în râs. Fay rămase cu gura căscată.

— Eşti de necrezut! se înecă ea de enervare. Vii aici şi încerci să câtă vreme ai alte responsabilităţi, pe care pari să le consideri amuzante, oh!

El continua să râdă şi Fay tăcu. Figura ei ofensată îl făcu să se oprească din hohote, cu efort.

— Ai terminat? Ai o limbă tare ascuţită! declară el liniştit, amuzându-se în continuare. Danny nu este fiul meu, iar Cecilia nu-i este mamă. Şi nici iubita mea nu este – n-a fost niciodată. N-am nicio intenţie să mă însor cu ea. Vorbeam despre căsătoria ta.

Fay îl privea fără să-i vină să creadă.

— A mea? repetă ea slab. Eu. nu mă mărit. nu înţeleg nimic. Ce vrei să spui. Danny. şi Cecilia? Era zăpăcită, dar dorea să-l creadă.

Gabriel o luă de mână şi o conduse până la canapea, aşezându-se alături.

— Înainte de a mai spune ceva, te rog răspunde-mi, eşti pe cale de a te mărita cu Sam?

— Ţi-am mai spus, am rupt logodna înainte de a pleca la Sophie, declară ea răbdătoare, neînţelegând nimic.

— Dar continui să-l iubeşti, replică el sumbru. Te-am auzit spunându-i-o în bucătărie.

— Da, îl iubesc – îmi este ca un frate şi în acest fel îl iubesc, replică Fay, încă nelămurită. Povesteşte-mi despre Danny, nu-şi mai reţinu ea curiozitatea. Gabriel părea să fi scăpat de greutatea ce-i apăsa pe umeri.

— Deci, nu-i iubitul tău, concluzionă el calm, vorbind ca pentru sine.

— Niciodată n-a fost, roşi ea, şi nici în viitor nu există vreo şansă.

— Am crezut că v-aţi împăcat, mă gândeam că o să vă căsătoriţi. Cuvintele ieşeau cu greutate din gura lui.

— Nu, nici vorbă. După ce am rupt logodna, ne-am certat teribil. Când a apărut la Sophie, am crezut că va încerca să mă convingă să mă răzgândesc. Se opri brusc. Iartă-mă, nu cred că te interesează toate astea.

— Ba da. Continuă, o îndemnă Gabriel privind-o atent. Ea ridică din umeri.

— Ştiam că nu va fi niciodată posibil, că aveam pentru el doar sentimente frăţeşti şi nu doream să-l văd acolo. Dar el venise să clarifice lucrurile, pricepuse şi el că ar fi fost un dezastru. M-am bucurat enorm că puteam fi din nou prieteni. Atâta tot. Acum îi face curte lui Angie, fata de alături şi s-ar putea să fie ceva serios.

— Şi nu te deranjează?

— Nu, răspunse ea, după o pauză scurtă, nu mă deranjează deloc. Vreau să fie fericit şi cred că Angie este

potrivită pentru el, aşa că sunt bucuroasă. Apoi îi scutură mâneca. Dar vorbeşte-mi despre Danny, repetă ea rugămintea.

— Gabriel îşi aprinse o ţigară, oferindu-i şi ei una, iar Fay o acceptă.

— Chiar ai crezut că Danny este fiul meu? întrebă el cu un soi de mândrie.

Ea aprobă dând din cap.

— Nu este, deşi într-un fel ar putea să fie. Alex i-a fost tată, iar mama, sora Ceciliei – vezi ce complicată este situaţia? – a murit dându-i viaţă. Fusese foarte grav bolnavă dinainte, iar naşterea a fost foarte dificilă. Alex s-a dus după doctor, dar pe atunci locuiau într-o zonă izolată, la munte şi s-a întors prea târziu. Aproape că şi-a pierdut minţile – se considera vinovat, deoarece cumpărase acea casă atât de inaccesibilă. Cred că moartea Mariei l-a făcut să nu-i mai pese nici de propria viaţă. Nu-l iubea pe Danny, considerându-l parţial răspunzător, neintenţionat desigur; de fiecare dată când se uita la el îşi amintea de nenorocire. A iubit-o enorm pe Maria. Ochii lui Gabriel reflectau durerea provocată de pierderea fratelui iubit.

Fay simţea cum lacrimile i se scurgeau din nou pe obraji. Prin ce tragedie trecuseră, mai ales Danny, venit pe lume fără mamă, cu un tată care nu-l putea iubi. Nicio minune că era atât de trist.

— Familia Mariei l-a luat pe Danny imediat după naştere. Alex îl vizita, desigur, dar nu ar fi fost capabil să-l crească, aşa că se limita să trimită bani şi cadouri scumpe. După moartea lui, s-a aflat că-şi risipise toată averea, că nu mai poseda nimic. Acesta este motivul apariţiei Ceciliei. Fără să primească bani, familia ei nu mai era dispusă să-l crească pe băiat. Cred că i-aş fi putut trimite eu, dar când l-am văzut mi-am dat seama ce se întâmpla. Nu avusesem habar – probabil că nu l-au tratat rău, dar în mod sigur nu le păsa de el. Buzele i se strânseră, iar figura lui părea dăltuită în granit. L-ai văzut – are coşmaruri, este timid, nu poate fi lăsat singur. N-am putut să-l abandonez în condiţiile astea. Nu vreau să fie un fel de bon de masă pentru alţii! Figura lui deveni gânditoare. Ciudat – când a murit Alex, nu m-am gândit la Danny, copleşit cum eram de tristeţe, de propria senzaţie de vinovăţie. Mi-am închipuit că nu voi fi capabil să-l văd în ochi, că-mi va isca amintiri de nesuportat. Dar când Cecilia a apărut cu el, mi-a stârnit dorinţa de a-l proteja, m-am simţit responsabil pentru soarta lui. Este atât de uşor de îndrăgit, seamănă cu Alex. Simt că-l pot iubi ca şi când ar fi copilul meu. Greu de explicat – mă înţelegi?

Ea dădu din cap.

— Dar cum rămâne cu Cecilia? Te iubeşte, afirmă ea blând, simţind nevoia de a afla.

Gabriel ridică din umeri nepăsător.

— Poate. Dar nu simt nimic pentru ea, aşa a fost întotdeauna. Este o persoană rece şi crudă. Între noi n-a fost nimic niciodată – sigur, ne vedeam destul de des, inevitabil din cauza lui Alex şi a Mariei, iar ea şi-a făcut clare aspiraţiile, dar şi eu am procedat la fel. Când a apărut la Sophie cu Danny, mi-a fost clar ce urmărea. Într-un fel, îi sunt recunoscător pentru că l-a adus pe Danny, fiindcă mi-a dat şansa de a pricepe cât de mult înseamnă el pentru mine. Oricum, a plecat înapoi în Sicilia, concluzionă el subiectul. Danny a rămas cu Sophie.

Fay ar fi vrut să râdă, fericirea o copleşea. Voia să-l cuprindă în braţe şi să-i spună că-l iubeşte. Crezuse atâtea lucruri groaznice despre el, se îndoise mereu, se gândise doar la ce putea fi mai rău. Înţelegea acum că se agăţase de orice ocazie pentru a i se împotrivi, pentru a ucide iubirea ce se născuse în ea. Dorise să-l creadă crud şi imoral, astfel încât să-şi justifice temerile. Acum, toate enigmele se rezolvaseră. Aflase de ce o refuzase Gabriel pe Cecilia în dimineaţa aceea, când ea le auzise discuţia, de ce îşi recunoscuse responsabilitatea pentru creşterea lui Danny. Pricepea acum şi purtarea Ceciliei faţă de copil, precum şi faptul că el nu i se adresase niciodată cu apelativul „mamă”. Toate erau clare, de ce nu înţelesese mai repede? Cum putuse să fie atât de oarbă?

— Şi ce se va întâmpla acum cu Danny?

Gabriel zâmbi, figura lui reflectând afecţiunea pe care o simţea faţă de copil.

— Sper să-l înfiez, dacă. Se opri brusc, stânjenit să continue.

Fay îl privea uimită, întrebându-se ce-i provocase ezitarea. Oftă cu amărăciune. Neînţelegerile dintre ei fuseseră lămurite, dar el nu o iubea. O dorea, dar între dorinţă şi iubire era o mare diferenţă. În curând, el va părăsi apartamentul, va ieşi pentru totdeauna din viaţa ei, iar ideea asta era de nesuportat. Nu-i putea permite să plece. Ochii lui o urmăreau cu încordare, întredeschişi. Îşi umezi buzele uscate de nervozitate, pregătindu-se pentru un gest de care nu se crezuse niciodată capabilă.

— Gabriel. Începu ea poticnit, ai spus că mă doreşti. ai spus. m-ai făcut să recunosc. să admit că te iubesc. El rămase nemişcat, parcă împietrit, privind-o concentrat. Urma s-o refuze? Mai bine ar fi fost să tacă din gură. Iubirea o făcuse nevolnică, oare chiar îşi închipuise că o aventură l-ar fi putut face să se îndrăgostească? Lăsă fruntea în pământ. N-am să te implor, continuă ea mai ferm. Dacă nu mă vrei.

Gabriel scăpă un suspin.

— Să nu te doresc? murmură el printre dinţii încleştaţi. N-am putut dormi atâtea nopţi, tânjind după

tine. Am simţit că-mi pierd minţile de dorinţă, recunoscu el. Când mi-ai spus că erai logodită, când te-am găsit îmbrăţişându-te cu Sam, admiţând că-l iubeşti.

Fay ridică fruntea şi văzu sclipirea violentă din ochii lui. Era gelos! Dar asta nu putea să însemne decât că ţinea la ea. Gabriel îşi îngropă figura în părul ei bogat şi mătăsos. Tremura tot.

— Nu ţintesc o simplă aventură. Nu vreau doar trupul, Fay, îmi trebuie inima ta, dragostea, tot. Spune-mi că mă iubeşti, Fay, gemu el. Ah, Doamne, spune-mi că mă iubeşti la fel!

Respirând întretăiat, îl împinse mai departe ca să-i poată cerceta ochii, abia putând crede ceea ce auzea.

— Te iubesc, Gabriel, atât de tare încât mă doare, declară ea cu ochi arzători.

Mâinile lui se ridicară să-i cuprindă obrajii.

— Te iubesc, spuse el răguşit. Cred că am simţit asta din prima clipă. Fay fu cuprinsă de ameţeală când buzele lor se atinseră. Sărutul lui era pasional, iar ea îl primi cu dragoste descătuşată, cu dăruire deplină. Simţi cum degetele lui nerăbdătoare îi îndepărtează halatul, în căutarea trupului mătăsos. Mâinile ei se încurcară neîndemânatice în nasturii cămăşii lui Gabriel, căutând pieptul larg, acoperit de peri negri.

— Te doresc de atâta vreme, murmură el printre

sărutări. Doamne, Fay, eşti minunată! Eşti a mea, afirmă el posesiv, şi n-am să te mai las să pleci niciodată. Mărită-te cu mine – chiar mâine dacă e posibil. Nu mai am răbdare.

— Eşti de modă veche? îl tachină ea acuzator.

— Să nu pariezi? spuse el ameninţător.

— Mâine sună bine, chicoti ea gâfâit. Strânge-mă-n braţe, Gabriel!

Parcă cele două trupuri fuseseră concepute special pentru contopire.

— Şi eu te iubesc parcă dintotdeauna.

— Ţi-am simţit lipsa după ce ai plecat, recunoscu el. Trebuia să te văd din nou, cu toate că eram convins că mă urăşti, după istoria cumpărării casei Sophiei. Am venit să încerc să-ţi împiedic măritişul cu Sam, să-ţi spun că te iubesc, că am nevoie de tine, că nu te pot lăsa să dispari din viaţa mea.

— Sophie mi-a povestit cum stau lucrurile în privinţa casei. Dar mă luptam împotriva sentimentelor mele. Îmi pare atât de rău pentru acuzaţiile pe care ţi le-am aruncat.

Gabriel râse grav, făcând-o să se înfioare.

— Vei plăti, murmură el, strângând-o mai tare la piept.

— Te-am urât pentru onestitatea ta, îşi aminti ea. Încă de la început, m-ai obligat să recunosc ce simţeam pentru tine şi m-am speriat din pricina intensităţii acelor

sentimente. Te-am minţit de frică să nu mă dau de gol.

— Chiar şi atunci te-am iubit, zise Gabriel. La gară, te-am observat imediat, atât de fragilă, de minunată şi singură. Am ştiut imediat că trebuia să fii a mea. Glasul lui devenea tot mai răguşit.

— Sunt aici, şopti ea cu abandon.

— Nu deplin, replică el, dar în curând.

— Ne-am certat mereu – între noi a existat mereu mânie şi pasiune. N-am fi putut niciodată să rămânem doar prieteni, suspină ea.

— Te doream atât de mult încât am fost gata-gata să-mi pierd minţile, recunoscu el. Eram furios fiindcă te credeam logodită. De fiecare dată când te vedeam, îmi aduceam aminte că aparţii altuia; parcă îmi răsuceam un cuţit în rană. M-am purtat cu duritate, încercând instinctiv să-ţi provoc suferinţă – iartă-mă. N-am vrut să fiu atât de crud, îţi jur.

— Ştiu, spuse ea simplu, cuibărindu-se mai bine. Nici eu n-am vrut să mint, am făcut-o doar ca să mă protejez, când mă sărutai.

— Te-am sărutat de multe ori, atât fiindcă mi-era greu să mă abţin, dar şi ca să-ţi deschid ochii asupra atracţiei irezistibile dintre noi. Nu voiam să-ţi distrug logodna, doream s-o rupi din proprie iniţiativă.

Fay izbucni în râs.

— Mi-ai provocat gelozie, cu siguranţă, îl acuză ea. Lucy Baxter năpustindu-se asupra ta, Cecilia vizibil îndrăgostită de tine. M-a avertizat să te las în pace, ştiai?

— N-am avut habar, răspunse el, încruntându-se. Ţi-am spus ce-i cu Cecilia, iar Lucy – pufni scurt – e doar un copil. Poate că mă străduiam să te fac geloasă, dar eu aveam nevoie de o femeie adevărată, de tine. O sărută din nou înfierbântat, astfel încât să nu mai aibă nicio îndoială în privinţa adevăratelor lui sentimente.

— Dar cum rămâne cu toate celelalte femei despre care am aflat din reviste? vru ea să ştie.

— În mare parte a fost vorba de publicitate – nu crede tot ce scrie în ziare. În viaţa mea au mai existat femei, nu pot să neg, dar ce simt pentru tine nu suferă comparaţie, o asigură el, promiţându-i fidelitate eternă. În afară de asta, murmură apoi, şi tu m-ai trecut prin chinurile iadului când Sam şi-a făcut apariţia şi eraţi nedespărţiţi. Îmi venea să-l strâng de gât.

— Ştia că te iubesc. M-a încurajat când mă simţeam nefericită, considerând-o pe Cecilia mama copilului tău. Danny îţi seamănă atât de mult, Gabriel. Poate că din pricina asta ţin la el. Te rog să-l înfiezi ca să-l creştem împreună.

— Nu te-ar deranja? Gabriel îi urmări reacţia cu seriozitate. Fay scutură violent din cap.

— Nu, vreau să stea cu noi şi, poate.

Vocea ei se stinse şi simţi că roşise. Gabriel îi pricepu gândul şi-i răspunse încântat:

— Vreau să avem şi propriii noştri copii, declară el, iar ea fu zguduită de intensitatea acelor vorbe. O sărută apăsat, apoi se îndepărtă puţin ca s-o poată privi, să-i adăpostească imaginea în adâncul sufletului.

— Acum o să mergem la cină în oraş, declară el răguşit. Nu mai rezist mult la tratamentul ăsta – o să-mi pierd uzul raţiunii.

Fay zâmbi ademenitor, încolăcindu-şi braţele după gâtul lui puternic.

— Mai târziu, pot să gătesc ceva. Vreau să stau aici, cu tine.

— Ştii ce se va întâmpla? întrebă el, privind-o cu o dorinţă imposibil de confundat.

— Da, replică ea scurt, cu abandon. Pasiune dezlănţuită, deplină. El scăpă un geamăt, incapabil să mai reziste şi multă vreme o linişte relativă domni în încăpere.

În sfârşit acum erau împreună.

Sfârşit